ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81]

Τὴν ἑσπέραν τῆς 15 Μαρτίου παρετήρησε τὸ βαρόμετρον, καὶ εἶδεν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας θὰ μείνῃ σταθερά. Εἶπε λοιπὸν πρὸς τὸν Γόρδωνα ὅτι ἔχει σκοπὸν αὔριον πρωὶ πρωὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκδρομήν. Ὑπελόγισε δὲ ὅτι τὸ διάστημα ἦτο δέκα ἕως ἕνδεκα μιλλίων — ἄνοδος καὶ κάθοδος—, διάστημα ὄχι πολὺ εἰς παιδίον ἀκμαιότατον, τὸ ὁποῖον δὲν εἴξευρε τί ἐστι κόπος. Ὥστε ὑπελόγισεν ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ αὐθημερὸν περὶ τὴν ἑσπέραν.

Ἐξεκίνησε λοιπὸν ὁ Βριὰν περὶ τὰ χαράγματα, χωρὶς νὰ νοήσωσι τίποτε οἱ σύντροφοί του. Ἦτο ὡπλισμένος δι' ἁπλῆς ῥάβδου καὶ διὰ περιστρόφου, μὴ τυχὸν καὶ συναντήσῃ κατ' ὁδὸν ἄγριόν τι θηρίον, καὶ τοι ἐπὶ τόσας ἡμέρας δὲν εἶχεν εὕρῃ πουθενὰ ἴχνη θηρίων.

Καὶ ἄλλο ὅπλον σπουδαιότερον παρέλαβεν ὁ Βριάν, τηλεσκόπιον δυνατόν, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὅτε ἤθελεν ἀναβῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου. Ἐν τῷ ὁδοιπορικῷ σάκκῳ του εἶχε διπυρίτην, τεμάχιον κρέατος παστοῦ, μικρὰν φιάλην περιέχουσαν βράνδυ ἀνάμικτον μετὰ ὕδατος, τέλος ὅ τι ἐχρειάζετο διὰ νὰ γευματίσῃ ἢ καὶ νὰ δειπνήσῃ, ἐὰν τυχὸν ἀπρόοπτόν τι ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ βραδύνῃ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὸ πλοῖον.

Μίαν ὥραν ἀφ' οὗ ἐξεκίνησεν, ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τῆς ὅλης πορείας του. Τόσον δὲ ταχέως ἐβάδιζεν, ὥστε ὑπελόγισεν ὅτι ἂν μὴ ἀπαντήσῃ προσκόμματα, θὰ εἶνε εἰς τὸ ἀκρωτήριον πρὸ τῆς 8 π.μ. Ἐν ᾧ δὲ τὸ ἔδαφος μεταξὺ τοῦ δάσους καὶ τῆς θαλάσσης ἦτο στερεὸν καὶ ἐλαστικόν, τοὐναντίον, καθ' ὅσον προέβαινε πρὸς τὸν ποταμόν, τὸ ἔδαφος ἐγίνετο ἀμμῶδες καὶ μᾶλλον δύσβατον· ὥστε ὁ Βριὰν ἐβάδιζε μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ βραδύτερον παρ' ὅσον ἐπεθύμει. Μάλιστα δὲ περαιτέρω ἠναγκάζετο νὰ πατῇ ἐπὶ βράχων ὀλισθηρῶν καὶ θαλασσίων φυτῶν γλοιωδῶν καὶ πετρῶν κινουμένων, μυριάκις κινδυνεύων νὰ πέσῃ καὶ νὰ σκοτωθῇ!

«ΚΑΤΕΓΙΝΟΝΤΟ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ» (Σελ. 100)

Ταῦτα πάντα καθίστων τὴν πορείαν τοῦ Βριὰν ἐπιπονωτάτην καὶ ἔγιναν αἰτία βραδύτητος δύο ὅλων ὡρῶν.

«Καὶ ὅμως πρέπει νὰ εἶμαι εἰς τὸ ἀκρωτή-

ριον πρὶν ἀρχίσῃ ἡ πλημμυρίς! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βριάν. Διότι εἰς τὴν ἄλλην πλημμυρίδα ἡ θάλασσα εἶχε σκεπάσῃ ὅλον αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ ἂν τώρα με προφθάσῃ, θὰ ἀναγκασθῶ εἴτε νὰ γυρίσω ὀπίσω, εἴτε νὰ καταφύγω εἰς κανένα βράχον, καὶ τότε πλέον κάθου γύρευε πότε θὰ φθάσω εἰς τὸ ἀκρωτήριον. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθήσω νὰ περάσω τὸ μέρος τοῦτο, πρὶν το σκεπάσῃ ἡ θάλασσα.»

Τὸ γενναῖον παιδίον ἐτάχυνε τὸν δρόμον του. Ποσάκις ἠναγκάσθη νὰ ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ τὰ περιπόδιά του, καὶ νὰ βαδίζῃ ἀνυπόδητον ἐντὸς τῶν ὑδάτων μέχρι σχεδὸν τοῦ γόνατος!

Συνήντησε δὲ κατὰ τὴν πορείαν του πλεῖστα ὅσα πτηνά, μάλιστα δὲ περιστεράς, ὀστρεοφάγους, νήσσας. Ἦσαν δὲ ἐπὶ τῶν ὑφάλων καὶ φῶκαι δύο ἢ τρία ζεύγη, αἱ ὁποῖαι οὐδόλως ἐφοβήθησαν ὅτε διῆλθε πλησίον των ὁ Βριάν· ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ἢ τοὐλάχιστον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἁλιεὺς νὰ τας ἐνοχλήσῃ.

Ἦτο ἤδη ὥρα 10 π. μ.

Κατάκοπος, πεινάλεος, ἀπεφάσισε νὰ φάγῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάβασιν τοῦ ἀκρωτηρίου, ἔχοντος ὕψος τριακοσίων ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἐκάθισε λοιπὸν ἐπί τινος βράχου ὑψηλοῦ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν θάλασσαν, ἥτις ἤρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ξηράν. Μίαν ὥραν βραδύτερον ἂν ἤρχετο ὁ Βριάν, δὲν ἤθελε προφθάσῃ νὰ διαβῇ, διότι θὰ τον ἀπέκλειεν ἡ πλημμυρίς. Τώρα πλέον δὲν τον ἔμελλε, διότι μετὰ μεσημβρίαν θὰ ἀπεσύρετο ἡ θάλασσα καὶ αὐτὸς ἐπιστρέφων θὰ εὕρισκε τὸ μέρος τοῦτο ἐλεύθερον.

Καλὸν τεμάχιον κρέατος καὶ ὀλίγον βράνδυ κατέπαυσαν τὴν πεῖναν καὶ τὴν δίψαν του. Ἔπειτα δὲ ἀνεπαύθη ὀλίγον. Ἐν ᾧ δὲ ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐσκέπτετο πολλὰ πράγματα. Μόνος καὶ μακρὰν τῶν συντρόφων του προσεπάθει νὰ ἀντικρούσῃ ἀπαθῶς τὴν δεινὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὑρίσκετο αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του. Εἶχε δὲ ἀπόφασιν νὰ ἐργασθῇ ὅσον ἠδύνατο ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας. Συλλογιζόμενος δὲ πῶς ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὁ Δόνιφαν καὶ τινες ἄλλοι, ἠγανάκτει ὄχι δι' ἄλλο, ἀλλὰ διότι προέβλεπεν ὅτι ἡ διχόνοια καὶ ἡ ἀσυμφωνία των δὲν θὰ εἶχε καλὸν τέλος. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἀντικρούσῃ πάσῃ δυνάμει οἵαν δήποτε πρότασιν αὐτῶν, δυναμένην νὰ βλάψῃ ὅλην τὴν συντροφίαν.

Ἔπειτα ἐσκέφθη τὸν μικρὸν ἀδελφόν του, τὸν σιωπηλὸν καὶ κατηφῆ Ἰάκωβον. Ἡ κατάστασίς του αὕτη ἐφόβιζεν αὐτόν. Ὑπώπτευσε δὲ ὅτι ἐξ ἅπαντος ὁ μικρὸς θὰ εἶχε πράξῃ σφάλμα τι μέγα, ἴσως πρὸ τοῦ ἀπόπλου των. «Δὲν θὰ τον ἀφήσω ἐγώ, ἐψιθύρισεν ὁ Βριάν, θὰ τον ἀναγκάσω νὰ μοῦ το μαρτυρήσῃ.»

Μίαν ὅλην ὥραν ὁ Βριὰν παρέτεινε τὸν σταθμόν του διὰ νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις. Ἔπειτα δὲ ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαίνῃ τοὺς πρώτους βράχους τοῦ ἀκρωτηρίου.

Ἀλλ' ἡ ἀνάβασις ἦτο δυσκολωτάτη, διότι οἱ βράχοι, οἵτινες ἦσαν τρόπον τινὰ ἡ κλίμαξ δι' ἧς ἔπρεπε νὰ ἀναβῇ, ἦσαν πολὺ ὑψηλοί, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἀγωνίας ἔπρεπε νὰ ἀναρριχᾶται. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅμως ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἠγάπα νὰ ἀναρριχᾶται, καὶ εἶχε γυμνασθῇ πολὺ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀσκήσεως, κατώρθωσε μετὰ πολλὰ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου.

Πρώτη του ἐργασία βεβαίως ἦτο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, καὶ νὰ βάλῃ τὸ τηλεσκόπιον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ παρατηρήσῃ πρῶτον μὲν πρὸς ἀνατολάς.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἡ χώρα ἦτο πεδινὴ καὶ ἐξετείνετο ὅσον ἔβλεπεν ὁ ὀφθαλμός· μόνον μικροί τινες λόφοι ἐφαίνοντό που καί που, καὶ δάση χλοερὰ ἐκάλυπτον τὸ μέρος τοῦτο ὅπερ θὰ εἶχεν ἔκτασιν δέκα περίπου μιλλίων. Δὲν ἐφαίνετο δὲ θάλασσα.

Ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ πρὸς πάντα τὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν ἦτο νῆσος ἢ ἤπειρος. Ὅπως δήποτε ἐὰν ἦτο νῆσος θὰ ἦτο πολὺ μεγάλη, τοῦτο μόνον ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ.

Ἐστράφη ἔπειτα πρὸς δυσμὰς καὶ εἶδε τὴν θάλασσαν στιλβουσαν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ὅστις ἤρχιζε νὰ κλίνῃ πρὸς τὴν δύσιν.

Αἴφνης ἀνεφώνησε:

«Πλοῖα! . . . πλοῖα . . .»

Καὶ ἀληθῶς ἐφαίνοντο ἐπὶ τῆς στιλβούσης θαλάσσης τρία μαῦρα σημεῖα εἰς ἀπόστασιν οὐχὶ μικροτέραν τῶν δεκαπέντε μιλλίων.

Ταραχὴ καὶ συγκίνησις μεγάλη κατέλαβε τὸν Βριάν. Ἀρά γε ἦτο ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν του; ἆρά γε ἦσαν πράγματι πλοῖα;

Τρέμων ὑπὸ συγκινήσεως ἐκαθάρισε τοὺς φακοὺς τοῦ τηλεσκοπίου καὶ παρετήρησε πάλιν.

Καλέ, πλοῖα θὰ εἶνε καὶ φαίνονται μόνον τὰ σκάφη των· ἀλλὰ ἱστία δὲν διεκρίνοντο. Δὲν διεκρίνετο οὐδὲ καπνός, ὥστε δὲν ἦσαν ἀτμοκίνητα.

Ἀλλὰ καὶ πλοῖα ἂν ἦσαν, ἦσαν τόσον μακράν, ὥστε ἐὰν ἔκαμνε σημεῖα πρὸς αὐτὰ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τον διακρίνωσι. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν ἔβλεπον οἱ σύντροφοί του τὰ πλοῖα ταῦτα, ἐνόμισε καλὸν ὁ Βριὰν νὰ καταβῇ ὅσον τάχιστα, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ *Σλώγι* καὶ νὰ ἀνάψωσι πυρὰν μεγάλην ἐπὶ τῆς παραλίας. Τότε δὲ . . . μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου . . .

Ταῦτα δὲ διανοούμενος ὁ Βριὰν ἐξηκολούθει παρατηρῶν τὰ τρία σημεῖα. Ἀλλὰ πόσον ἐλυπήθη ὅτε ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν κινοῦνται!

Τὰ τρία μαῦρα σημεῖα ἦσαν ἀκίνητα!

Παρατηρήσας προσεκτικώτερον ἐβεβαιώθη ὅτι ἦσαν τρία νησύδρια κείμενα πρὸς δυσμὰς τῆς παραλίας, καὶ πλησίον τῶν ὁποίων βεβαίως διῆλθε τὸ *Σλώγι* ὅτε παρεσύρετο ὑπὸ τῆς τρικυμίας, ἀλλὰ δὲν τα εἶδον τότε οἱ ναυαγοὶ ἕνεκα τῆς πυκνῆς ὁμίχλης.

Φαντάζεσθε τὴν λύπην καὶ τὸν δεινὸν ἀπελπισμόν του!

Ἥτο ὥρα 2 μ.μ. Ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ ἀποσύρεται, ἀφίνουσα ἐλευθέραν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ὑφάλων πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς.

Ὁ Βριὰν διενοήθη ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον.

Ἀλλὰ πρὶν καταβῇ, ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ τελευταίαν φορὰν πρὸς ἀνατολάς. Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἶχε κλίνῃ ὀλίγον πλαγίως, ἴσως ἤθελε δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ σημεῖόν τι τῆς χώρας, ὅπερ πρότερον θὰ διέφυγε τὴν προσοχήν του.

Δὲν μετενόησεν ὁ Βριὰν παρατηρήσας καὶ ἐκ δευτέρου διότι μακρὰν πολὺ μακράν, πέραν καὶ τῆς ἐσχάτης λωρίδος τῆς χλόης, διέκρινε καθαρώτατα γραμμὴν κυανίζουσαν, ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον ἐπὶ πολλὰ μίλλια ἐκτεινομένην, τῆς ὁποίας τὰ δύο πέρατα ἐξηφανίζοντο ὄπισθεν τῶν δένδρων.

«Τί νὰ εἶνε;» διενοήθη.

Παρατηρήσας δὲ μετὰ πλειοτέρας προσοχῆς ἀνεφώνησε: «Θάλασσα! . . . θάλασσα! . . .»

Καὶ τὸ τηλεσκόπιον μικροῦ δεῖν κατέπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του.

Ἀφ' οὗ ἡ θάλασσα ἐξετείνετο πρὸς ἀνατολάς, οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὅτι τὰ παιδία ἐναυάγησαν οὐχὶ ἐπὶ ἠπείρου, ἀλλ' ἐπὶ νήσου, καὶ νήσου ἐρήμου καὶ μεμονωμένης ἐπὶ τῆς ἀπείρου ἐκτάσεως τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, νήσου ἐξ ἧς ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ ἐξέλθωσι! ...

Πάντες οἱ κίνδυνοι ἐνεφανίσθησαν τότε πρὸ τῆς διανοίας τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου. Τηλικαύτη δὲ λύπη τὸ κατέλαβεν, ὥστε δὲν ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του παλλομένην. Ἀλλ' ὅμως ὅτε συνῆλθεν ὀλίγον, ἐσκέφθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃ τὴν λύπην νὰ τον καταβάλῃ, ὅσον δήποτε ἀπελπιστικὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ μέλλον! . . .

Μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Βριὰν κατέβη ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἦλθεν εἰς τὸ πλοῖον πρὸ τῆς 5 μ. μ., ἔνθα τον ἀνέμενον ἐναγωνίως οἱ σύντροφοί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ. — ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Βριὰν ἀνεκοίνωσε πρὸς τοὺς μεγάλους τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του. Ὅτι δῆλα δὴ πρὸς ἀνατολάς, πέραν τῆς ζώνης τῶν δασῶν διέκρινε καθαρὰ λωρίδα ὕδατος ἐκτεινομένην ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον. Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι εἶνε θάλασσα. Ὥστε τὸ πλοῖον δυστυχῶς ἐξώκειλεν ἐπὶ νήσου καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἠπείρου.

Ὁ Γόρδων καὶ οἱ λοιποὶ ἤκουσαν μετὰ πολλῆς ταραχῆς τὰς πληροφορίας τοῦ φίλου των, διότι ἐνόησαν πλέον ὅτι ἡ μόνη σωτηρία τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐλπίζωσιν, ἦτο ἐάν ποτε ἤθελε τύχῃ νὰ διέλθῃ πλοῖόν τι πλησίον τῆς νήσου των! . . .

«Ἀλλὰ μήπως ἠπατήθη ὁ Βριάν; παρετήρησεν ὁ Δόνιφαν.

—Πραγματικῶς, Βριάν, εἶπεν ὁ Κρός, μήπως ἐξέλαβες ὡς θάλασσαν τίποτε... τίποτε σύννεφα;

—Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἠπατήθην! Εἶδα μίαν λωρίδα θαλάσσης, ἡ ὁποία ἐσχημάτιζε καμπύλην γραμμήν.

—Καὶ εἰς πόσην ἀπόστασιν ἐπάνω κάτω;.. ἠρώτησεν ὁ Οὐίλκοξ.

—Ἐξ περίπου μίλλια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον.

— Καὶ πάρα πέρα δὲν ἐφαίνοντο τίποτε ὄρη; ἠρώτησεν ὁ Οὐέπ.

— Ὄχι! . . . ὄχι . . . ὅλον καὶ οὐρανός!»

Τόσον ὁριστικῶς ὡμίλει ὁ Βριάν, ὥστε δὲν ἦτο καὶ λογικὸν νὰ ἐπιμείνωσι πλέον ἀμφιβάλλοντες περὶ τῶν λόγων του.

Ἀλλ' ὁ Δόνιφαν κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐπιμένων εἰς τὴν γνώμην του καὶ ἀντικρούων τὸν Βριάν, εἶπε:

«Σεῖς λέγετε ὅ τι θέλετε, ἐγὼ ὅμως σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἠπατήθη ὁ Βριάν, καὶ ἂν δὲν βεβαιωθῶμεν μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια . . .

— Αὐτὸ βέβαια θὰ γίνῃ, εἶπεν ὁ Γόρδων, διὰ νὰ εἰξεύρωμεν τί μας γίνεται.

— Καὶ ἐγὼ προσθέτω ὅτι πρέπει τώρα εὐθὺς νὰ γίνῃ, διὰ νὰ μὴ χάνωμεν καιρὸν πολύτιμον, εἶπεν ὁ Βάξτερ, διὰ νὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας ἂν τύχῃ καὶ δὲν εἶνε νῆσος, πρὶν ἀρχίσῃ ὁ χειμών.

— Εὐθὺς ἀπὸ αὔριον, καιροῦ ἐπιτρέποντος, εἶπεν ὁ Γόρδων, θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐκδρομήν, ἡ ὁποία θὰ διαρκέσῃ πολλὰς ἡμέρας βέβαια. Λέγω δὲ καιροῦ ἐπιτρέποντος, διότι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ κινδυνεύσωμεν εἰς τὰ πυκνὰ αὐτὰ δάση μὲ κακὸν καιρόν.

— Συμφωνῶ, Γόρδων, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ ἀφ' οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀντίθετον ἀκτὴν τῆς νήσου . . .

— Ἂν εἶνε νῆσος! . . . ὑπέλαβεν ὁ Δόνιφαν, ὁ πάντοτε ἀντιπολιτευόμενος τῷ Βριάν. Καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἶνε! ἀνεφώνησε ὁ Βριὰν μετ' ἀγανακτήσεως χειρονομῶν. Δὲν ἠπατήθην! . . . Εἶδα καθαρὰ τὴν θάλασσαν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος! . . . Ἀγαπᾷ ὁ Δόνιφαν νὰ με ἀντικρούῃ πάντοτε κατὰ τὴν συνήθειάν του! . . .

— Καὶ μήπως σὺ εἶσαι ἀλάνθαστος;

— Ὄχι, δὲν λέγω ὅτι εἶμαι· ἀλλὰ τώρα θὰ ἰδῆτε ἂν ἐγὼ ἔχω λάθος. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω μόνος μου νὰ ἐξετάσω αὐτὴν τὴν θάλασσαν, καὶ ἂν θέλῃ νὰ με συνοδεύσῃ καὶ ὁ Δόνιφαν . . .

— Βεβαιότατα θὰ σε συνοδεύσω . . , εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Καὶ ἡμεῖς! ἀνεφώνησαν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐκ τῶν μεγάλων.

— Καλά . . . καλά . . , ὑπέλαβεν ὁ Γόρδων, ἂς μὴ τρέχωμεν, καλοί μου σύντροφοι! καλοί μου σύντροφοι, ἂν εἴμεθα παιδιά, ἂς προσπαθήσωμεν νὰ φερώμεθα ὡς ἄνδρες. Ἡ κατάστασίς μας εἶνε δεινή, καὶ μία μας ἀπερισκεψία εἰμπορεῖ νὰ την κάμῃ ἔτι δεινοτέραν. Ὄχι, δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ κινδυνεύσωμεν ὅλοι μέσα εἰς αὐτὰ τὰ δάση. Πρῶτον μὲν οἱ μικροὶ δὲν θὰ εἰμπορέσουν νὰ μας ἀκολουθήσουν, καὶ πῶς θὰ τους ἀφήσωμεν μόνους εἰς τὸ πλοῖον; Λοιπὸν ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Βριὰν ἂς ὑπάγουν καὶ ἂς τους ἀκολουθήσουν ἄλλοι δύο . . .

— Ἐγώ! εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ.

— Καὶ ἐγώ! εἶπεν ὁ Σέρβης.

— Καλά, εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἀρκοῦν τέσσαρες. Καὶ ἂν τυχὸν ἀργήσετε νὰ ἐπανέλθετε, εἰμποροῦν τινες ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἔλθουν εἰς συναντησίν σας, οἱ δὲ ἄλλοι νὰ μείνουν εἰς τὸ πλοῖον. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἐδῶ εἶνε τὸ κατάλυμά μας, ἡ κατοικία μας, ἡ ἑστία μας, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν πρὶν βεβαιωθῶμεν ὅτι πατοῦμεν ἐπὶ ἠπείρου.

— Ἐπὶ νήσου πατοῦμεν! ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Σᾶς το διαβεβαιῶ διὰ τελευταίαν φοράν! . . .

— Θὰ το ἰδοῦμεν!» ὑπέλαβεν ὁ Δόνιφαν.

Ἀλλ' ἡ ἐκδρομὴ ἀνεβλήθη, διότι τὴν ἐπιοῦσαν ἤρχισε βροχὴ διαρκέσασα δεκαπέντε ὅλας ἡμέρας μετὰ σφοδρῶν ἀνέμων καὶ ταραχῆς πολλῆς. Κατὰ τὸ δεκαπενθήμερον δὲ τοῦτο διάστημα οἱ παῖδες δὲν ἐκάθηντο ἀργοί. Περιωρισμένοι ἐντὸς τοῦ πλοίου, κατεγίνοντο εἰς διαφόρους ἐπισκευὰς αὐτοῦ, διότι εἶχε πάθῃ πολλὰς βλάβας ἕνεκα τῶν τρικυμιῶν. Τὸ κατάστρωμα εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἡ βροχὴ εἰσέδυε διὰ τῶν σχισμάδων. Ὥστε ἦτο ἀνάγκη νὰ τας φράσσωσι κατὰ πᾶσαν στιγμήν.

Ὅθεν οἱ μικροὶ ναυαγοὶ ὤφειλον νὰ ἀναζητήσωσι καὶ ἀνεύρωσιν ἀλλοῦ κατοικίαν ἀσφαλεστέραν. Διότι, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἤθελον μετοικήσῃ πρὸς τὰ ἀνατολικὰ τῆς χώρας, τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν, πρὶν παρέλθωσιν ἓξ τοὐλάχιστον μῆνες· ἀλλ' ἀρά γε τὸ πλοῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ ἕως τότε; Ποῦ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἀναζητήσωσι τόπον πρὸς νέαν κατοικίαν; Βεβαίως εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς, τὸ ὁποῖον δὲν προσεβάλλετο ὑπὸ τῶν θαλασσίων ἀνέμων. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἔρευναν καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ οἰκοδομήσωσι κατοικίαν εὐρύχωρον καὶ κατάλληλον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔτυχε νὰ κοπάσῃ ἐπί τινας ὥρας ὁ ἄνεμος καὶ ἡ τρικυμία· τότε δὲ ὁ μὲν Δόνιφαν ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Οὐίλκοξ ἐξήρχοντο εἰς κυνήγιον περιστερῶν, τὰς ὁποίας ὁ Μόκος προσεπάθει νὰ μαγειρεύῃ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον, ὁ δὲ Γάρνετ, ὁ Σέρβης καὶ ὁ Κρός, παραλαμβάνοντες καὶ τοὺς μικροὺς τοὺς ὁποίους συνώδευεν ἐνίοτε καὶ ὁ Ἰάκωβος κατὰ παρακίνησιν τοῦ ἀδελφοῦ του, κατεγίνοντο εἰς τὴν ἁλιείαν.

Τὴν 27 Μαρτίου συνέβη τι ἀστεῖον. Μετὰ μεσημβρίαν εἶχε παύσῃ ἡ βροχή, καὶ οἱ μικροὶ ἔσπευσαν πρὸς τὸ ποτάμιον μετὰ τῶν ἁλιευτικῶν ὅπλων των

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἠκούσθησαν κραυγαὶ — κραυγαὶ χαρᾶς, ἐννοεῖται — καὶ ὅμως ἐπεκαλοῦντο βοήθειαν.

Τὰ παιδία γελῶντα καὶ καγχάζοντα ἐκραύγαζον:

«Τρέξετε, παιδιά, βοήθεια! τρέξετε!»

Ὁ Γόρδων, ὁ Βριὰν, ὁ Σέρβης καὶ ὁ Μόκος, ἐν ᾧ εἰργάζοντο ἐν τῷ πλοίῳ, ὡς ἤκουσαν τὰς κραυγάς, διέκοψαν τὴν ἐργασίαν των καὶ ἔσπευσαν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούοντο αἱ κραυγαί.

Τὸ μεταξὺ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ποταμίου διάστημα ἦτο ἑξακοσίων περίπου βημάτων.

«Τρέξετε! . . . τρέξετε! . . .» ἐκραύγαζεν ὁ Γέγκινς.

— Ἔλατε νὰ ἰδῆτε τὸν Κοστὰρ καὶ τὸ ἄλογό του! ἔλεγεν ὁ Ἰβερσον.

— Τρέξε! τρέξε, Βριάν, τρέξε καὶ θὰ μας φύγῃ ἐκραύγαζεν ὁ Γέγκινς.

— Φθάνει! . . . φθάνει! . . . κατεβάσετέ με! . . . Φοβοῦμαι! . . . ἀνεκραύγαζεν ὁ Κοστὰρ χειρονομῶν μετ' ἀγωνίας.

— Ντέ! . . . ντέε! . . .» ἀνεφώνει ὁ Δόλης καθήμενος καὶ αὐτὸς πλησίον τοῦ Κοστὰρ ἐπὶ ὄγκου τινὸς κινουμένου. Ὁ ὄγκος οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ χελώνη τεραστία τὸ μέγεθος, ἐξ ἐκείνων αἵτινες εὑρίσκονται συχνάκις κοιμώμεναι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

« ΚΑΤΕΓΙΝΟΝΤΟ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΙΕΙΑΝ »

Ἀλλὰ τὰ παιδία τὴν ἐπρόφθασαν ἔξω ἐπὶ τῆς ἄμμου, σπεύδουσαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στοιχεῖόν της, εἰς τὴν θάλασσαν.

Μάτην τὰ παιδία προσεπάθησαν νὰ κρατήσωσι τὸ ῥωμαλέον ζῷον· εἶχον διαπεράσῃ σχοινίον περὶ τὴν κεφαλήν του, ἥτις ἦτο ἔξω τοῦ ὀστράκου. Ἀλλ' ἡ χελώνη ἐξηκολούθει πορευομένη πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ παρασύρουσα τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα μάτην προσεπάθου νὰ τὴν κρατήσωσι,

[Ἕπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐκτεταμένην ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΔΙΕΦΘΑΡΗ !...

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 88]

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Ἀντώνης ἐκάθητο μὲν εἰς τὸ θρανίον, ἀλλ' ὁ νοῦς του ἦτο πρὸ τῆς πλατείας τῆς Τραπέζης. Ἤκουε τοὺς συμμαθητάς του ἐξεταζομένους Ἑλληνικά, ἤκουε συγκεχυμένως τὸν διδάσκαλον παραδίδοντα τεχνολογίαν, ἀλλ' ἡ μόνη του σκέψις ἦτο: « Μὲ εἶδε ; »

Τὴν ἑνδεκάτην ὥραν διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν· οὐδέποτε τῷ εἶχε φανῇ τόσον μακρὸς ὁ δρόμος· οἱ πόδες του ἐπήγαιναν ἐμπρὸς ἀλλ' ἡ καρδία του ἐτράβα ὀπίσω· ἐφοβεῖτο!

Εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ· ἐπήγαινεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ τσιτωμένον αὐτὶ ὡς κυνηγετικὸν σκυλί· καὶ ὅτε, τὴν μεσημβρίαν ἤκουε τὰ βήματα τοῦ θείου του ἡ καρδία του ἐκτύπα ὡσὰν ὡρολόγι.

Ἀλλ' ὁ κ. Βλάμης οὔτε εἰς τὸ βλέμμα του οὔτε εἰς τὴν φωνήν του εἶχέ τι δεικνύον ὅτι ἦτο θυμωμένος· ἔφαγε μὲ τὴν συνήθη ὄρεξίν του, εἰς τὴν τράπεζαν δὲ ἠρώτησε τὸν Ἀντώνην περὶ διαφόρων πραγμάτων. Οὐδέποτε ὁ ἀνεψιός του τὸν εἶχεν ἰδῇ τόσον γλυκύν, τόσον προσήγορον πρὸς αὐτόν.

Καὶ ἐκτὸς δὲ τοῦ ἑστιατορίου ἔτριβεν ἀπὸ χαρὰν τὰς χεῖράς του ψιθυρίζων: Δὲν μὲ εἶδε δὲν μὲ εἶδε!

Ἀλλ' αἴφνης ἤκουσε μίαν φωνήν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ:

—Ἀντώνη! φέρε τὸ κουτί μὲ τὰ σιγάρα.

—Ἄ! μπᾶ! εἶπεν ἀμέσως ἀνασηκόνων τοὺς ὤμους του, δὲν μὲ εἶδε!

Καὶ ἔφερε πρὸς τὸν θεῖόν του τὸ κουτίον ὅλως ἀτάραχος.

Ἀλλ' ὁ κ. Βλάμης ἀντὶ νὰ γεμίσῃ τὴν σιγαροθήκην του εἶπε μετά τινος ἐκπλήξεως.

—Ἐδῶ λείπουν σιγάρα!

Καὶ διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ παρετήρει τὸν Ἀντώνην.

—Ἀντώνη, μὴν ξεύρεις σὺ ποιὸς τὰ 'πῆρε; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον.

«Ἀφοῦ δὲν μὲ εἶδε τί νὰ προδοθῶ μόνος μου;» ἐσκέφθη ὁ Ἀντώνης καὶ ἀπήντησεν ἀπαθῶς.

—Ὄχι, δὲν ξεύρω.

—Ἄ! εἶπε διὰ μιᾶς ὁ κ. Βλάμης ὡς νὰ ἐνθυμεῖτο· ὁ μαραγκὸς ποῦ διώρθωσε χθὲς τὸ πόδι τοῦ τραπεζιοῦ μέσα 'ς τὸ γραφεῖο θὰ τὰ 'πῆρε· τὸ ντουλάπι δὲν ἦτο κλειδωμένο.

—Αὐτὸς θὰ τὰ 'πῆρε, εἶπεν ὁ Ἀντώνης μὲ ζωηρότητα.

Ὤ! ἂν εἶχε ἴδῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγανακτήσεως, τῆς περιφρονήσεως καὶ τῆς ἀηδίας ἥτις ἐζωγραφήθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ θείου του πόσον ὀλιγώτερον ἡσυχος θὰ ἦτο ὁ Ἀντώνης!

Διότι ἦτο μὲν βέβαιος πλέον ὅτι δὲν τὸν εἶδεν ὁ θεῖός του, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἥσυχος. Τὸ πρῶτον σφάλμα του ὅτι ἐκάπνιζε, τὸ δεύτερον ὅτι ἔκλεπτε τὰ σιγάρα, τὸ τρίτον ὅτι ἔλεγε ψεύματα· ἤκουσε ὅτι παρεστράτησε ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον· ἠσθάνετο ὅτι ἐμβῆκεν εἰς κακὸν μονοπάτι γεμάτον ἀκάνθας καὶ φαρμακερὰ ἑρπετά, εἰς τὸ ὁποῖον πολὺ καλλίτερα θὰ ἔκαμνε νὰ μὴ ἐμβῇ. Ἐφάνη ἀτάραχος πρὸ τοῦ θείου του, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ ἀδιαντροπίαν· ἐξ ἐναντίας, ὁ τρόμος ὁ πολὺς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν δύναμιν νὰ φανῇ ἀπαθής, ὁ τρόμος μὴ ἐννοήσῃ ὁ θεῖός του ὅτι ἐκάπνιζε καὶ ὅτι ἔκλεπτε τὰ σιγάρα του· ἀλλὰ τώρα δὲν ἦτο εὐχαριστημένος.

—Οὔτε ἀπὸ τὸν νοῦν του ἐπέρασε πῶς ἠμποροῦσα νὰ τὰ πάρω ἐγώ, ἐσκέπτετο, τόσον καλὸν μὲ θαρρεῖ κ' ἐγώ!...

* * *

Καὶ ἐν τούτοις ἡ φωνὴ αὕτη τῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἐφώναζε τόσον δυνατὰ ἐντός του δὲν τὸν ἠμπόδισε νὰ πλησιάσῃ ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὸ κουτίον.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ ἔκαμε διότι εἶχε γίνῃ εἰς αὐτὸν πάθος τὸ καπνίζειν, ὄχι, τὸ ἔκαμεν *ἀπὸ φιλοτιμίαν!*

Πόσα παιδία, πόσοι ἄνθρωποι ἀποκτοῦν ἐλαττώματα, διαπράττουν σφάλματα, προξενοῦσι τὸν ὄλεθρόν των, *ἀπὸ φιλοτιμίαν!* Πόσοι χωρικοὶ σκοτόνουν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε *παληκάρια!* Πόσα παιδία μὲ καρδίαν εὐαίσθητον, μὲ χαρακτῆρα καλόν, μὲ ἀνατροφὴν ὅπως πρέπει κάμνουν πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα αἰσθάνονται ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς των μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φανοῦν πλούσιοι ἐν ᾧ δὲν εἶνε, διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε πλέον μεγάλοι, ἀνεξάρτητοι ἀπὸ ζυγόν, μολονότι ὁ μύσταξ τὸν ὁποῖον στρήφουσιν ἀρειμανίως εἶνε ἀκόμη ἀπών;

Πῶς λοιπὸν ὅτε οἱ μαθηταὶ ἦσαν διεσκορπισμένοι εἰς τὸν πρὸ τοῦ Σχολαρχείου δρόμον καὶ τοὺς περὶ αὐτὸ δρομίσκους, καὶ ἄνευ ἐπιμελητοῦ, ἄνευ ἐποπτείας, ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν πετρῶν, ἢ ἐβάδιζον καθ' ὁμάδας, καὶ ἔλεγον ὅ,τι ἤθελον, καὶ διηγοῦντο ὅτι εἶχον ἀκούσῃ καὶ ἐκάγχαζον, καὶ ὠθοῦντο, καὶ ἐκυνηγοῦντο, καὶ ἐπετροβολοῦντο, πῶς νὰ μὴ ἔχῃ καὶ ὁ Ἀντώνης τὸ σιγάρον εἰς τὸ αὐτί του ὅπως οἱ ἄλλοι, πῶς νὰ μὴ προσφέρῃ καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς προσφέροντας εἰς αὐτόν;

— Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ὑπτερνὴ φορά, εἶπεν ὡς ν' ἀπεκρίνετο εἰς τὴν ἐσωτερικὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του· δὲν θὰ τὸ μετανάκμω.

Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του θὰ λησμονήσῃ ὁ Ἀντώνης τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἦτο δεῖλι ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ θείου του. Τὸ Γραφεῖον τοῦτο ἦτο εὐρεῖα τετράγωνος αἴθουσα, τῆς ὁποίας τὸν ἕνα τοῖχον ἐκάλυπτεν ὑψηλὴ καρυΐνη βιβλιοθήκη πλήρης ὀγκωδῶν τόμων εἰς διαφόρους γλώσσας, εἰς δὲ τὴν παρακειμένην πλευρὰν ὠρθοῦτο τὸ γραφεῖον πλῆρες ἐγγράφων καὶ σημειώσεων καὶ δεξιὰ αὐτοῦ ἦτο μικρὸν ἐρμάριον παρὰ τὴν θύραν ἐξετείνετο ἀναπαυτικὸν ἀνάκλιντρον, εἰς δὲ τὸν ἀπέναντι τῆς θύρας τοῖχον ἠνοίγετο δίφυλλον ἐρμάριον, φθάνον ἀπὸ τοῦ δαπέδου μέχρι τῆς ὀροφῆς σχεδὸν διῃρημένον ἐντὸς εἰς μικρὰς θήκας, τῶν ὁποίων ἑκάστη ἔφερεν ἐπιγραφὴν διὰ μεγάλων ἐντύπων γραμμάτων δηλοῦσαν ὁποίου εἴδους δικόγραφα εὑρίσκοντο εἰς ἑκάστην θήκην. Ἐν τῷ μέσῳ ἦτο ὠοειδὴς τράπεζα καὶ πολλαὶ πέριξ καθέκλαι, διότι ὁ κ. Βλάμης εἶχε μεγάλην πελατείαν, καὶ ἑκάστην πρωΐαν, ὅτε ἐδέχετο, αἱ καθέκλαι πολλάκις δὲν ἤρκουν. Τὰ παράθυρα ἦσαν κεκλεισμένα, τὰ βαρέα παραπετάσματα καταβιβασμένα καὶ σκιόφως ἐκράτει ἐν τῷ γραφείῳ· ἔξω, εἰς τὴν ὁδὸν ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν πωλητῶν.

Ὁ Ἀντώνης ἐπροχώρησεν εἰς τὸ παρὰ τὸ γραφεῖον μικρὸν ἐρμάριον, ἔστρεψε τὸ εἰς τὴν κλειδωνίαν κλειδίον, ἤνοιξε τὸ φύλλον, ἔλαβε τὸ κουτίον, καὶ ἤπλωσε τὴν χεῖρά του.

Ἀλλὰ διατί ἀνεπήδησεν ἔξαφνα ὡς νὰ τὸν ἐδάγκασε φαρμακερὰ ἔχιδνα, διατί ἔγεινε πελιδνὸς καὶ ἔτρεμε;

Ἐντὸς τοῦ κουτίου, ἐπὶ τῶν σιγάρων, εὗρεν ἀνοιγμένον ἐν χαρτίον, φέρον διὰ χειρὸς τοῦ θείου του γεγραμμένα τὰ ἑξῆς:

« Εἶσαι κλέπτης! νομίζεις ὅτι δὲν τὸ ἐνόησα ἀμέσως; ἤξευρα ὅτι θὰ ἔλθῃς καὶ πάλιν. Ὤ! δι' αὐτὸ σὲ ἔστειλε ἐδῶ ἡ καϊμένη ἡ μάνα σου; Μὲ πιάνει φρίκη ὅταν συλλογίζωμαι ποῦ ἠμπορεῖς νὰ καταντήσῃς. Δυστυχία σου, δυστυχία σου! »

Ὁ Ἀντώνιος ἐνόμισεν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος κατεκρημνίσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἔθεσε μηχανικῶς τὰ σιγάρα εἰς τὴν θέσιν των, ἀπώθησε τὸ ἐρμάριον καὶ ἐξῆλθεν ὁρμητικῶς ἐκ τῆς οἰκίας.

[Ἕπεται τὸ τέλος] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΖΙΖΙΚΑΣ

Τὰ βιολιά, τὰ κλαρινέττα,
Τὸ λαοῦτο, ἡ τρομπέττα
Καὶ τὰ τύμπανα μαζὶ
Δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ φθάσουν
Ὅλως διόλου νὰ σκεπάσουν
Ἑνὸς ζίζικα φωνή.
Ζίζι, ζίζι, ζίζι, ζίζι,
Ζίζι, ζίζι, ζίζι, ζί!
Μέσ' 'ς τὰ δένδρα νὰ φωνάζῃ
Τὸν ἀκοῦτε καὶ νὰ σκάζῃ.

Ἀπ' τὸν μῦθο αὐτὸ θὰ νοιώσῃ
Ὁ καθείς, ἂν ἔχῃ γνῶσι:
Πῶς οἱ πιὸ πολὺ μικροὶ
Κάμνουν θόρυβο μεγάλο
Καὶ μ' αὐτὸ δὲν δείχνουν ἄλλο
Παρ' ὅτ' εἶνε πιὸ μωροί.
Ζίζι, ζίζι, ζίζι, ζίζι,
Ζίζι, ζίζι, ζίζι, ζί!
Ὁ μωρὸς πολὺ φωνάζει
Σὰν τὸν ζίζικα ποῦ σκάζει.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΜΟΥ ΓΟΡΓΟ

Σκοπὸς Σ. Μεταξᾶ Τζαννῆ
Λόγια δημοτικά.

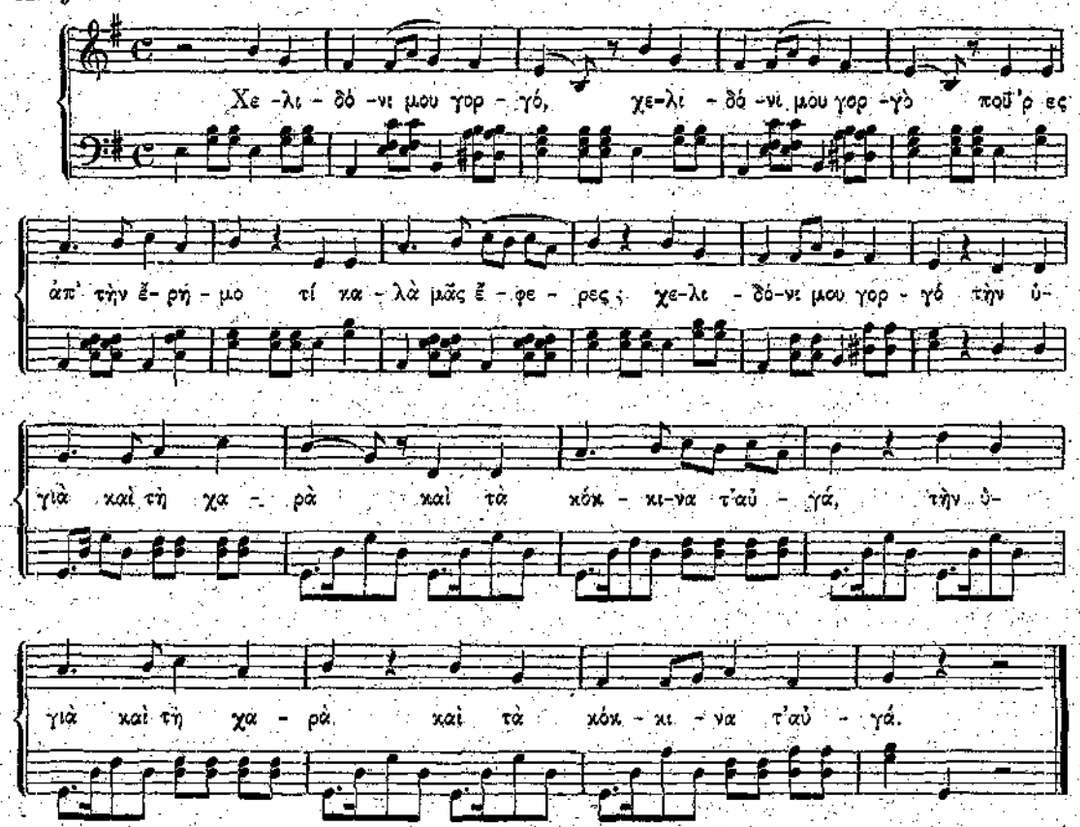

ΑΔΑΜΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΑΞ

— Καὶ ἐγὼ λάμπω» ἔλεγέ ποτε πρὸς τὸν Ἀδάμαντα ὁ Ἄνθραξ.

—Καὶ τολμᾷς νὰ ὁμιλῇς οὕτω πως, ἀνόητε, κύτταξέ με καὶ κρίνε... «σὲ κρύπτουν εἰς τὰ σκοτεινότατα καὶ τὰ ἀγνωστότατα μέρη τῆς οἰκίας, ζῇς μετὰ τῶν μαγείρων καὶ τῶν παραμαγείρων· ἐν ᾧ ἐγὼ ἔχω συντρόφους μαργαρίτας καὶ χρυσόν, λάμπω καὶ ἐξαστράπτω μεγαλοπρεπῶς καὶ ἔμπροσθέν μου ὠχριοῦν καὶ τὰ εὐμορφότατα καὶ ποικιλώτατα ἄνθη, καὶ οἱ εὐγενέστατοι ἄνθρωποι μὲ ἐπιζητοῦν. Ἐγὼ συνήθως διατρίβω ἐντὸς τῶν πολυτελῶν καὶ ἐπισήμων αἰθουσῶν... Ἐπιμένεις λοιπὸν νὰ ἔχῃς τὴν τόλμην νὰ παραβάλλεσαι πρὸς ἐμέ ;

— Θεὸς φυλάξοι! εἶπεν ὁ Ἄνθραξ ταπεινῶς· ἀλλὰ ἡ ἀξία σου ὅλη ὅλη εἰς τοῦτο περιορίζεται, ἐν ᾧ ἐγὼ κρυμμένος εἰς μέρη σκοτεινὰ καὶ ἀπόκεντρα, θερμαίνω τὰ παγωμένα μέλη τοῦ πτωχοῦ καὶ τῶν παιδίων του, ψήνω τὸ φαγητόν του, καὶ διασκορπίζω ὀλίγην φαιδρότητα εἰς τὰς πτωχικὰς καλύβας.

«Σὺ μὲν κολακεύεις...ἐγὼ δὲ ὠφελῶ...»

Π. Ι. Φ.

Μ' ΑΓΑΠΑ, ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑ

[Ἀσμάτιον ᾀδόμενον ἐπὶ τοῦ ἤχου « Χελιδόνι μου γοργό ». Ἴδε σελ. 104.]

Μαργαρίτα μου λευκή,
Ἄκουσέ με νὰ σοῦ 'πῶ
Τὸ μικρό μου μυστικό,
Εἶμαι κόρη γνωστικὴ
Καὶ γυρεύω συμβουλή.

Χθὲς τὸ βράδυ ἡ μαμά,
Ἀπ' τὴς τρέλλες τὴς πολλὲς
Καὶ τὴς τόσες μου φωνές,
Μοῦπε πῶς δὲν μ' ἀγαπᾷ
Κ' ἡ καρδούλα μου κτυπᾷ.

Λουλουδάκι μου χρυσὸ
Καὶ τοῦ κήπου μου στολή,
Μαργαρίτα μου καλή,
Εἰς τὸ χέρι σὲ κρατῶ
Καὶ τὰ φύλλα σου μαδῶ.

Μ' ἀγαπᾷ... δὲν μ' ἀγαπᾷ...
Λίγο μ' ἀγαπᾷ... πολύ !...
Ὤχ! ἀπ' τὴ χαρὰ τρελλὴ
Τρέχω τώρα 'ς τὴ μαμὰ
Στὴν ἀγάπη μου σιμά !

Χαῖρε ἄνθος ποθητό,
Καὶ πολὺ σ' εὐχαριστῶ
Ποῦ μὲ τ' ἄσπρα σου φτερὰ
Τόση μοῦδωσες χαρά,
Τέτοιο μοῦβγαλες καῦμό.

Νικος Αριφρων

ΤΟ ΑΜΑΞΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Λάβετε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ φύλλον καὶ κινήσατε αὐτό, ἐλαφρῶς καὶ ἀρκετὰ γοργῶς ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ θὰ ἴδετε ὅτι οἱ τροχοὶ στρέφονται καὶ τὸ ἁμάξιον διευθύνεται πρὸς τὸ *Βραβεῖον* τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὁ καλὸς μαθητής. Ἐὰν λάβετε τὸ φύλλον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ κινήσετε αὐτὸ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, στρέφονται πάλιν οἱ τροχοί, ἀλλὰ τὸ ἁμάξιον τότε διευθύνεται πρὸς τὸν *ὄγον* μὲ τὸν ὁποῖον παρὰ πολὺ συγγενεύει ὁ ἀμελὴς μαθητής.

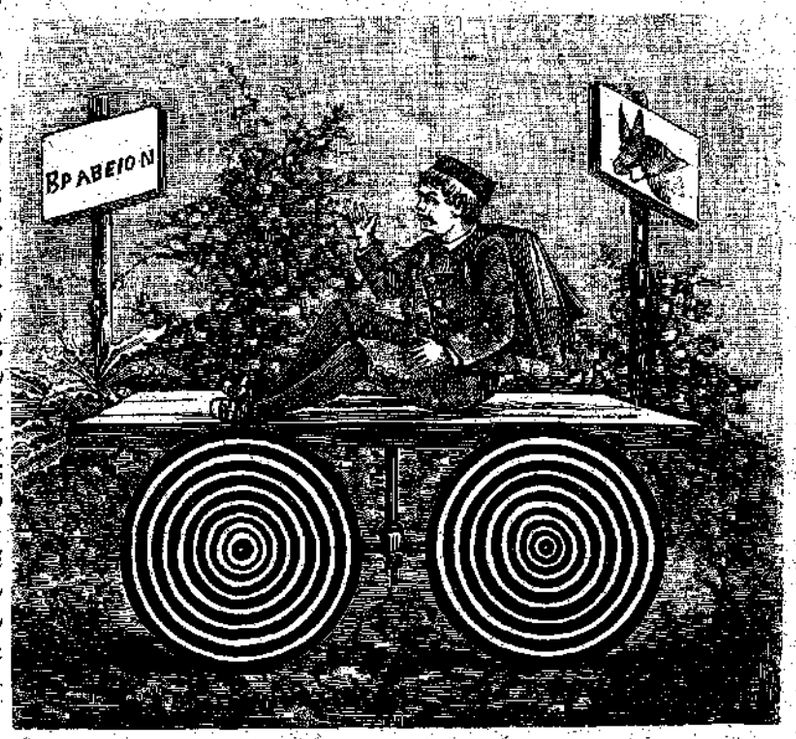

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΥ!

Ἦταν ὡραῖο Ἀπριλιάτικο ἀπόγευμα· κανένα συννεφάκι κάποτε κάποτε ἐσκίαζε τὸν ἥλιο, ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε ὡσὰν ζαφεῖρι καὶ ἡ θάλασσα ἥσυχη ἐκαθρέφτιζε τὰ γύρω της παράλια. Μακρυὰ ἡ Πελοπόννησος ἔβγαινεν ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ νερὰ ὡσὰν νύμφη τῶν προγόνων μας.

Ὁ Παυλῆς Ἀντωνάκης ἀπάνω 'ς τὴ στέγη του ἐκύτταζε τὸν ὁρίζοντα χαρούμενος καὶ ἔβλεπε πῶς ἄρχιζε νὰ φυσᾷ εὐνοϊκὸ ἀεράκι. Αὔριο ἐλογάριαζε νὰ φύγῃ μὲ τὸ καράβι του γιὰ τὴν Πόλι.

Τίκ! τάκ! τίκ! τάκ! ἤκουσε βήματα εἰς τὸν δρόμο· ἔσκυψε καὶ εἶδε ἕνα ναυτικὸν ποῦ τοῦ ἔφερεν ἕνα γράμμα. Κατέβηκε, τὸ 'πῆρε, καὶ ἅμα εἶδε πῶς ἦταν τοῦ φίλου του Νικόλα Χήρα τὸ ἄνοιξε, ἔρριψε τὸ φάκελο 'στὸ δρόμο καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

«Ἀγαπητὲ φίλε!

«Ὅλες ἡ ἐφημερίδες ἔκαναν λόγο γιὰ τὴ φοβερὴ ἀνεμοζάλη ποῦ ἔγινε τῆς προάλλες 'ς τῆς Σύρας τὸ λιμάνι. Δὲν ξέρω ἂν τῶμαθες ἀκόμη, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ τότε ποῦ ἤμουνα 'ς τὴν Ὕδρα ἡ ἐφημερίδες ἤρχοντο πολὺ ἀργά, σοῦ γράφω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σπλαχνισθῇς τὴν ὀρφανὴ οἰκογένεια τοῦ φίλου σου καὶ νὰ κάνῃς κανένα ταξειδάκι ὡς ἐδῶ· καὶ τὴν περιθάλψῃς. Ξεύρω τί εὐγενικὴ καρδιὰ ἔχεις, καὶ θὰ πονέσῃς ἅμα ἀκούσῃς τὰ ὅσα θὰ σοῦ διηγηθῶ:

«Ἡ ἔρημη γυναῖκα τοῦ φίλου σου καὶ τὰ ὀρφανὰ παιδιά του κλαῖνε καὶ ὀδύρονται ἐμπρὸς 'ς τῆς εἰκόνες γιὰ τὸ τέλος ποῦ ἔλαβε ἡ ζωή του. Ἄκου καὶ σύ, καὶ θὰ 'δῇς ἂν ὁ φίλος σου δὲν εἶνε ἄξιος νὰ τὸν κλάψῃς καὶ τὸν λυπηθῇς! Ἦταν Τρίτη, 13 τοῦ μηνὸς Μάρτη, ποῦ εἶνε τρίτος μήνας τοῦ χρόνου καὶ τὸ καράβι του τὸ λέγουν «Παρασκευή». Μὴ νομίσῃς ὅτι πιστεύω εἰς προλήψεις καὶ σοῦ τὸ λέγω, ἀλλὰ γιὰ νὰ 'δῇς τί σύμπτωσις!

Δὲν μποροῦσες νὰ διακρίνῃς ποῦ τελειόνει ἡ θάλασσα καὶ ποῦ ἀρχίζει ὁ οὐρανός. Τόσον πυκνὴ ἦταν ἡ ὁμίχλη, τόσον δυνατὸς ὁ σίφωνας, τόσον πυκνὰ τὰ σύννεφα, τόσο ἀγριεμένα τὰ κύματα! Τὰ ἀντίκρυ μας νησιὰ ἐχάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια μας σὰν νὰ ἦσαν κακοὶ φίλοι καὶ μᾶς ἐγκατέλειψαν κατάμονους εἰς τὸν φοβερὸν αὐτὸν πόλεμον μὲ τὰ στοιχεῖα. Ὅλοι οἱ βράχοι ὅλα τα παράλια τῆς νήσου μας μὲ μεγάλη ὑπομονὴ ἐδέχοντο τὰ κτυπήματα τῆς ἀρρισμένης θάλασσας, ὅπως ὁ Ἰώβ, ποῦ γράφουν τὰ ἅγια βιβλία. Κανένα πλοῖο εἰς τὸ πέλαγος! Ἐρημία παντοῦ. Μόνον εἰς τὸ λιμάνι ἐφαίνετο κάποια κίνησις. Κατεγίνοντο νὰ δέσουν κάλους ἔξω 'ς τὴν ξηρὰ γιὰ νὰ στερεώσουν τὰ πλοῖα, καὶ νὰ ρίψουν καὶ ἄλλες ἄγκυρες, ἂν εἶχαν. Εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι ἡ ἀνεμοζάλη ἦτο εἰς τὸ ὕψιστόν της σημεῖον. Ἐξετοπίζοντο αἱ λέμβοι ποῦ εἶχαν σύρει ἔξω, ἔτριζαν τὰ ξάρτια, ἐβογγοῦσαν τὰ πλοῖα ἀλληλοκτυπούμενα.

Δὲν εἶχα προφθάσῃ νὰ πάω ἀπὸ πρὶν 'ς τὸ καράβι καὶ διὰ τοῦτο εἶχα γύρω τὰ παιδιά μου καὶ τὴ γυναῖκά μου καὶ ἐδιαβάζαμε προσευχὲς στὸν Ἅι-Νικόλα, 'στὸν Ὕψιστο, 'στὴν Παναγία, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ θαλασσοφουρτούνα ποὺ γλήγορα, χωρὶς νὰ φέρῃ ζημιὲς εἰς τὰ πλοῖα καὶ εἰς τοὺς ναυτικούς. Ἕνα παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ μου ποῦ ἔβλεπε τὸ λιμάνι ἦταν κατάντικρύ μου. Σὲ μιὰ στιγμὴ δὲν ξέρω πῶς ἐγύρισα νὰ 'δῶ, καὶ βλέπω τὸ καράβι μας, . . . πῶς θαρρεῖς; Τὸ ἕνα κατάρτι σπασμένο, τὰ πανιά του ἐπετοῦσαν εἰς τὸν ἀέρα καταξεσχισμένα σὰν ἀχρείαστα κουρέλια! Πέρνω τὰ γυαλιά, κυττάζω... Κανένας δὲν ἐφαίνετο 'ς τὸ κατάστρωμα. Ἐπόνεσε ἡ ψυχή μου τότε. Ὁ πλοίαρχος ἔχει τὸ καράβι του σὰν παιδί του. Ναὶ μὲν τὸ παιδί του εἶνε αἷμά του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πλοῖο του ἐπέρασε τόση θάλασσα, ἐγύρισε τόσες πολιτεῖες, ἐγνώρισε τόπους, ἐπέρασε κινδύνους, καὶ πόσες φορὲς ἐκεῖνο σὰν καλὸ παληκάρι δὲν ἐπολέμησε μὲ τὴ θάλασσα ποῦ ἀπειλοῦσε τὴ ζωή του καὶ τὸν ἔσωσε! Καὶ 'γὼ λοιπὸν ἐσηκώθηκα, διέκοψα τὴ γυναῖκά μου, ποῦ ἐδιάβαζε ἀκόμα, τοὺς ἐφίλησα ὅλους, ἐτιλύχθηκα 'ς τὸ μουσαμά μου καὶ ἔκανα νὰ κινήσω κατὰ τὸ λιμάνι. Δὲν μ' ἄφιναν ὅμως! — Ποῦ θὰ πᾷς, πατέρα! ποῦ θὰ πᾷς; θὰ μᾶς ἀφίσῃς μόνα! ἔλεγαν τὰ παιδιά μου. — Ὄχι, ἄντρα μου, μὴ φύγῃς, μὴ φύγῃς. Νικόλα μου, δὲν θὰ χαθῇ τὸ καράβι. Μὲ τέτοιο καιρὸ εἶνε φρόνιμου ἀνθρώπου καμώματα αὐτὰ ποῦ θὲς νὰ κάνῃς; ἔλεγεν ἡ Εἰρήνη, ἡ γυναῖκά μου. — Ἂν χαθῇ ὅμως τὸ πλοῖο; Τὰ ξύλα του φαγεῖ δὲν γίνονται, τὸ ξεύρεις πολὺ καλά, τῆς ἀπήντησα. — Ἔχει ὁ Θεός! ἐπρόσθεσε.

«Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε πλέον. Τοὺς ἐχαιρέτισα μὲ τὸ χέρι μου καὶ ἄνοιξα τὴ θύρα καὶ ἔφυγα. Ἄκουσα 'πίσω μου πῶς ἐκτυποῦσαν τὰ παράθυρα πολλὰ πολλὰ χέρια, ἀλλὰ δὲν ἔστρεψα νὰ ἰδῶ. Τὸ τί ὑπέφερα ὡς ποῦ νὰ πάω κάτω 'ς τὸ πλοῖο μὴν το ρωτᾷς. Οἱ δρόμοι πλημμυρισμένοι νερὸ — εἶχαν καταιδῇ ἀπὸ παντοῦ ποτάμια — καὶ ἐγὼ κρατῶντας τοὺς τοίχους ἐπερπατοῦσα ὅσο τὸ δυνατὸν μὲ μεγαλειτέρα προφύλαξι. Ἐζήτησα ἀπὸ 'κεῖ ποῦ 'περνοῦσα τὴ βοήθεια δύο τριῶν φίλων μου, ἀλλὰ μοῦ τὴν ἀρνήθηκαν. Τί ἄσχημο νὰ εἶνε κανεὶς μόνος του σὲ τέτοια ὥρα! Εἰς τοὺς δρόμους κανείς! Στὴ χαρά σου, ἔρχονται γιὰ νὰ τρῶν, καὶ νὰ πίνουν, καὶ ἂν μποροῦν νὰ σὲ κάνουν νὰ δυστυχήσῃς. Ἔπειτα

'ς τὴς κακὲς ὥρες, ποῦ λέν, σὲ παραιτοῦν, ἕνα ἄσπρο δὲν δίνουνε. Τέτοιοι εἶνε οἱ περισσότεροι σήμερα. Σὲ συμβουλεύω, σὰν ἀδελφός, σὰν πατέρας ἂν θέλῃς, ἀφοῦ εἶμαι πιὸ μεγάλος, νὰ διδάξῃς τὰ παιδιά σου, πῶς νὰ μπορέσουν ναῦρουν ἕνα πιστὸ φίλο, νὰ τὸν ἔχουν γιὰ σύντροφο 'ς τὴ ζωή τους καὶ νὰ ἀποφεύγουν τὴς γνωριμίες ποῦ εἶνε μόνο γιὰ νὰ σὲ γελοῦν καὶ ὄχι γιὰ ἀλληλοβοήθεια.

«— Ἐπιάστηκα ἀπὸ τα δύο σχοινιὰ ποῦ ἦταν δεμένα ἔξω καὶ σὰν σχοινοβάτης ἐπήδησα ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖο. Ψυχὴ ζῶσα δὲν ἐφαίνετο. Ἐρημία κ' ἐδῶ. Τί ἔγιναν οἱ ναῦτες; ὁ τιμονιέρης; ὁ δεύτερος πλοίαρχος; Κατέβηκα ἔπως - ὅπως 'ς τὸ ἀμπάρι· οὔτε 'κεῖ. Ἔφυγαν οἱ μασκαράδες!»

— Τὸν καϊμένο! τὸν καϊμένο τὸν Νικόλα! ἔλεγεν ὁ Παυλῆς.

«Εἰς τὸ πλαγινὸ πλοῖο, ἐφαίνετο ἕνας ἄνθρωπος, τοῦ ἔκανα σημεῖο καὶ ἐπλησίασε πρὸς ἐμέ. Εἶδα πῶς ἄνοιξε τὸ στόμα του, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα τί ἐφώναζε, βέβαια θὰ ἤθελε νὰ μὲ ἐρωτήσῃ τί ζητῶ... Τὰ πλοῖα ἐπλησίαζαν καὶ ἄφηκα τὸ γῦρο τοῦ πλοίου τὸν ὁποῖον ἐκρατοῦσα καὶ ἔκαμα χνιὰ τὰ χέρια μου γύρω 'ς τ' αὐτιά μου γιὰ ν' ἀκούσω καθαρώτερα! Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ εἰπῶ!... Τί φρίκη! Ἰσχυρὸ κύμα σέρνει τὸ πλοῖο μὲ τέτοια δύναμι, ποῦ ἐγὼ χάνω τὴν ἰσορροπία μου καὶ πέφτω ἀνάμεσα σὲ δύο πλοῖα. Τὰ καράβια πλησιάζουν πάλι κ' ἐγὼ...»

*

Ὁ Παυλῆς στρέφει, ἐπαναστρέφει τὸ γράμμα διὰ νὰ ἰδῇ... τὸ τέλος ἴσως. Τίς οἶδε;... Εἰς τὴν ἄκραν τῆς τετάρτης σελίδος μὲ παρηλλαγμένον χαρακτῆρα, ὅμοιον μὲ χαρακτῆρα γυναικεῖον, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Αὐτὸ μαζί μὲ τὸν ἐσώκλειστο φάκελλο, τὰ εὑρῆκε ἕνας ναύτης ποῦ εὑρίσκετο δίπλα στὸ καράβι μας, τὴν καταραμένη ἐκείνη ἡμέρα, ἐπάνω 'ς τὸν Νικόλα. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες ν' ἀνοίξῃς τὸν ἄλλο φάκελλο.

Ἐρήνη Χήρα.»

Ἐδάκρυσεν ὁ Παυλῆς καὶ

— Πάει ὁ Νικόλας! εἶπε. Κρίμα τον! Τί καλὸς ἄνθρωπος! Τί καλός! Παναγία μου, σῶσε τὸν κόσμο!

Ἐξῆλθε καταλυπημένος καὶ ἐτηλεγράφησε εὐθὺς εἰς τὴν Εἰρήνην, τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του, ὅτι φθάνει ἀμέσως.

— Αὔριο, λέγει, πιάνω 'ς τὴν Σύρα ἐκεῖ ποῦ θὰ πηγαίνω στὴν Πόλι.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀνέγνωσε μετὰ δακρύων εἰς τὴν σύζυγον του τὴν ἐπιστολήν, ἐκείνη δὲ ὅλως διόλου μὲ παιδικὴν ἀθωότητα:

— Μὰ ἕως ἐδῶ, τῷ λέγει, ποῦ ἀλλάζει τὸ γράψιμο ὁ ἴδιος τὴν ἔγραψε;

— Αἴ; τί; ὑπέλαβεν ὁ Παυλῆς καὶ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν... Μπράβο σου, γυναῖκά μου, ἀξίζεις ὅσο 'πῆς. Τόσο πολὺ μὲ 'σάστισε μὲ τὰ λόγια του, ποῦ δὲν καταλάβαινα πῶς μποροῦσε, ἀφοῦ σκωτώθηκε, νὰ περιγράψῃ ἕως τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ ὅ,τι τοῦ συνέβη. Τί νὰ γίνῃ, τὴν ἔπαθα. Ἂς εἶνε, ἀφοῦ ζῇ! Μὰ ζῇ λοιπόν; ἔ; ζῇ;

— Ἔτοι φαίνεται, τῷ ἀπήντησεν ἡ σύζυγος του.

— Γιὰ φέρε τὰ παιδάκια μας νὰ 'δοῦμε ποιὸ θὰ εἶνε τὸ πιὸ ἔξυπνο νὰ τὸ καταλάβῃ... Καὶ ἐξῆλθεν ἡ καπετὰν Παυλίνα.

Ὁ Νικόλας ἔλαβε 'ς τὴν Σύρα τὸ τηλεγράφημα, ἀνέγνωσε τὸ περιεχόμενον, ἐγέλασε, καὶ ἀφοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν εἰς τὴν οἰκογένειάν του,

— Ἰδού, εἶπεν, ἀληθὴς φίλος. Ὁ ἀληθινὸς φίλος 'ς τὴ δυστυχία φαίνεται!

Ὁ δὲ Παυλῆς δὲν ἐπερίμενε τὴς τρεῖς ἡμέρες διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸν μικρὸν φάκελλον, ἀλλ' ἀμέσως τὸν ἀπεσφράγισεν ἀφοῦ ἐνόησε τὸ παιχνίδι καὶ εἶδε τὰ ἑξῆς μὲ μεγάλα, μεγάλα γράμματα!

«Τὸ γράμμά μου δὲν εἶχε ἡμερομηνία. Ἦταν λοιπόν, σοῦ λέγω, τῆς πρωταπριλιᾶς! Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴν ἄκουσα 'ς ἕνα ταξεῖδι μακρυὸ ἀπὸ ἕνα πολὺ ἔξυπνο ναύτη, καὶ τὴν ἐφήρμωσα σὲ μένα. Ζῶ καὶ ὑγειαίνω!!

Σὲ φιλῶ ὁ φίλος σου

Νικόλας.

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον.

Φαῦ

ΚΑΚΙΩΜΑ ΜΗΤΡΟΣ

Τ' ἀκοῦς;.. Κατέβα γλίγωρ' ἀπὸ 'κεῖ
νὰ μὴ τσακίσῃς πάλε κάτι τί.
Κατέβα... Δὲν ἀκοῦς, παιδὶ κακό;..
Ἄ!.. πάει τὸ κάψο βάζο· πάει κι' αὐτό!
Δὲν σ' τῶπα 'γώ;.. Μὰ δὲν μ' ἀκοῦς ποτέ·
κάθε μέρα συγχίζομαι γιὰ σὲ,
κακὸ παιδί. Σοῦ κάνω 'γὼ ντὰ ντά·
ντὰ ντά, κ' ἔτσι μ' ἀκοῦς ἄλλη φορά.
Τώρα τί κλαῖς;.. Γιατὶ νὰ μὴ σκεφθῇς
ὅταν σοῦπε ἡ μαμὰ νὰ κατεβῇς;
Ὄρσε μοῦτρα ποῦ κάνεις σὰν γρηά...
Ἔλα τώρα, ψυχή μου, τ' εἶν' αὐτά!
Ἔλα, μὴ κλαῖς καὶ δὲν τὸ κάνεις πλειό·
δὲν θὰ μὲ κάμῃς πλειὸ νὰ συγχισθῶ.
Εἶν' ἀλήθεια, παιδάκι μου; τί λές;..
Ναί, μάτια· ψταίει τὸ βάζο, σὺ δὲν ψταῖς.
Ἔλα 'ς τὴν ἀκριβή σου τὴν μαμὰ
νὰ σοῦ δώσῃ φιλάκια τρυφερά·
φίλησέ με καὶ σὺ χίλιαις φοραῖς,
ἀρκεῖ ποτὲ νὰ μὴ σ' ἰδῶ νὰ κλαῖς.

Γ. Μαρτινελης

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ

Οἱ βασιλόπαιδες τῆς Γερμανίας, τῶν ὁποίων ὁ μεγαλείτερος, ὁ καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἕβδομον ἔτος, ἀνατρέφονται στρατιωτικῶς· κάμνουν συχνὰ γυμνάσια καὶ εἶνε πολὺ καλλίτερα γυμνασμένοι ἀπὸ πολλοὺς νεοσυλλέκτους· τὸ πρόσταγμα ἔχει ἐννοεῖται ὁ μικρὸς διάδοχος Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος, ὁ ὁποῖος παίρνει πολὺ εἰς τὸ σοβαρὸν τὴν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν του ἀρχηγίαν του.

«Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΕΥΠΕΙΘΩΣ ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ» (Σελ. 109)

Ἡμέραν τινὰ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας εἰργάζετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅτε ἔξω εἰς τὸν προθάλαμον ἀκούει φωνὲς καὶ κακόν· ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του· ἀνοίγει τὴν θύραν διὰ νὰ μάθῃ διατί γίνεται ἐκεῖνος ὁ θόρυβος.

— Σᾶς ἔδειξα λοιπὸν ποῖος εἶνε διάδοχος! ἀνεφώνει μὲ θριαμβευτικὸν τόνον ὁ μικρὸς Φρειδερῖκος Γουλιέλμος ἀφ' οὗ μετεχειρίσθη τοὺς μικροὺς ἀδελφούς του ὑπὲρ τὸ δέον στρατιωτικῶς.

— Καλά, παληκάρι μου, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ του, τώρα πρέπει νὰ σοῦ δείξω κ' ἐγὼ ποιὸς εἶν' ἐδῶ Αὐτοκράτωρ.

Καὶ τοῦ τὲς ἔβρεξε.

*

Ὁ μικρὸς διάδοχος τῆς Γερμανίας ἀγαπᾷ πολὺ τὰς στρατιωτικὰς τιμάς. Μίαν ἡμέρην ἔκαμεν ἓν σφάλμα κάπως χονδρόν. Ὁ πατήρ του ἔδωκε διαταγὴν νὰ μὴ φέρουν ὅπλα εἰς αὐτὸν οἱ σκοποὶ ὅταν περνᾷ.

— Δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ σοῦ κάμουν αὐτὴν τὴν τιμήν, τῷ εἶπε.

Ὁ μικρὸς πταίστης ἐκῆρε κατάκαρδα τὴν προσβολήν. Τί; νὰ περνᾷ χωρὶς νὰ τοῦ φέρουν ὅπλα;

Τὴν ἐπαύριον μὲ δάκρυα διαβεβαίωσε ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ, ὅτι θὰ γίνῃ φρόνιμος καὶ οὕτω ἤρχισαν πάλιν οἱ σκοποὶ νὰ τῷ φέρουν ὅπλα, καὶ ἦλθεν ἡ καρδιά του εἰς τὸν τόπον της.

*

Οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ τοῦ διαδόχου ὑπακούουν εἰς τὸν ἀρχηγόν των καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας. Ὅτε ἐπέστρεψαν ἔκ τινος ταξειδίου, τὸ πλῆθος ἐχαιρέτα μὲ ἀγάπην τὰ παιδία, ἀλλ' αὐτὰ ἐλησμόνησαν ν' ἀντιχαιρετίσωσι. Τότε ὁ μικρὸς διάδοχος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἀναφωνεῖ μὲ δυνατὴν φωνὴν στρατιωτικῶς:

— Βγάλτε τὰ καπέλα σας καὶ χεραιτίσατε ἄρμ!

Καὶ οἱ ἀδελφοί του ἐξετέλεσαν τὸ πρόσταγμα καὶ ἀντεχαιρέτισαν τὸ πλῆθος.

*

Πρό τινων μηνῶν ἐν ᾧ ὁ Αὐτοκράτωρ διεσκέδαζε μὲ τὰ τέκνα του, εἷς ὑπασπιστὴς τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἐφημέριος τῆς αὐλῆς Φρόμμελ ἐπεθύμει νὰ λάβῃ ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν.

— Καθήσατε ἐδῶ φρόνιμα, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὰ παιδία. Καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ ἐφημερίου εἰς τὸν θάλαμον τῶν ἀκροάσεων.

Ἀλλ' ἐν ᾧ μέσα ὁ αὐτοκράτωρ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἐφημερίου, εἰς τὸν προθάλαμον ἐγίνετο πολὺ παράδοξος σκηνή.

Ὁ ἐφημέριος εἶχεν ἀφήσῃ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἐπὶ μιᾶς καθέκλας τὸν καινουργῆ πῖλόν του. Οἱ ἱερεῖς ἐν Γερμανίᾳ τῶν τε διαμαρτυρομένων καὶ τῶν καθολικῶν φοροῦν πολιτικὴν ἐνδυμασίαν μαύρην καὶ σεμνὴν καὶ πῖλον ὑψηλὸν καὶ τοιοῦτο ἦτο καὶ τοῦ ἐφημερίου τῆς αὐλῆς. Τὰ παιδία ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀκριβῶς εἶχον διδαχθῆ ἀπὸ ἕνα θαλαμηπόλον τῶν ἀνακτόρων τὸν περίεργον μηχανισμὸν τοῦ κλάκ, τοῦ πίλου ὁ ὁποῖος μὲ ἓν ἐλατήριον ἀνοίγει καὶ κλείει. Καθὼς εἶδον λοιπὸν τὸν πῖλον τοῦ ἐφημερίου τὰ παιδία ὥρμησαν πρὸς αὐτὸν μὲ ἀνυπομονησίαν, διὰ νὰ κάμουν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ κλάκ θεωριῶν τοῦ θαλαμηπόλου. Πιέζουν ἐδῶ, πιέζουν ἐκεῖ, τίποτε· ὁ πῖλος δὲν ἐννοεῖ νὰ κλείσῃ. Τότε ὁ μικρὸς διάδοχος προστάσσει τὸν δευτερότοκον Ἐπιτελ Φρίτζ νὰ θέσῃ χάμου τὸν πῖλον, καὶ δίδει εἰς αὐτὸν ἐπιτακτικῶς τὸ παράγγελμα:

— Κάθησε ἐπάνω!

Ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος ἐκτελεῖ μὲ πειθαρχίαν τὸ πρόσταγμα, καὶ ὦ τοῦ θαύματος ὁ πῖλος μαζεύει, κλείει, καὶ τότε τὰ παιδία χειροκροτοῦν καὶ χραυγάζουν ἀπὸ τὴν χαράν των.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀκούει τὴν μεγάλην ταραχὴν καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν νὰ ἴδῃ πρὸς τί αἱ φωναὶ ἐκεῖναι καὶ τὰ χειροκροτήματα. Τότε προχωρεῖ εἰς τὸ μέσον ὁ διάδοχος, χαιρετᾷ στρατιωτικῶς καὶ ἀναφέρει εὐπειθῶς, ὅπως οἱ στρατιωτικοὶ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, τί συνέβη.

— Σ' τὴν ἀρχὴν δὲν ἐπήγαινε κάτω, ἀλλὰ τώρα ἔκλεισε! εἶπεν ἐν τέλει.

Ὁ αὐτοκράτωρ σοβαρὸς κατὰ τὸ φαινόμενον ἀλλὰ γελῶν ὑπὸ τὸν μύστακά του προσέταξε νὰ φέρωσιν ἄλλον καινουργῆ πῖλον εἰς τὸν ἐφημέριον, ὅστις ἐμεσιδία μὲ ἀγαθότητα.

— Διπλῆν χάριν θὰ σᾶς ζητήσω, Μεγαλειότατε, εἶπεν οὗτος εἰς τὸν αὐτοκράτορα· πρῶτον νὰ μὴ τιμωρήσητε τοὺς πρίγκιπας, καὶ δεύτερον νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ λάβω τὸν χαλασμένον πῖλόν μου διὰ νὰ τὸν φυλάξω ὡς ἐνθύμημα.

Δι—Ει

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Αἴσωπος καὶ ὁδοιπόρος.

Ὁ Αἴσωπος μετέβαινέ ποτε εἴς τινα κώμην· καθ' ὁδὸν συνήντησεν ὁδοιπόρον ὅστις τὸν ἐχαιρέτισε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Πόση ὥρα πρέπει νὰ περιπατήσω ἀκόμη διὰ νὰ φθάσω 'ς ἐκεῖνο τὸ χωριὸ ποῦ φαίνεται ἀπὸ μακράν;

— Τράβα τὸν δρόμο σου, ἀπήντησεν ὁ Αἴσωπος.

— Τὸ 'ξεύρω πῶς πρέπει νὰ τραβήξω τὸν δρόμο μου διὰ νὰ φθάσω, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ εἰπῆς πόσην ὥρα θέλω νὰ φθάσω.

— Τράβα τὸν δρόμο σου, ἀπήντησε πάλιν ὁ Αἴσωπος.

— Καθὼς βλέπω ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε τρελλός, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ ξένος· ἂς μὴ τὸν ἐρωτήσω πλέον καὶ ἂς τραβήξω πραγματικῶς τὸν δρόμο μου.

Μετὰ τινας στιγμὰς ὁ Αἴσωπος φωνάζει:

— Αἴ, πατριώτη, νὰ σοῦ 'πῶ! σὲ δυὸ ὧρας θὰ φθάσῃς.

Ὁ ὁδοιπόρος ἐξεπλάγη καὶ τὸν ἠρώτησε·

— Πῶς τὸ 'ξεύρεις τώρα, καὶ διὰ τί δὲν ἤθελες νὰ μοῦ τὸ εἰπῆς πρίν;

Ὁ Αἴσωπος ἀπήντησε:

— Πῶς ἠμποροῦσα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ πρὶν σὲ ἰδῶ νὰ περιπατῆς καὶ τί βάδισμα κάμνεις.

Ἀστεία κεφαλή.

Συλλέξατε μερικὰ χαμαίμηλα ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔχουσι πολὺ πλατὺ τὸ ἐν τῷ μέσῳ κίτρινον μέρος, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλέξατε τὸ μεγαλείτερον διὰ νὰ κάμετε μίαν κεφαλὴν ὁμοίαν μὲ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐδῶ μὲ τὸ καπελίνό της καὶ τὰ γυαλάκια της. Διὰ νὰ σχηματίσετε τὴν ἀστείαν κεφαλὴν ζωγραφίζετε μὲ τὴν πέννιαν ἐπάνω εἰς τὸ κίτρινον μέρος τὰ μάτια, τὴν μύτην, τὸ στόμα τὰ μαλλιά· ἔπειτα διὰ νὰ σχηματίσετε τὸ καπελλῖνο κόπτετε τριγύρω εἰς τὴν ἄκραν τὰ ἄσπρα φύλλα· ἀφίνετε δὲ μόνον ἄκοπα δύο φύλλα κάτω ἀπὸ τὴν σιαγόνα διὰ νὰ φαίνωνται ὅτι εἶνε αἱ κορδέλλες τοῦ καπελλίνου, τὸ ὁποῖον γίνεται τέλειον ἅμα ἀφαιρέσετε ὅλως διόλου τρία τέσσαρα φύλλα, καθὼς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Δοκιμάσατέ το δύο τρεῖς φοράς, ἕως νὰ ἐπιτύχετε καλὰ τὸ πρόσωπον, καὶ θὰ γελάσετε πολύ.

Ὁ ἵππος τοῦ Κοσκιουσκου.

Ὁ Κοσκιοῦσκος, ὁ μεγαλόψυχος καὶ ἡρωϊκὸς Πολωνός, περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἔγραψεν ἡ ΔΙΔΠΛΑΣΙΣ ἤθελε νὰ στείλῃ ποτε φιάλας τινας ὡραίου

οἴνου εἷς τινα φίλον του διαμένοντα εἰς ἄλλην πόλιν. Πρὸς τοῦτο ἐξέλεξε πιστόν του ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε νὰ ἱππεύσῃ τὸν ἰδικόν του ἵππον.

Ὅτε ὁ ἀπεσταλμένος ἐπέστρεψεν, εἶπεν εἰς τὸν Κοσκιοῦσκον.

— Στρατηγέ, ἄλλη φορὰ δὲν παίρνω πλέον τὸ ἄλογόν σας, ἂν δὲν μοῦ δώσετε συγχρόνως καὶ τὸ βαλάντιόν σας.

— Τί ἐννοεῖτε; εἶπεν ὁ Κοσκιοῦσκος.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἀπήντησεν.

— Εἰς τὸν δρόμον ποῦ ἠπηγαίναμε, ἅμα ἕνας πτωχὸς ἔβγαζε τὸ καπέλο του καὶ ἐζήτοῦσε ἐλεημοσύνην, τὸ ἄλογο ἐστέκετο, καὶ δὲν ἐνοοῦσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του πρὶν δώσω κάτι εἰς τὸν ἐπαίτην· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔδωκα ὅλα τὰ χρήματα ποῦ εἶχα ἐπάνω μου· ἀλλὰ τὸ ἄλογο πάλι ἐστέκετο ἐμπρὸς εἰς τοὺς πτωχούς· τί νὰ κάμω διὰ νὰ προχωρῇ τὸ ἄλογον; ἐπροσποιούμην ὅτι ἔβαζα κάτι εἰς τὸ χέρι τῶν πτωχῶν, καὶ τὸ ἄλογον τότε εὐχαριστημένον ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας;

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἐρρίκου τοῦ Δ'. βασιλέως τῆς Γαλλίας χωρικός τις ἐπήγαινεν ἔφιππος ἀπὸ τὸ χωρίον του εἰς Παρισίους. Ὄχι μακρὰν τῆς πόλεως συνήντησεν ἱππέα μὲ στολὴν μεγαλοπρεπῆ, ὅστις ἦτο αὐτὸς ὁ βασιλεύς· ἡ συνοδεία αὐτοῦ παρηκολούθει μακρόθεν κατὰ διαταγήν του.

— Ποῦ πηγαίνεις, μπάρμπα; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν χωρικόν.

— Στὸ Παρίσι, ἀφεντικό.

— Καὶ τί πᾶς νὰ κάνῃς;

— Κάτι ψώνια· μὰ δὲν ξεύρεις πῶς ἤθελα νὰ ἰδῶ καὶ τὸν καλὸ τὸν βασιλιᾶ μας, ποῦ ἀγαπάει σὰν πατέρας τὸν λαό!

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε καὶ εἶπε:

— Σήμερα θὰ βρῇς εὐκαιρία νὰ τὸν ἰδῇς.

— Καὶ τί ὄφελος! ἀνέκραξεν ὁ χωρικός· μήγαρης τὸν γνωρίζω; ποῦ νὰ ξέρω ποιὸς εἶνε μέσα 'στοὺς πολλούς;

— Νὰ σοῦ 'πῶ ἐγὼ τί νὰ κάμῃς, εἶπεν ὁ βασιλεύς. Ἔχε τὸν νοῦν σου καὶ τήρα· κι' ἂν ἰδῇς κανένα νάχῃ τὸ καπέλλο 'ς τὸ κεφάλι του, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ ἄλλοι τῶχουν βγάλῃ μὲ σεβασμὸ καὶ χαιρετοῦν, ἐκεῖνος εἶνε.

Ἔπειτα ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των καὶ εἰσῆλθον εἰς τοὺς Παρισίους. Ὁ χωρικὸς ἵππευε δεξιᾷ τοῦ βασιλέως, καὶ διηγεῖτο εἰς αὐτὸν ἀφελῶς πόσα χωράφια καὶ ἀμπέλια εἶχε, πόσα ζᾶ καὶ πόσα παιδιά, ὅτι κάθε κυριακὴ ἔσφαζε ἕνα πετεινὸ διὰ νὰ φάγῃ ἡ φαμίλλια καὶ ἄλλα πολλά.

Ὁ χωρικὸς ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν διήγησίν του, ἐπὶ τέλους ὅμως εἶδε ὅτι τὰ παράθυρα ἠνοίγοντο κατὰ τὴν διάβασίν των καὶ ὅτι εἰς τὸν δρόμον οἱ διαβάται ἐστέκοντο εἰς γραμμὴν δεξιᾷ καὶ ἀριστερά, καὶ ἐξέβαλλον τὸ καπέλλο των καὶ ἐχαιρέτων. Τότε αἰφνιδίᾳ τις σκέψις διῆλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ χωρικοῦ.

— Ἀφεντικό, εἶπε, καὶ παρετήρει τὸν βασιλέα μετά τινος δισταγμοῦ· ἢ τοῦ λόγου σου εἶσαι βασιλιᾶς ἢ ἐγώ· γιατὶ μονάχα ἡμεῖς οἱ δύο φοροῦμε τὰ καπέλλα μας.

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ εἶμαι. Ἀφ' οὗ τελειώσῃς τὰ ψώνια σου ἔλα 'ς τὸ παλάτι νὰ μ' εὕρῃς. Ἔλα νὰ φᾶμε μαζὶ τὸ μεσημέρι, καὶ νὰ σοῦ δείξω καὶ τὸν υἱόν μου.

Ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἔχει τὴν ἀρχήν της ἡ παροιμία: «Βασιλεὺς εἶσαι, ἢ χωρικός;» λεγομένη ἐπὶ ἐκείνων οἵτινες εἰς συναναστροφὴν, ἐκ λήθης ἢ ἀπροσεξίας, διατηροῦν τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἀσκεπῶν.

Ὠφέλεια τῶν μελισσῶν.

Τὴν ὠφέλειαν τῶν μελισσῶν, ἐν Ἑλλάδι τοὐλάχιστον, κρίνουσιν ἐκ τῆς πολλῆς ἢ ὀλίγης ποσότητος τοῦ μέλιτος ἢ τοῦ κηροῦ τὸν ὁποῖον παράγουσι. Τοῦτο εἶνε μέγα ἀδίκημα διὰ τὰς μελίσσας, αἱ ὁποῖαι χωρὶς οὐδ' αὐτὰ νὰ τὸ γνωρίζωσι μᾶς γίνονται πρόξενοι καὶ ἄλλου μεγίστου καλοῦ. Ἐνῷ ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν ἀνθέων διὰ νὰ συλλέξωσι τὸ ὑλικὸν τὸ ὁποῖον ταῖς χρειάζεται διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος καὶ τοῦ κηροῦ αἱ μέλισσαι συντελοῦσι καὶ εἰς τὴν μονιμοποίησιν τῶν φυτῶν. Ἐκ διαφόρων παρατηρήσεων ἀπεδείχθη ὅτι ἐκ μόνης τῆς γειτνιάσεως ὀλίγων κυψελῶν τὰ ὀπωροφόρα δένδρα καὶ οἱ δημητριακοὶ καρποὶ ἀποδίδουσι περισσοτέρους καρπούς.

Πῶς διατηροῦνται δροσεραὶ αἱ ἀνθοδέσμαι.

Ὑπάρχουσι διάφοροι τρόποι πρὸς διατήρησιν τῶν ἀνθοδεσμῶν, ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα τινὲς εἶνε ἀρκετὰ ἐπιτυχεῖς. Εἷς τι ἀγγλικὸν βιβλίον ἀνέγνωμεν καὶ τὴν ἀκόλουθον νέαν μέθοδον, τὴν ὁποίαν προτείνομεν νὰ δοκιμάσωσιν αἱ φιλανθεῖς ἀναγνώστριαι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μᾶς ἀναγγείλωσι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν δοκιμῶν των. Ραντίζετε ἐλαφρῶς τὴν ἀνθοδέσμην μὲ δροσερὸν ὕδωρ καὶ τὴν θέτετε εἰς ἀνθοδόχην περιέχουσαν σαπωνάδαν. Πᾶσαν πρωΐαν ἐξάγετε τὴν ἀνθοδέσμην ἐκ τῆς σαπωνάδας καὶ τὴν θέτετε πλαγίως εἰς καθαρὸν νερὸν τὴν ἀφίνετε ἓν ἢ δύο λεπτὰ· κατόπιν ἐξάγετε αὐτὴν ἐκεῖθεν, τὴν ραντίζετε ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς μὲ δροσερὸν ὕδωρ καὶ τὴν θέτετε πάλιν εἰς τὴν σαπωνάδαν, τὴν ὁποίαν ἀνανεώνετε κάθε τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, λέγει τὸ ἀγγλικὸν βιβλίον, διατηρεῖται ἡ ἀνθοδέσμη ζωηρὰ ἕνα τοὐλάχιστον μῆνα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ σχολείῳ·

— Γιάννη, σοῦ εἶπα νὰ γράψῃς μόνον τὰ ὀνόματα τῆς τρίτης κλίσεως ἐκ τοῦ σημερινοῦ μαθήματος τῆς ἀναγνώσεως, καὶ ἔγραψες καὶ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας, διατί;

— Αἴ δὲν εἶσθε εὐχαριστημένος ποῦ ἔγραψα περισσότερα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Ἡ κυρία Ἑλένη ἑτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ εἰς ἐπισκέψεις.

— Κύταξε νὰ εἶσαι φρόνιμος, Μιμῆ, λέγει εἰς τὸν τριετῆ υἱόν της· νὰ μὴ κλαῖς!

— Θὰ κλαίω! ναί, θὰ κλαίω!

— Μὴ κλάψῃς πολύ, παιδί μου, καὶ κοκκινίσουν τὰ μάτια σου.

— Ναί, πολὺ θὰ κλάψω. Θὰ κλάψω δύο ἡμέρας· ἔπειτα θὰ παύσω ὀλίγον νὰ ξεκουρασθῶ, καὶ ἔπειτα θὰ ἀρχίσω πάλιν...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

Ἐν καιρῷ συννεφώδους νυκτὸς ἐνῷ ἡ σελήνη ἐφαίνετο ὅτι ἄλλοτε μὲν ἐξήρχετο ἐκ τῶν νεφῶν, ἄλλοτε δὲ ὅτι ἐκρύπτετο, ὁ μικρὸς Ἀλέκος ἐρωτᾷ τὴν μαμά του:

— Διατὶ κάμνει ἔτσι ἡ σελήνη;

— Δὲν τὸ ἐννοεῖς, καϊμένε Ἀλέκο; λέγει ὁ ἀδελφός του Νίκος· ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους κυνηγᾷ τὰ σύννεφα ποῦ τὴν ἐμποδίζουν νὰ τοὺς βλέπῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡρακλείους Μαφούνη.

Ὁ Θοδωράκης, μαθητὴς τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ Γυμνασίου, μετέβη εἰς τὴν πατρίδα του νὰ διέλθῃ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα πλησίον τῶν γονέων του.

Ὁ πατήρ του, διὰ νὰ ἴδῃ πόσον προώδευσε, δίδει εἰς αὐτὸν τὸν Κορνήλιον Νέπωτα:

— Μετάφρασέ μου αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, λέγει.

Αὐτό, μπαπᾶ! ἀπαντᾷ ὁ Θοδωράκης. Μὰ αὐτὰ εἶνε λατινικὰ καὶ δὲν τὰ νοιώθω.

— Πῶς! Δὲν ξεύρεις λατινικά; Δὲν διδάσκεσθε λοιπὸν εἰς τὴν τάξιν σας λατινικά;

— Διδασκόμεθα, μπαμπᾶ, ἀλλὰ δὲν μανθάνομεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κλεισοῦ στόματος.

Ἡ φιλομάθεια τοῦ Μιμῆ.

— Διατί, μαμά, ἡ γάτες κυνηγοῦν τοὺς ποντικούς;

— Διὰ νὰ τοὺς πιάσουν.

— Καὶ σὰν τοὺς πιάσουν τί τοὺς κάνουν;

— Τοὺς τρώγουν.

— Κι' ἀφοῦ τοὺς φάγουν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Μελίσσης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, στέλλει χίλια δροσερὰ φιλιὰ εἰς τὸν *Μικρὸν Βιολιστὴν* ποῦ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ τὴν μουσικήν. —Ἄλλα χίλια δροσερὰ φιλιὰ στέλλει εἰς τὴν *Τερπνὴν Ἀνοίξιν*, τὸ *Φουντωτὸ Πετεινάρι*, τὸ *Πλατόφυλλο Ἀμπέλι*, τὸν *Φωκαϊκὸν Ἀστέρα* τὸν *Φιλογένην Ἀθηναῖον*, τὸ *Φωκιανὸ Θαλασσοπούλι*, τὸ *Φίλεργο Ῥυάκι*, τὴν *Φωκαϊκὴν Δόξαν*, τὴν *Χρυσοκίτρινην Ἀθηνᾶ*, τὸν *Φάρον τῶν Μυρμήκων* ποῦ μοῦ ἔγραψαν ὅλοι μαζὶ ἀπὸ μίαν ἐπιστολίτσαν χαριτωμένην ὅπως εἶνε καὶ αὐτὰ χαριτωμένα καὶ ἀξιαγάπητα παιδάκια·—εἰς τὴν *Κρατησίκλειαν*, ἥτις πρὸ καιροῦ ἐπεθύμει νὰ μοῦ γράψῃ ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε καὶ τώρα ποῦ τὸ κατώρθωσε νὰ ἀρχίσῃ θὰ μοῦ γράψῃ τακτικά.—εἰς τὸν *Τάκιν-θον*, ὁ ὁποῖος ἐλησμόνησε νὰ μοῦ σημειώσῃ τὴν διεύθυνσίν του διὰ νὰ τοῦ στείλω τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα».—εἰς τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* καὶ τὸν *Διαβολάκον* εἰς τοὺς ὁποίους στέλλεται σήμερον τὸ δεύτερον φύλλον τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ·—εἰς τὸ *Ἴον* τοῦ *Ἀγροῦ* καὶ τὸ *Ζιζανάκι* ποῦ ἑόρτασαν ἐνθουσιωδῶς τὴν 25 ν' Μαρτίου ὡς κρίνω ἀπὸ τὸ πρόγραμμα ποῦ μοῦ ἔστειλαν·—εἰς τὴν *Ἐργατικὴν Μέλισσαν*, ἥτις «ὅταν μοῦ γράφει θαρρεῖ τάχα πῶς ὁμιλεῖ μαζί μου» καὶ τώρα ἐξηγῶ τὸ λόγον διατὶ καὶ ἐγὼ ὅταν διαβάζω τὰ γράμματά της νομίζω ὅτι τρώγω μέλι·—εἰς τὴν *Κόριννα Παλαιολόγου* τῆς ὁποίας τὰ γράμματα θὰ διαβάζω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ θὰ τῆς ἀπαντῶ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ νὰ μὴ λησμονῇ νὰ μοῦ φελῇ τὴν μικρούλαν *Ἠλέκτραν* τους ποῦ δὲν ξεύρει ἀκόμη νὰ διαβάζῃ·—εἰς τὴν *Ἰουλίαν Καραθεοδωρῆ*, ἥτις ὅσαι στιγμαὶ τῆς μένουν μετὰ τὰ μαθήματα τὰς διαθέτει ὑπὲρ ἐμοῦ·—εἰς τὸν *Διάκτορον Ἑρμῆν*, περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ὁποίου ἐκράτησα σημείωσιν·—εἰς τὸν *Ἄρην*, ὁ ὁποῖος θὰ ἴδῃ ἐλπίζω μετ' ὀλίγον ἐκπληρουμένους τοὺς πόθους του·—εἰς τὴν *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* καὶ τὸν *Ἔνδοξον Ἕλληνα*, ὧν αἱ ὑπ' ἀριθμὸν 47—67 λύσεις ἔφθασαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου πολλάς, παρὰ πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσίν των·—εἰς τὴν *Θεραπειάδα Αὔραν*, ἧς τὸ ψευδώνυμον εἰς οὐδένα ἄλλον ἀνήκει·—εἰς τὴν *Δικατερίνην Χαλκιοπούλου*, ἧς αἱ λύσεις ταχτικῶς μοῦ ἔρχονται·—εἰς τὴν *Μεσολογγιτοπουλαν*, τῆς ὁποίας τὸ μικρὸ γραμματάκι πολὺ μὲ εὐχαρίστησε διότι ἦτο γραμμένο μὲ τὴν καρδιά της·—εἰς τὸν *Πὶν-Λὸ* ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιμένω νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ νὰ μοῦ στείλῃ τὸ μεγάλο μεγάλο ἐκεῖνο γράμμα του.

Μὲ ὡραίους στίχους ὁ φίλος μου *Στρουθὸς ὁ Σύριος* παρομοιάζει ἐμὲ μὲ τὴν κλῶσσαν καὶ τοὺς μικρούς μου φίλους μὲ τὰ πουλάκια της· διαβάσετε τὸ ποιημάτάκι του νὰ ἰδῆτε:

Ἡ κλῶσσα τρέχει 'δῶ καὶ 'κεῖ τὰ χώματα σκαλίζει
καὶ 'ς τὰ μικρά της δίνει
ὅ, τι καλό, γιὰ τὸ μικρὸ στομάχι τους νομίζει,
καὶ τρέχουν γύρω τὰ μικρὰ καὶ μεσ' 'ς τὴ μέση ἐκείνη.

Κι' ἡ βοδινὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σὰν τὴν καλὴ τὴν κλῶσσα
μὲ χίλια παιχνιδάκια
πόσα καλὰ 'ς τὰ γράμματα, 'ς τὴς τέχνες κι' ἄλλα πόσα
δὲν δίνει γιὰ νὰ μάθουνε τὰ φρόνιμα παιδάκια!

Κι' ὅπως τ' ἀφ' ἑρωτα πουλιά, τρελλὰ ἀπ' τὴ χαρά τους
τὴν κλῶσσα τριγυρίζουν
ν' ἁρπάξουνε τὸ κάθε τι ποῦ βρῆκε ἡ μαμά τους
ὅλα μαζὶ μὲ βάσανα μὲ πῖ! πῖ! πασχίζουν.....

Καὶ 'κεῖνα τὸ τριανταφυλλὶ τὸ φύλλο σὰν κρατοῦνε
στὰ τόσα δὰ χεράκια,
ἀπ' τὴ χαρὰ τους τὴν πολλὴ χορεύουν τραγουδοῦνε
μὰ κρύφτουν κι' ὅ τι παιδ καλὸ βάθειὰ στὰ κεφαλάκια!

ΣΤΡΟΥΘΟΣ Ο ΣΥΡΙΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐντῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου.]

111. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεά· ἄρθρον τὸ δεύτερόν μου,
Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον· τρώγουν 'ς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παιδὸς τοῦ Παναγαΐκοῦ.

112. Στοιχειόγριφος.

Μὲ ἤκουσες ; 'ς τὸν οὐρανὸν ἀνίπτατ' ἡ ψυχή σου·
Φωνὴν συνήθως μὲ καλοῦν ἀγγέλων παραδείσου.
Ἀλλ' ἂν ἀπὸ τὰ πόδια μου δυὸ γράμματα ἁρπάσῃς,
Θὰ μείνω μὲ τὸ μοῦσί μου κι' ἂν μ' εὕρῃς θὰ γελάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βεετχόβεν.

113. Στοιχειόγριφος.

Τὴν εὐχήν μου θὰ σοῦ δώσω, ἂν οὐδόλως μὲ πειράξῃς·
Τύραννός τις δὲ θὰ γίνω, ἂν τὴν κεφαλήν μ' ἀλλάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρυγόνος.

114. Αἴνιγμα.

Ὅστις ν' ἀντεκρύσῃ πρός με ἤθελε τὴν τόλμην ἔχει
Περιπαίζω ὅ,τι πράξῃ
Καὶ μακρὰν τὸν φέρω τόσον, ὅσον ἀπ' ἐμοῦ ἀπέχει,
Δίχως θέσιν νὰ ἀλλάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εκύλλης-Χαρύβδεως.

115. Κυβόλεξον.

Πρῶτον, ὀφείλεις τὴν ζωὴν 'ς ἐμὲ κ' εἰς μίαν ἄλλη.
Δεύτερον, ἔχων τις ἐμέ, ἔχει καρδιὰ μεγάλη.
Τρίτον, αὐτὸς ποῦ μ' ἀγαπᾷ, πολὺν καιρὸν δὲν χάνει.
Τέταρτον, εἴμεθα πραεῖς κι' αὐτὸ καλὸ μᾶς κάνει.
Πέμπτον σημαίνω ἓν ῥητόν, μιὰν φράσιν, δύο τρεῖς λέξεις.
Ἡ παρσειμίαν, κι' ἀπ' αὐτὰ ποιὸ θέλεις ἂς διαλέξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγίμενης Ἀκρογιαλιτίδος.

116. Ῥόμβος.

Ἂν τὸ πρῶτόν μου δὲν ἔχῃς, ἄνθρωπος σωστὸς δὲν εἶσαι.
Τώρα, λάβε δὶς τὸ πρῶτον κ' ἓν φωνῆεν μέσα κλεῖσε
Καὶ ὡς δεύτερον θὰ ἔχῃς ὅ,τι νάσαι δὲν σ' ἀρέσει.
Τρίτη, ἔρχεται μιὰ Νῆσος τῆς Ἑλλάδος μας 'ς τὴ μέση.
Ἔπειτα τετάρτην θέσιν ἔχει εἰς πεσσὸς κομμένος.
Καὶ τὸ πέμπτον ; Ὦ ! μ' αὐτὸ δὰ εἶναι περικυκλωμένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

117. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων ΑΑΜΗ, ΟΣΟΥΣ σχημάτισον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος μιᾶς νήσου καὶ ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλανοῦ Οὐρανοῦ.

118.—122. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

α'.) Ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον καὶ ὄχι ὁ ἥλιος περὶ τὴν γῆν.

β'.) Εὐτυχεῖ ὅστις ἔχει τὴν συνείδησίν του καθαράν.

γ'.) Ἡ ἀθωότης λάμπει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός.

δ'.) Ἐν τῷ ματαίῳ τούτῳ κόσμῳ ὑπάρχει ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλασις.

ε'.) Διογένης ὁ κυνικὸς φιλόσοφος λύχνον μεθ'ἡμέραν ἅψας ἄνθρωπον, ἔλεγε, ζητῶ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἄμμου.

123. Κεκρυμμένη παροιμία.

Ἦταν ἕνα παιδὶ καὶ μιὰ μάνα. Ἡ μάνα τ' ἀγαποῦσε, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδὶ ἦταν πολὺ καλό. Ἡ προκοπή του ἦταν ξακουσμένη καὶ ἔφερνε στὴν μάνα του τακτικὰ κάμποσα χρηματάκια. Ἡ μάνα ἐχαίρουνταν ποῦ ἔβλεπε τὸ παιδί της νὰ νικᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ ἠσθάνετο πῶς θαρθῇ μιὰ μέρα νὰ μὴν εἶνε ποιὰ εἰς τὴν φτώχια καὶ νὰ ζῇ ἄνετα, ὅπως κι' ἄλλοι πολλοὶ στὴ γειτονιά. Καὶ ἔτσι ἔγεινε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πι—Χό.

124. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας λέξεις ;

Πάλη—σημαία—Μαρία—τόκος—μένος—σωρὸς—ὦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ἑλένης.

125. Ἐρώτησις.

Ποῖαι μονοσύλλαβοι ἑλληνικαὶ λέξεις ἀποτελοῦνται ἀπὸ πέντα σύμφωνα καὶ ἓν μόνον φωνῆεν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφολογιωτάτου.

126. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον ὄρος εἶνε σαρκοφάγον ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκάρδου.

127. Πρόβλημα.

Ἑκατὸν αὐγὰ εἶνε τοποθετημένα ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας γραμμῆς καὶ εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μέτρου ἀπ' ἀλλήλων. Ἕνα παιδὶ ἔχει ἓν καλάθι τοποθετημένον εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τὸ πρῶτον αὐγό. Πόσων μέτρων δρόμον θὰ κάμῃ τὸ παιδὶ διὰ νὰ συλλέξῃ ὅλα τὰ αὐγὰ ἓν πρὸς ἕν καὶ νὰ τὰ θέσῃ εἰς τὸ καλάθι, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν, καὶ πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ παιδὶ φέρει ἕκαστον αὐγὸ χωριστά ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαλωδένου Σοφιτιώτου.

128. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι γνωμικόν τι γνωστότατον.

1. Ζῶον τετράπουν. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Βασίλισσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους. 4. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης. 5. Τετράποδον. 6. Ἄνθος. 7. Τυφλὸς μάντις. 8. Ὥρα τοῦ ἔτους. 9. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 10. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἑλλάδος. 11. Μυθολογικὸν πρόσωπον. 12. Φοβερὸν θηρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀργυρᾶς Πανσελήνου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ἐπανόρθωσις. Ἡ λύσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 διπλῆς ἀκροστιχίδος ἐξ ἀβλεψίας τοῦ διορθωτοῦ ἐδημοσιεύθη ἐσφαλμένη· ἡ ὀρθὴ λύσις ἔχει οὕτω : ΕΑΡ, ΣΥΣ (1. Ἑρμῆς. 2. ΑνεΥ. 3. ΡόδοΣ.)

68. Τάρος (Τ, φῶς! — 69 Ἀλκυὼν (Ἄλκη, Ὤν).— 70 Ἄνεμος (Ἄν. Ἐμός).— 71. Λαύριον, αὔριον.— 72. Ἰός, Ἴος.— 73. Εἰς (ε=5, ι=10, σ=200).— 74. Ἡ Χελώνη. — 75

Γ
Ε
Ω
ΑΝΔΡΕΑΣ
Γ
Ι
Ο
Σ

76.

ΑΕΒΑΔΕΙΑ
ΝΑΥΠΛΙΟΝ
ΚΑΛΑΜΑΙ
ΑΡΕΟΓΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ
ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΑ
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ
ΦΑΡΣΑΛΟΣ

77—78. α'.) Ὅστις δὲν ἐργάζεται νέος ὤν, θὰ ἐργασθῇ γέρων ὤν. - β'.) Μηδένα φίλον κάμνε πρὶν πρῶτον ἐξετάσῃς πῶς μετεχειρίσθη τοὺς πρότερον φίλους του.— 79. [Ἐκ τῶν μέχρι σήμερον σταλέντων τετραστίχων ἄξια λόγου εἶνε τὸ τοῦ *Μουσουργοῦ*, τὸ τοῦ *Βεετχόβεν*, τὸ τῆς *Ἰουλίας Καραθεοδωρῆ*, τὸ τῆς *Φαληρικῆς Ἀκτῆς* καὶ τὸ τῆς *Νίκης*· ἐκ τούτων δημοσιεύομεν ὡς λύσιν τὸ τοῦ *Μουσουργοῦ*, ὅπερ εἶνε ἀνώτερον πάντων :]

Εἶνε τραχὺ τὸ στάδιον τὸ τῆς ἀθανασίας.
Εἶνε πικραὶ καὶ ἄγευστοι αἱ ῥίζαι τῆς παιδείας,
Ἀλλ' ἐκ τῆς ῥίζης τῆς πικρᾶς καρπὸς γλυκὺς βλαστάνει
Καὶ στέφανον ἀμάραντον ὁ ἔνδοξος λαμβάνει.

80 — 85. α'.) Γόνυ. - β'.) Ἧπαρ. - γ'.) Κοιλία. - δ'.) Οὖς. - ε'.) Χείρ. - ς'.) Πούς. — 86. Τὸ γράμμα Μ τῇ προσθήκῃ τοῦ ὁποίου σχηματίζομεν τὰς λέξεις : σμῆνος - μυτιά, καὶ μύται - θέαμα - μυταρᾶς καὶ σύρματα - μύτος - μελία —87. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ὑγρός, θύρα, ἀγορά, γῦρος, ὄρθρος, ῥόθος, σαῦρα.— 88. ΑΝΝΑ (1. ΑθηνΑ. 2. ΝαύπλιοΝ. 3. ΝαπολέωΝ. 4. ἈντιόχειΑ.)— 89. Ἀγαπῶ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ὡς τὴν καλλιτέραν μου φίλην.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Κατ' ἐπιτομὴν ὑπὸ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΙΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 97]

Ὁ Γέγκινς χάριν ἀστειότητος εἶχε καθίσῃ τὸν Κοστὰρ ἐπὶ τῆς χελώνης καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ τὸν Δόλην, ὅστις τον ἐκράτει μὴ πέσῃ. Ἐκραύγαζε δὲ ὁ μικρὸς Κοστὰρ τόσον περισσότερον, ὅσον ἔβλεπε τὴν χελώνην πλησιάζουσαν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Βάστα καλά ! . . . βάστα καλά . . . . Κοστάρ ! εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Καὶ πρόσεχε μήπως ἀφηνιάσῃ τὸ ἄλογόν σου !» ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης.

Ὁ Βριὰν βλέπων τὴν ἀγωνίαν τοῦ Κοστὰρ ἐγέλασε· τόσον ἐφάνη νόστιμος εἰς αὐτὸν ὁ φόβος τοῦ παιδίου, διότι δὰ δὲν ἦτο καὶ κίνδυνος. Ἐὰν ὁ Δόλης ἄφινε τὸν Κοστάρ, ὁ μικρὸς οὗτος κάλλιστα ἠδύνατο νὰ κυλισθῇ καὶ νὰ εὑρεθῇ ἐπὶ τῆς ἄμμου χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Τὸ σπουδαῖον ἦτο νὰ συλλάβωσι τὴν χελώνην· ἀλλὰ πῶς νὰ την συλλάβωσιν ;

Ἡ χελώνη ἦτο τεραστία τὸ μέγεθος, καὶ ἂν πάντα τὰ παιδία ἤθελον καταβάλῃ τὰς δυνάμεις των ἦτο ἀδύνατον νὰ την κρατήσωσι, διότι θὰ τα παρέσυρεν ἀναμφιβόλως.

«Ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ την συλλάβωμεν, εἶπεν ὁ Γόρδων εἶνε νὰ κατορθώσωμεν νὰ την ἀναποδογυρίσωμεν.

—Καὶ πῶς; εἶπεν ὁ Σέρβης, αὐτὴ θὰ πηγαίνει ἑπτὰ ὀκτὼ καντάρια. Ποῦ νὰ την σηκώσωμεν !

—Νὰ φέρωμεν ἀπὸ τὸ πλοῖον ξύλα, μοχλοὺς μεγάλους» εἶπεν ὁ Βριάν.

Καὶ παρευθὺς ἔδραμεν εἰς τὸ πλοῖον παρακολουθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Μόκου.

Ἡ χελώνη ἀπεῖχεν ἤδη ἀπὸ τῆς θαλάσσης περὶ τὰ τριάκοντα βήματα. Ὅθεν ὁ Γόρδων σπεύσας ἐπῆρε τὸν Κοστὰρ καὶ τὸν Δόλην, οἵτινες ἐκρατοῦντο μετὰ δυσκολίας ἐπὶ τῆς χελώνης, καὶ ἀπέθεσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἔπειτα ἔλαβον πάντες τὸ σχοινίον καὶ ἔσυρον, προσπαθοῦντες νὰ ἀναστείλωσι τὸν δρόμον τοῦ ζῴου. Ἀλλὰ ποῦ ; Καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ τοῦ Παιδαγωγείου Σαίρμαν ἐὰν ἤρχοντο νὰ σύρωσι, δὲν θὰ κατώρθωνον τίποτε.

Εὐτυχῶς ὁ Βριὰν καὶ ὁ Μόκος ἐπανῆλθον πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ἡ χελώνη.

« ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΙΔΗΤΕ ΤΟΝ ΚΟΣΤΑΡ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ » (Σελ. 101)

Ἔχωσαν δύο ξύλα ὑπὸ τὸ στῆθος τῆς χελώνης καὶ διὰ τῶν δύο τούτων μοχλῶν κατώρθωσαν μετὰ πολλῆς δυσκολίας νὰ την ἀνατρέψωσι. Τούτου γενομένου τὰ παιδία εἶχον ἤδη τὴν χελώνην εἰς χεῖράς των, διότι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κινηθῇ. Πρὸς δὲ τούτοις, ἐν ᾧ ἀπέσυρε τὴν κεφαλήν της εἰς τὸ ὄστρακον, ὁ Βριὰν προφθάσας ὕψωσε τὸν πέλεκυν καὶ ἐκτύπησε κατὰ κεφαλῆς τὸ ζῷον καὶ το ἐθανάτωσε.

«Καὶ τώρα, Κοστάρ, τὸ φοβεῖσαι πλέον αὐτὸ τὸ μεγάλον θηρίον ; ἠρώτησεν ὁ Βριᾶν.

—Ὄχι . . . ὄχι ! . . , Βριάν, τώρα που δὲν εἶνε ζωντανό.

— Καλά ! . . . ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης, ἀλλὰ στοιχηματίζω ὅτι δέν σου βαστᾷ νὰ φᾷς.

— Καὶ τρώγεται ; . . .

—Ἀκοῦς ἐκεῖ !

—Ἀμ' αν εἶνε καλὸ τὸ κρέας της, θὰ φάγω βέβαια, εἶπεν ὁ Κοστάρ, λείχων τὰ χείλη του.

— Εἶνε περίφημον, ἀπεκρίθη ὁ Μόκος ὅστις δὲν ἔλεγε καὶ ὑπερβολὴν ἐπαινῶν τὸ κρέας τῆς χελώνης.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μεταφέρωσι τὴν χελώνην εἰς τὸ πλοῖον, ἐδέησε νὰ την κατακερματίσωσιν ἐκεῖ ἐπὶ τόπου. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀηδέστατον καὶ ἀποτρόπαιον, ἀλλ' οἱ μικροὶ ναυαγοὶ ἤρχιζον ἤδη νὰ συνηθίζωσιν εἰς τὰς ἀηδίας, τὰς ὁποίας ἀναγκαίως ἔχει ἡ τοιαύτη ζωή.

Τὸ δυσκολώτατον ἦτο νὰ καταθραύσωσι τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης, τὸ ὁποῖον ἦτο σκληρὸν ὡς μέταλλον, καὶ θὰ ἐστόμωνε καὶ τὸν κοπτερώτατον πέλεκυν. Ἐπενόησαν λοιπὸν νὰ εἰσαγάγωσι κοπτερὸν ἐργαλεῖον εἰς τὰ κενὰ μέρη μεταξὺ τῶν πλακῶν τοῦ ὀστράκου, καὶ μετὰ προσοχῆς καὶ ὑπομονῆς ἔθραυσαν αὐτό. Ἔπειτα ἔκοψαν τὸ κρέας εἰς τεμάχια καὶ το μετεκόμισαν εἰς τὸ πλοῖον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπείσθησαν ὅτι ὁ ζωμὸς τοῦ κρέατος τῆς χελώνης εἶνέ τι ἐξαίσιον, ἀφίνω πλέον τὸ ψητὸν τῆς ἐσχάρας, τὸ ὁποῖον κατεβρόχθισαν, καὶ τοι ὁ Σέρβης το εἶχε λησμονήσῃ καὶ εἶχε καῇ οὐκ ὀλίγον. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύων ἐξέφρασε διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῶν μορφασμῶν του, ὅτι τὸ νέον τοῦτο εἶδος τοῦ κρέατος δὲν εἶνε δυσάρεστον εἰς τὴν κυνικὴν φυλήν.

Περὶ τὰς εἴκοσι ὀκάδας κρέατος ἐπρομηθεύθησαν οἱ μικροί μας φίλοι, ὥστε ἠδυνήθησαν νὰ οἰκονομήσωσι τὰς τροφὰς τοῦ πλοίου ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας.

Οὕτω πως παρῆλθεν ὁ Μάρτιος.

Τρεῖς ἑβδομάδες εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ναυαγίου. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο πάντες οἱ παῖδες εἰργάσθησαν πάσῃ δυνάμει, προβλέποντες ὅτι θὰ μείνωσι πολὺν χρόνον ἐν τῇ παραλίᾳ ἐκείνῃ. Ὑπελείπετο δὲ μόνον πρὶν φανῇ ὁ χειμὼν νὰ λυθῇ ὁριστικῶς τὸ ζήτημα ἐὰν ἡ χώρα εἶνε νῆσος ἢ ἤπειρος.

Τῇ α' Ἀπριλίου ἐφάνη ὅτι ὁ καιρὸς ἔμελλε νὰ ἀλλάξῃ, διότι τὸ μὲν βαρόμετρον ἤρχισε νὰ ἀναβαίνῃ βραδέως, ὁ δὲ ἄνεμος ἔπνεε μαλακώτερος, σημεῖον προσεχοῦς καὶ διαρκοῦς νηνεμίας.

Οἱ μεγάλοι λοιπὸν συνωμίλησαν περὶ τῆς ἐκδρομῆς τὴν ὁποίαν ἀπὸ πολλοῦ εἶχον συμφωνήσῃ.

«Πιστεύω, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ὅτι τίποτε δὲν θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ ξεκινήσωμεν αὔριον τὸ πρωΐ.

— Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι, ὥστε εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν νὰ ξεκινήσωμεν.

— Ὑπελόγισα, εἶπεν ὁ Γόρδων, ὅτι ἡ γραμμὴ τῆς θαλάσσης τὴν ὁποίαν εἶδες πρὸς ἀνατολάς, ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου ἓξ ἕως ἑπτὰ μίλλια.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Βριάν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κόλπος εἰσχωρεῖ πολὺ εἰς τὴν ξηράν, πιθανῶς ἡ ἀπόστασις ἀπὸ ἐδῶ θὰ εἶνε μικροτέρα.

— Καὶ τότε, ὑπέλαβεν ὁ Γόρδων, δὲν θὰ λείψετε πλέον τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

— Βέβαια, Γόρδων, ἐὰν ἤμεθα βέβαιοι ὅτι βαδίζομεν κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἀνατολάς. Ἀλλὰ θὰ εὕρωμεν ἄρά γε δίοδον διὰ μέσου τοῦ δάσους, ἀφ' οὗ κάμψωμεν τὴν ἀπόκρημνον ἀκτήν ;

—Ὦ ! αὐτὸ τὸ ἐμπόδιον δὲν θὰ μας φέρῃ καμμίαν δυσκολίαν, εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

—Ἔστω, εἶπεν ὁ Βριάν, ἀλλὰ δυνατὸν νὰ ἀπαντήσωμεν ἄλλα ἐμπόδια, τίποτε ῥεύματα, κανὲν ἕλος, ξεύρω κ' ἐγώ ; Δι' αὐτὸ λοιπὸν εἶνε φρόνιμον νὰ παραλάβωμεν τροφὰς διὰ πολλὰς ἡμέρας

— Καὶ πολεμεφόδια, εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ.

—Ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Βριάν. Καὶ νὰ συμφωνήσωμεν, Γόρδων, ὅτι ἐὰν δὲν ἐπανέλθωμεν

ἐντὸς σαράντα ὀκτὼ ὡρῶν, νὰ μὴ ἀνησυχήσετε...

— Καὶ δώδεκα ὧρας ἂν ἀργήσετε, ἐγὼ θὰ ἀνησυχήσω. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἀφ' οὗ ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἡ ἐκδρομή, πρέπει νὰ γίνῃ. Καὶ ἔπειτα σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς δὲν εἶνε μόνον ἡ θάλασσα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξέτασις τῆς χώρας. Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς δὲν ηὕραμεν κανὲν σπήλαιον, καὶ ὅταν ἀφήσωμεν τὸ πλοῖον, πρέπει νὰ ἔχωμεν μέρος τὸ ὁποῖον νὰ μὴ προσβάλουν οἱ θαλάσσιοι ἄνεμοι διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὰ πράγματά μας· διότι μοῦ φαίνεται ἀδύνατον νὰ μείνωμεν ἐδῶ τὸν χειμῶνα . . .

— Καλὰ λέγεις, Γόρδων, εἶπεν ὁ Βριάν, πρέπει νὰ εὕρωμεν χωρὶς ἄλλο μέρος καταλληλον νὰ ξεχειμάσωμεν . . .

—Ἐκτὸς μόνον ἂν κατορθώσωμεν νὰ φύγωμεν ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴν νῆσον, ἂν εἶνε πράγματι νῆσος, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ἐπιμένων εἰς τὴν γνώμην του ὅτι δὲν εἶνε νῆσος.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Γόρδων, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται τόσον εὔκολον. Τέλος πάντων βλέπομεν. Λοιπόν, παιδιά, αὔριον τὸ πρωΐ ἄνευ ἀναβολῆς.»

Ἔγειναν αἱ δέουσαι προετοιμασίαι. Τεσσάρων ἡμερῶν τροφαὶ ἐτέθησαν ἐντὸς σακκιδίων, τέσσαρα ὅπλα, τέσσαρα περίστροφα, δύο μικροὶ πελέκεις, μία πυξὶς μικρά, ἓν τηλεσκόπιον δυνάμενον νὰ βλέπῃ εἰς ἔκτασιν τριῶν μέχρι τεσσάρων μιλλίων, φυτίλια, ὕσκαι, πυρεῖα, τέλος πᾶν ὅ τι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ, εἰς ἐκδρομὴν βραχεῖαν μέν, ἀλλ' ὅπως δήποτε κινδυνώδη. Ὅθεν ὁ Βριὰν καὶ ὁ Δόνιφαν, ὡς καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτοὺς Σέρβης καὶ Οὐίλκοξ, ὤφειλον νὰ προβαίνωσι μετὰ προσοχῆς πολλῆς καὶ οὐδέποτε νὰ ἀποχωρίζωνται.

Ὁ Γόρδων διενοεῖτο ὅτι ἡ παρουσία του μεταξὺ τοῦ Βριὰν καὶ τοῦ Δόνιφαν δὲν θὰ ἦτο περιττή. Ἀλλ' ἐνόμισε φρονιμώτερον νὰ μείνῃ ἐν τῷ πλοίῳ διὰ νὰ προσέχῃ τοὺς μικρούς. Ὅθεν λαβὼν κατὰ μέρος τὸν Βριάν, ἔπεισεν αὐτὸν νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἀποφύγῃ οἵαν δήποτε ἀφορμὴν διχονοίας ἢ φιλονικίας.

Τὸ βαρόμετρον ἠλήθευσε, διότι πρὶν ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα, τὰ τελευταῖα νέφη ἐξηφανίσθησαν πρὸς δυσμὰς ἐπὶ ὁρίζοντος καθαρωτάτου. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀστερισμοὶ τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου ἔστιλβον ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν ὁ λεγόμενος Μεσημβρινὸς Σταυρός, ὅστις λάμπει κατὰ τὸν ἀνταρκτικὸν πόλον.

Ὁ Γόρδων καὶ οἱ σύντροφοί του ἠσθάνοντο πολλὴν θλῖψιν τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδρομῆς, συλλογιζόμενοι πόσα ἠδύναντο νὰ συμβῶσι κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην. Ἐν ᾧ δὲ τὰ βλέμματά των προσηλοῦντο πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀνεμιμνήσκοντο τοὺς γονεῖς των, τὰς οἰκογενείας των, τὴν πατρίδα των, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἴσως ἔμελλον νὰ ἐπανίδωσι ! . . .

Καὶ τότε ἔκλιναν τὰ γόνατα πρὸ τοῦ Μεσημβρινοῦ Σταυροῦ, ὅστις ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφαίνετο λέγων πρὸς τὰ δύσμοιρα παιδία, νὰ ἱκετεύσωσι τὸν παντοδύναμον Δημιουργὸν πάντων τῶν οὐρανίων τούτων θαυμασίων κτισμάτων, καὶ νὰ ἀναθέσωσιν εἰς Αὐτὸν τὴν πᾶσαν ἐλπίδα των !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΥΦΗΣ.—Η ΚΥΑΝΗ ΓΡΑΜΜΗ. — Ο ΠΙΣΤΟΣ ΠΙΝΕΙ.

Ὁ Βριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Σέρβης ἐξεκίνησαν περὶ ὥραν 7 π.μ., καθ' ἣν ὥραν ὁ ἥλιος ἀνέτελλε λαμπρὸς εἰς τὸν ἀνέφελον οὐρανόν. Προεμηνύετο δὲ ἡμέρα λαμπροτάτη καὶ ἡ ἐκδρομὴ εὐάρεστος. Ἐὰν δὲ συνέβαινε ἐμπόδιόν τι καθ' ὁδόν, τὸ ἐμπόδιον δὲν θὰ προήρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους.

Οἱ μικροὶ ἐρευνηταὶ κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἀπόκρημνον ἀκτήν, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πιστοῦ, τὸν ὁποῖον παρέλαβον κατὰ συμβουλὴν τοῦ Γόρδωνος, διότι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτούς· καὶ πράγματι ἐχρησίμευσεν, ὡς θὰ ἴδωμεν.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἐξηφανίσθησαν ἐντὸς τοῦ δάσους. Ὑποκάτω τῶν δένδρων ἐπλανῶντο πτηνά τινα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο καιρὸς νὰ χάνωσι πολύτιμον ὥραν χάριν τῶν πτηνῶν, ὁ Δόνιφαν φρονίμως φερόμενος ἐκρατήθη καὶ δὲν τὰ ἐκυνήγησε. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πιστὸς ἐνόησε τέλος ὅτι μάτην ἔτρεχε ἐπάνω κάτω, καὶ ὅτι δὲν ἦτο ὥρα κυνηγίου, διὰ τοῦτο ἔμεινε πλησίον τῶν κυρίων του, προχωρῶν μόνον ὅσον ἦτο ἀνάγκη διὰ νὰ ἐξετάζῃ τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἐδάφους.

Τὸ δρομολόγιον εἶχε κανονισθῇ ὡς ἑξῆς. Νὰ προχωρήσωσι παραλλήλως τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸς βορρᾶν τοῦ κολπίσκου, καὶ ἐκεῖθεν νὰ

πορευθῶσι πρὸς τὴν γραμμὴν τοῦ ὕδατος τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνακαλύψῃ ὁ Βριάν. Καὶ ναὶ μὲν τὸ δρομολόγιον τοῦτο δὲν ἦτο τὸ συντομώτατον, ἀλλ' ὅμως ἦτο τὸ ἀσφαλέστατον. Ἐὰν δὲ τὰ παιδία ἔμελλον νὰ βαδίσωσιν ἓν ἢ δύο μίλλια περιπλέον, τί τα ἔμελε; εἶχον πόδας ἰσχυροὺς καὶ δὲν ἐφοβοῦντο τοὺς κόπους.

Ἐβάδισαν ἐπὶ μίαν ὥραν. Ὁ Βριάν ἐφοβεῖτο μήπως ἡ θάλασσα εἶχε πλημμυρίσῃ τὴν παραλίαν, καὶ τότε θὰ ἠναγκάζοντο νὰ χάσωσι τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, περιμένοντες νὰ ἀποσυρθῶσι τὰ νερά.

«Γρήγορα, εἶπε πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους του, καὶ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς διὰ ποῖον λόγον ὤφειλον νὰ σπεύσωσι πρὸ τῆς πλημμυρίδος.

—Πᾶ! εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ, καὶ τί πειράζει ἂν βρέξωμεν τὸ πολὺ πολὺ τοὺς ἀστραγάλους μας;

—Τοὺς ἀστραγάλους πρῶτα, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, καὶ ἔπειτα τὸ στῆθος, καὶ ἔπειτα τὰ αὐτιά. Ἡ θάλασσα ἀναβαίνει πέντε ὡς ἓξ πόδας τοὐλάχιστον. Διὰ τοῦτο ἐγὼ νομίζω νὰ βαδίσωμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἀκρωτήριον.

— Ἔπρεπε νὰ μᾶς το εἰπῇς, κῦρ Βριάν, εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Σὺ μας ὁδηγεῖς, καὶ ἂν μας προλάβῃ ἡ πλημμυρὶς σὺ θὰ εἶσαι ἡ αἰτία.

— Δὲν ἀντιλέγω, Δόνιφαν, εἶπεν ὁ Βριάν. Ὅπως δήποτε, παιδιά, ἂς μὴ χάσωμεν καιρόν.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Σέρβης;

Καὶ ἐκάλεσε τὸν Σέρβην:

«Σέρβη;... Σέρβη;...»

Ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἐφαίνετο. Εἶχεν ἀπομακρυνθῇ μετὰ τοῦ Πιστοῦ καὶ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὄπισθεν ἐξέχοντος βράχου τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς μίαν ἑκατοστὺν βήματα πρὸς τὰ δεξιά.

Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἠκούσθησαν κραυγαὶ τοῦ παιδίου καὶ ὑλακαὶ τοῦ Πιστοῦ. Τί συνέβαινε; Διέτρεχε κίνδυνόν τινα ὁ Σέρβης;

Παρευθὺς ὁ Βριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Οὐίλκοξ ἔσπευσαν καὶ εἶδον τὸν Σέρβην ἱστάμενον ἔμπροσθεν τοῦ βράχου, τοῦ ὁποίου μέγα μέρος εἶχε κατασκαφῇ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ εἶχε σχηματισθῇ τρόπον τινὰ κλῖμαξ πεντήκοντα περίπου βαθμίδων ἀνώμαλος καὶ δυσανάβατος, διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν ἀπότομον ῥάχιν τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς. Μόνος δὲ φόβος ἦτο μήπως καταρρεύσῃ μέρος τῶν βαθμίδων καὶ ἐπέλθῃ δυστύχημά τι.

Καίτοι ὁ κίνδυνος ἦτο προφανής, ὅμως τὰ παιδία δὲν ἐδίστασαν, καὶ πρῶτος ὁ Δόνιφαν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν πετρῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἰς τὴν βάσιν τῆς φυσικῆς ἐκείνης κλίμακος.

« Στάσου!.. Στάσου!..» ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν, αὐτὸ ποῦ κάμνεις εἶνε ἀπερισκεψία!

Ἀλλ' ὁ Δόνιφαν δὲν ἤκουσε. Κινούμενος ὑπὸ φιλαυτίας ἤθελε νὰ φανῇ ἀνώτερος τῶν ἄλλων καὶ μάλιστα τοῦ Βριάν, καὶ ὥρμησε καὶ ἀνέβη μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς δυσαναβάτου κλίμακος.

Καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοί του φιλοτιμούμενοι ὥρμησαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνωσι, προσέχοντες νὰ ἀποφεύγωσι τοὺς λίθους οἵτινες ἀπεσπῶντο καὶ κατεκυλίοντο ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Δόνιφαν.

Εὐτυχῶς οὐδὲν ἀπευκτέον συνέβη καὶ ὁ Δόνιφαν ἠξιώθη νὰ πατήσῃ πρῶτος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀνέβησαν καὶ οἱ λοιποὶ τρεῖς.

Ὁ Δόνιφαν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς θήκης τὸ τηλεσκόπιον καὶ παρετήρει τὰ ἐνώπιόν του ἐξαπλούμενα ἀπέραντα δάση πρὸς ἀνατολὰς ὅσον ἔφθανεν ὁ ὀφθαλμός του.

Ἐφαίνετο δὲ τὸ αὐτὸ πανόραμα τῆς χλόης καὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε παρατηρήσῃ πρὸ ἡμερῶν ὁ Βριὰν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου, ἤτις ὅμως ἦτο ὑψηλοτέρα τῆς κορυφῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας τώρα ἵσταντο, κατὰ ἑκατὸν περίπου πόδας.

«Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Οὐίλκοξ, δὲν βλέπεις τίποτε;...

—Ἀπολύτως τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν.

— Νὰ κυττάξω καὶ ἐγώ», εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ.

Ὁ Δόνιφαν ἐνεχείρησε τὸ τηλεσκόπιον εἰς τὸν σύντροφόν του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμψεν ὑπὸ χαρᾶς.

« Δὲν διακρίνω τὴν παραμικρὰν γραμμὴν θαλάσσης! εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ.

— Διότι δὲν θὰ ὑπάρχει θάλασσα πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Παρατήρησε καὶ σύ, Βριάν, καὶ θὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀπάτην σου.

— Περιττὸν εἶνε! εἶπεν ὁ Βριὰν πειραχθείς, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἠπατήθην.

— Ἄλλα πάλιν!... ἡμεῖς ὅμως τίποτε δὲν βλέπομεν.

—Βέβαια δὲν βλέπετε, διότι τὸ μέρος τοῦτο ὅπου εἴμεθα εἶνε πολὺ χαμηλότερον ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἀκρωτηρίου.

— Τὰ λόγια εἶνε εὔκολα! εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ.

—Καὶ ἡ ἀπόδειξις τῶν λόγων μου εὐκολωτέρα, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Ἂς περάσωμεν αὐτὰ τὰ δάση καὶ ἂς προχωρήσωμεν ἐμπρός, καὶ τότε βλέπομεν ποῦ θὰ φθάσωμεν.

—Καλά, ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα θὰ πάγῃ εἰς μάκρος καὶ δὲν εἰξεύρω ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπον...

— Μεῖνε σύ, Δόνιφαν, εἶπεν ὁ Βριάν, ὅστις ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν τοῦ Γόρδωνος ἐκρατεῖτο καὶ ὑπέμενε τὰς προσβολὰς τοῦ Δόνιφαν. Μεῖνε σύ, καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Σέρβης πηγαίνομεν μόνοι μας.

— Καὶ 'μεῖς θὰ ἔλθωμεν! ὑπέλαβεν ὁ Οὐίλκοξ. — Ἐμπρός, Δόνιφαν, ἐμπρός!

— Ἐγώ, παιδιά, νομίζω, εἶπεν ὁ μικρὸς Σέρβης, ὅτι πρέπει νὰ ῥίξωμε μέσα μας καὶ κάτι τι διὰ νὰ ἔχωμεν καὶ δύναμιν.

— Καλὰ λέγεις», εἶπον οἱ ἄλλοι τρεῖς καὶ ἐκάθισαν καὶ ἔφαγον. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐξεκίνησαν εὔθυμοι καὶ ζωηροί.

Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος, ἡ πορεία ἔγινε δυσκολωτέρα, ἕνεκα τῶν πυκνῶν θάμνων καὶ τῶν ἄλλων φυτῶν τὰ ὁποῖα ἦσαν περιπεπλεγμένα εἰς τοὺς πυκνοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων. Κορμοὶ δὲ ξηροὶ ἦσαν ἐρριμμένοι κατὰ γῆς καὶ ἔφρασσαν τὴν διάβασιν. Τότε δὲ τὰ παιδία κατέφευγον εἰς τὸν πέλεκυν διὰ νὰ ἀνοίξωσι δίοδον, ὅπως οἱ σκαπανεῖς εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς· περισσότερον δὲ κατεπονοῦντο οἱ βραχίονες ἢ οἱ πόδες. Τούτου δ' ἕνεκα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας, τὰ παιδία προέβησαν μόλις τρία ἢ τέσσαρα μίλλια.

Πράγματι ἦτο φῶς φανερὸν ὅτι οὐδέποτε εἰσέδυσεν εἰς τὸ δάσος τοῦτο ψυχὴ ζῶσα, τοὐλάχιστον δὲν ἐφαίνοντο ἴχνη πουθενά, διότι οὐδὲ μία κἂν ἀτραπὸς ἀνεκαλύφθη. Τὰ δένδρα δὲ τὰ ἐρριμμένα εἶχε ῥίψῃ ἡ ὁρμὴ τῶν ἀνέμων, οὐχὶ δὲ χεὶρ ἀνθρωπίνη. Τὰ χόρτα ἦσαν που καὶ πού καταπατημένα, καὶ ἐφαίνετο ὅ τι εἶχον διαβῇ πρὸ ὀλίγου ἐκεῖθεν ζῷα μετρίου μεγέθους, μάλιστα δὲ οἱ παῖδες εἶδόν τινα φεύγοντα, δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως νὰ διακρίνωσιν ὁποίου εἴδους ζῷα ἦσαν. Ὅπως δήποτε τὰ ζῷα ταῦτα δὲν θὰ ἦσαν ἐπίφοβα, ἀφ' οὗ ἔφευγον τόσον ταχέως ὅτε ἔβλεπον ἀνθρώπους πλησιάζοντας.

«Ο ΔΟΝΙΦΑΝ ΕΞΗΓΑΓΕ ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΕΤΗΡΕΙ» (Σελ. 116)

Πτηνὰ διαφόρων εἰδῶν ἵπταντο δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πέρδικες, κίχλαι, ἀγριόχηνες καὶ πλεῖστα ἄλλα μικρά τὰ ὁποῖα εὐκολώτατα θὰ ἠδύνατό τις νὰ φονεύσῃ καθ'ἑκατοστύας. Ὥστε ἐὰν ἠναγκάζοντο οἱ παῖδες νὰ διαβιώσωσιν ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ, τὸ κυνήγιον θὰ ἐχορήγει εἰς αὐτοὺς ἀξιόλογον τροφήν. (Ἕπεται συνέχεια)

ΔΙΕΦΘΑΡΗ!...

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 102]

Ποῦ ἐπήγαινε; Δὲν τὸ ἤξευρε. Ἐβάδιζε χωρὶς σκοπόν, διηυθύνετο ὅπου τὸν ἔσυρον οἱ πόδες του.

Μίαν στιγμὴν εἶδεν ὅτι εὑρέθη εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον· ἐνώπιόν του ἐξετείνετο ἡ ὁδὸς Πατησίων κιτρινωπή, γλοιώδης. Εἶχε βρέξῃ ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκόμη ἐψιχάλιζε· ἄνθρωποί τινες ἐβάδιζον μὲ ἀνοικτὴν ὀμβρέλλαν, στρατιῶται τοῦ ἱππικοῦ μετέφερον τροφὰς εἰς τὸν στρατῶνά των ἐπὶ κάρρων σκεπασμένων μὲ καραβόπανον· εἰς σκύλος βρεγμένος ἐπέστρεφεν ἐκ Πατησίων τρέχων ἐπὶ τοῦ λασπώδους ἐδάφους· ὁ οὐρανὸς ἦτο μολυβδόχρους· ὅλα ἦσαν θλιβερὰ καὶ πένθιμα· τὰ δένδρα ἔσταζον ὡς νὰ ἔχυνον δάκρυα.

Ὁ Ἀντώνης οὔτε ἐννόει ὅτι ἐβρέχετο· ὁ ψυχρὸς ἀὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ δροσίσῃ τὸ καῖον μέτωπόν του· ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἀκούμβησεν εἰς ἕνα τοῖχον μάνδρας· κάτω ἡ πεδιὰς τοῦ ἐλαιῶνος ἐξετείνετο ὁμιχλώδης· ἔπειτα ἐξηκολούθησε πάλιν τὸν δρόμον του· ἔφθασεν εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τοῦ τροχιοδρόμου, ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ.

Τί ἐσκέπτετο: μήπως τὸ ἤξευρε; Δὲν εἶχε συναίσθησιν ἑαυτοῦ. Μέσα εἰς τὴν ζάλην του ἓν μόνον ἠσθάνετο ἀμυδρῶς, συγκεχυμένως ὅτι κατεκρημνίσθη εἰς τὰ σκοτεινὰ τάρταρα καὶ δὲν ἔβλεπε πλέον φῶς καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον διέξοδος . . .

Τὰ ἐνδύματά του εἶχον ἤδη βραχῇ, ἀλλ' ἐβάδιζεν ὁλονέν· ἔφθασεν εἰς τὰ *Καλάμια*· διῆλθε πρὸ τοῦ μικροῦ φυλακείου τοῦ σιδηροδρόμου, διῆλθε τὸ παράπηγμα τοῦ εἰσπράκτορος τῶν διοδίων καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Κηφισοῦ. Ἐκεῖ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς ἀψίδος καὶ ἔβλεπε ὑποκάτω τρέχον τὸ λασπῶδες νερὸν τοῦ πλημμυρίσαντος ποταμοῦ, θολὸν ὡσὰν τὰς σκέψεις του.

Τυχαίως ἔθεσε τὴν χεῖρα του εἰς τὸ θυλάκιον· εὗρε τεμάχιον χαρτίου· τὸ ἀνεγνώρισε καὶ ἀνετριχίασε· εἰς τὴν ζάλην τῆς ψυχῆς του τὸ ἔλαβε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ· τὸ ἤνοιξε, καὶ μολονότι ἑκάστη λέξις τῷ ἐπροξένει πόνον, τὸ ἀνέγνωσε μέχρι τέλους.

«Εἶσαι κλέπτης, νομίζεις ὅτι δὲν τὸ ἐννόησα ἀμέσως» κτλ.

Ὅλα τῷ ἐφαίνοντο μαῦρα· Πῶς ἤθελε νὰ μὴ ὑπάρχῃ, νὰ μὴ ζῇ, νὰ μὴ αἰσθάνεται, καὶ νὰ μὴ περιστρέφῃ μέσα εἰς τὸν νοῦν του, ὡς πεπυρωμένον σίδηρον, αὐτὴν τὴν φράσιν τοῦ θείου του: «Μὲ πιάνει φρίκη ὅταν συλλογίζομαι ποῦ εἰμπορεῖς νὰ καταντήσῃς.»

Ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκουμβημένος καὶ ἐσυλλογίζετο· Τί νὰ κάμῃ; Νὰ ἐξακολουθήσῃ πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸν δρόμον του, νὰ φύγῃ, νὰ δραπετεύσῃ καὶ μετὰ μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας, ἀφ' οὗ περάσῃ βουνὰ καὶ λαγκάδια ζητῶν ἓν κομμάτι ψωμὶ εἰς τὸ ἓν χωρίον καὶ κοιμώμενος εἰς τὸ ἄλλο νὰ πάγῃ νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν τοῦ σπιτιοῦ των, φορῶν ῥοῦχα τὰ ὁποῖα θὰ εἶχον γίνῃ ράκη καὶ ὑποδήματα μόλις κρατούμενα εἰς τοὺς πόδας του; Καὶ τί φωνὴν θὰ σύρῃ ἡ χήρα μάνα του ἅμα τὸν ἰδῇ ἔξαφνα ἐμπρός της ἄγριον ὡσὰν δραπέτην κατέργου;

Αὐτὸ νὰ κάμῃ; ἢ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω;

Ἐγύρισεν ὀπίσω.

*
* *

Εἴδατε ποτε ῥωμαλέον ἵππον πίπτοντα εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ; Κτυπᾷ σφοδρῶς μὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τὸ ἔδαφος· οἱ μυκτῆρές του εἶνε κατακόκκινοι ὡς αἱματωμένοι· οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί του στρέφονται πρὸς τὰ μέσα καὶ οἱ βολβοὶ αὐτῶν εἶνε ἄσπροι καὶ ἄγριοι· ἀσθμαίνει βαρέως· ἀλλ' ἡ πρώτη στιγμὴ τοῦ τρόμου παρέρχεται· ὁ ἵππος ἀνασηκώνει τὴν κεφαλήν του, ταντόνει μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του τοὺς τένοντας τῶν ποδῶν του, καταβάλλει ἰσχυρὸν ἀγῶνα καὶ διὰ μιᾶς ἀνατινάσσεται ἐπάνω· καὶ σείει ὑπερηφάνως πάλιν τὴν χαίτην του, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἐκυλίετο εἰς τὸ χῶμα· ἂν δὲν ἦτο τόσον ἰσχυρός, πιθανὸν εἰς τὰς ματαίας, ἐπανειλημμένας καὶ ἀγωνιώδεις ἀποπείρας του πρὸς ἀνέγερσιν νὰ κατέπιπτε μὲ ὁρμὴν καὶ νὰ ἔθραυε κανένα πόδα του.

Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἰσχυροὶ χαρακτῆρες ὅταν πέσουν ἔχουν τὴν

δύναμιν ν' ἀνεγερθοῦν, ὅταν πταίσουν κατορθώνουν ν' ἀνορθωθοῦν.

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶχεν ἰσχυρὸν χαρακτῆρα· εἰς τὰς φλέβας του ἔρρεεν αἷμα ῥουμελιώτικον, βουνίσιον αἷμα γεμᾶτον δύναμιν καὶ θέλησιν· ἔρρεεν αἷμα τίμιον, διότι ἡ οἰκογένειά του ἦτο ὀνομαστὴ εἰς τὰ περὶ τὸν Παρνασσὸν χωρία διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν φρονιμάδα της. Ὁ Ἀντώνης εἶχε παραστρατήσῃ χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῇ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μόνον ἐκ ψευδοῦς φιλοτιμίας. καὶ συνῆλθε, καὶ ἐζήτει νὰ εὕρῃ τὸν ἴσιον δρόμον.

Εἶχεν ἤδη σκοτεινιάσῃ· τὰ δένδρα ἐφαίνοντο ὡς μαῦραι σκιαί· ποὺ καὶ ποὺ εἰς τὸ παράθυρον οἰκίσκου τινός, εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν μαγαζείου τινὸς ἔλαμπε κανὲν φῶς· ὁ Ἀντώνης ἔτρεμε· τὸ νερὸν εἶχε διαπεράσῃ ὅλα του τὰ ἐνδύματα· τὰ χείλη του εἶχον μελανιάσῃ· ἀλλ' ἐβάδιζε, ἐπροχώρει διὰ τῆς λασπώδους ὁδοῦ.

Ἀργὰ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου του· εἶχον δειπνήσῃ, καὶ ὁ κ. Βλάμης ἔπινε τὸν καφέν του εἰς τὸ γραφεῖον.

Ὁ Ἀντώνης εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ θείου του ἀκίνητος, καὶ ἄφωνος· ὁ κ. Βλάμης εἶδε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ τεταπεινωμένον καὶ ἱκετευτικόν, ὡς βλέμμα σκύλου μαστιγωθέντος καὶ ζητοῦντος συγγνώμην, εἶδε τὰ διάβροχα καὶ λασπωμένα ἐνδύματα, εἶδε τὴν ὠχρότητα καὶ ἐννόησεν, αὐτὸς ὅστις ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του εἶχεν ἔλθῃ εἰς συνάφειαν πρὸς τόσους ἀνθρώπους πταίσαντας, αὐτὸς ὅστις συνηγόρησε τοσάκις εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον καὶ ἐνεβάθυνεν εἰς τόσας καρδίας, ἐνόησε τί συνέβη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου ἐκείνου. Καὶ ἠσθάνθη οἶκτον καὶ συμπάθειαν πρὸς τὸν πταίστην, ὅστις προσήρχετο μὲ τόσην συντριβήν, μὲ τόσην ὑποταγὴν νὰ τιμωρηθῇ.

Καὶ δὲν ἔδειξε πρὸς αὐτὸν ἀγρίαν μορφήν, οὐδὲ ὀργίλα βλέμματα, ἀλλὰ μὲ φωνὴν ἡ ὁποία εἰσέδυσε μέχρι τῶν σπλάγχνων τοῦ Ἀντώνη ἠρώτησε:

— Ποτὲ πλέον;

— Ποτέ! ἀπήντησεν ἐντόνως τὸ παιδίον, θέτον ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του εἰς τὰς δύο ἐκείνας συλλαβάς.

Ὁ Ἀντώνης ἐξῆλθε κλονούμενος ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ θείου του· δὲν ἦτο διόλου καλά· οἱ πόδες του ἦσαν κατάψυχροι, καὶ ἡ κεφαλή του ἔκαιεν ὡς κάρβουνον· ἡ γλῶσσά του ἦτο ξηρά· ἐπλάγιασεν ἀμέσως.

Τὴν πρωΐαν δὲν ἠδυνήθη νὰ σηκωθῇ· εἶχε σφοδρὸν πυρετόν, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα, εἶπεν ὁ ἰατρός· εἰς τὴν ἔξαψίν του ἐπαραμίλει, ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ ἐντροπήν, ἐφαντάζετο ὅτι ἐφίλει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ θείου του, τῷ ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην μὲ τὰς θερμοτέρας φράσεις· συχνὰ δ' ἐπανελάμβανε μετὰ παραδόξου τόνου: «Ποτέ!»

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην· ἦτο κάτωχρος, ἰσχνός· οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν κομμένοι. Μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας καὶ ἀμέσως ἠθέλησεν αὐτὸς νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν κ. Βλάμην· τὴν πρωΐαν τῷ ἔφερε τὸν καφέν του· ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐνεφανίζετο εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν φοβερὰν ἡμέραν.

Ὁ κ. Βλάμης συνεκινήθη ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως ἐκείνης καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἀντώνην μὲ γλυκεῖαν φωνήν, μὲ συμπαθῆ πατρικὸν τόνον:

— Βλέπεις, παιδί μου; τὸ ἓν σφάλμα φέρει τὸ ἄλλο· διότι ἔκαμες τὸ πρῶτον σφάλμα νὰ καπνίζῃς, ἔπειτα ἔκαμες καὶ τόσα ἄλλα καὶ εἰς τὸ τέλος ἠθέλησες νὰ ἐνοχοποιήσῃς ἄλλον μὲ τὸ ἰδικόν σου πταίσμα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀνανδρία. Εἶμαι βέβαιος ὅτι διωρθώθης ἅπαξ διὰ παντός, ἀλλὰ σοῦ δίδω αὐτὴν τὴν συμβουλήν. Ἄκουσε· προφύλαξε τὴν ψυχήν σου ἀπὸ κάθε ἐλάττωμα· διότι τὸ ἓν σύρει μαζί του καὶ τἄλλα. Ἡ ψυχὴ ὁμοιάζει μὲ πόλιν πολιορκουμένην· ἀρκεῖ εἷς μόνος ἐχθρὸς νὰ εἰσέλθῃ μέσα εἰς τὰ τείχη της, καὶ εὐθὺς ἀνοίγει τὰς πύλας καὶ εἰσορμοῦν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ καὶ τὴν καταστρέφουν καὶ τὴν λεηλατοῦν. Φύλαττε καλὰ τὴν πύλην τὴν ψυχῆς σου!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΓΑΤΑ ΜΑΣ

Ἡ γάτα μας κρυφὰ παραμονεύει·
Νὰ πιάσῃ ποντικό, θαρρῶ, γυρεύει·
Τὸ τί μᾶς τρῶν οἱ ποντικοὶ γνωρίζω
Καὶ νὰ τοὺς κυνηγᾷς δὲν σ' ἐμποδίζω.

Ἀλλ' ὅμως ὅταν βλέπω νὰ τὸν πιάνῃς
Καὶ μὲ τὰ δόντια αὐτὰ νὰ τὸν δαγκάνῃς,
Τὰ νύχια νὰ τοῦ 'μπήγῃς τὰ μεγάλα,
Ὦ! τὸν λυποῦμαι τὸν ψτωχὸ μιὰ στάλα!

Ἀφοῦ πεινᾷς καὶ θέλεις νὰ χορτάσῃς
Πῶς δὲν τὸν τρῶς εὐθὺς ἀφοῦ τὸν πιάσῃς,
Ἀλλὰ πρὸ τοῦ, κακιά, νὰ τὸν ξεσχίσῃς
Κυττᾷς νὰ παίξῃς, νὰ τὸν βασανίσῃς;

Τὸν πιάνεις μιὰ καὶ πάλι τὸν ἀφίνεις·
Νὰ φύγῃ κάνει, μιὰ νυχιὰ τοῦ δίνεις·
Ἀπὸ τοὺς πόνους ὁ ψτωχὸς φωνάζει,
Καὶ σὺ νομίζεις πῶς διασκεδάζει!...

Ἄ! γάτα! γάτα [illegible] σιγηρὴ ποῦ εἶσαι!
Τ' ἀθῶο [illegible]σμα [illegible] δὲν [illegible]..
Μᾶς κάνεις [illegible] καὶ σ' [illegible]:
Ἀλλ' ἀπὸ σὲ [illegible] προτιμῶ[illegible]

Νικος. Αριφρων

ΣΙΓΑ, ΚΟ[illegible]!

[Ἀπὸ τὰ «Τραγουδάκι[illegible]ρία» [illegible] Πάλλη]

— Σιγά, κοπέλλα μου, σιγά!
Ποῦ τρέχεις ἔτσι; Στάσου·
Κανένας δέ σε κυνηγᾷ,
Κ' ἔχεις καιρὸ μπροστά σου,

— Πηγαίνω, μπάρμπα, 'ς τὸ γιατρὸ
Τὸ [illegible]κλα μου νὰ γιάνῃ.
[illegible] κρύωσε μέσ' 'ς τὸ λουτρό,
[illegible]αὶ τρέμω μὴν πεθάνῃ.

— Βάλ' [illegible] εὐθὺς συναπισμὸ
Σ' τὰ στήθη καὶ 'ς τὸ πλάϊ,
Καὶ μιὰ φανέλλα 'ς τὸ λαιμό,
Καὶ προσοχὴ μὴ φάῃ.

— Τῆς ἔκανα ἐγὼ πολλά,
Τὰ ἴδια ὅμως χάλια!
Ἄχ τί 'θελα καὶ 'ς τὰ καλὰ
Τῆς ἔδινα στραγάλια;

— Μ' ἂν ὁ γιατρὸς δὲν εἶν' ἐκεῖ;
Ἡ νάρθῃ δὲ θελήσῃ;
Ἡ πληρωμὴ σημαντικὴ
Σ' τὸ χέρι σοῦ ζητήσῃ;

— Κι' ἂν λείπῃ, τί; Τὸν καρτερῶ.
Λεπτά; Καὶ τί με 'νοιάζει;
Γι' αὐτὰ τὴν κούκλα του, θαρρῶ,
Κανεὶς δὲ θυσιάζει.

Αλεξ. Πλλλης

ΕΧΕΙ ΚΛΙΣΙΝ

Εἶνε νύξ καὶ ὁ μικρὸς Παῦλος κάθηται καὶ ἐργάζεται. Ὁ πατήρ του ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν, ἡ ὁποία ἐξήντλησε τὸ βαλάντιον τῆς ἀπόρου οἰκογενείας. Ἦτο ἐργάτης φιλόπονος καὶ δεξιώτατος καὶ πρῶτος ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν καὶ τελευταῖος ἔπαυε.

Ἡ χήρα τὴν ὁποίαν κατέτρωγεν ἡ λύπη καὶ ἡ ἀνέχεια, ἀσθενεῖ καὶ αὐτὴ μετ' ὀλίγον καὶ τήκεται συλλογιζομένη τὸν μακαρίτην σύζυγόν της ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ τῆς πτωχῆς οἰκογενείας του, καὶ τὸν μικρόν της Παῦλον τὸ κάλλιστον παιδίον.

Τῷ ὄντι ὁ Παῦλος εἶνε παιδίον ἀξιολογώτατον, ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του καὶ ἐν ᾧ ἐργαζεται καὶ τῆς δίδει τακτικὰ τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα ἔχει διατάξῃ ὁ ἰατρὸς καὶ τὰ ὁποῖα ἠγόρασε διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν φιλανθρώπων γειτόνων.

Ἀλλ' ὁ Παῦλος ἦτο δυστυχής; Ὄχι! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρήσωμεν δυστυχῆ τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ θάρρος του εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔχει ὄρεξιν νὰ ἐργάζεται;

Ὁ Παῦλος ἀναβαίνει καὶ κάθηται ἐπὶ ὑψηλοῦ καθίσματος πλησίον τραπεζίου, θέτει ἐπὶ τῶν γονάτων του μέγα τετράδιον καὶ ἀρχίζει νὰ ἰχνογραφῇ. Τὸ φῶς τοῦ κηρίου τὸ ὁποῖον φωτίζει τὸ δωμάτιον, εἶνε πολὺ ἀδύνατον· ἀλλὰ ὁ φιλόπονος Παῦλος δὲν εὑρίσκει ἕνεκα τούτου ἀφορμὴν διὰ νὰ μὴ ἐργασθῇ. Ἐργάζεται καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς μάλιστα.

Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ διδάσκαλος τῆς ἰχνογραφίας ἔλεγε πολλὰ καλὰ δι' αὐτόν, καὶ σήμερον μάλιστα τὸν ἐπῄνεσε καὶ οἱ λόγοι τοῦ καλοῦ διδασκάλου συνεκίνησαν τὸν μικρὸν μαθητήν.

«Ἀξιόλογα, Παυλέ μου, ἀξιόλογα, εὖγε! εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ διδάσκαλος· ἂν ἐξακολουθῇς νὰ εἶσαι ἐπιμελὴς καὶ φιλόπονος θὰ προοδεύσῃς πολύ, παιδί μου. Εἶσαι ὀξυδερκὴς καὶ ἔχεις τὴν χεῖρα εὐκίνητον καὶ ἐλαφράν. Ὁ Θεὸς σὲ ἐπροίκισε μὲ τὰ δύο αὐτὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα σπανίως ἔχει εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος. Ἐργάζου λοιπόν, ἐργάζου! Βεβαίως δὲν θὰ κατορθώσῃς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ σχεδιάσῃς εἰς τὸ χαρτὶ τὰ πράγματα ὅπως τὰ ἔχεις εἰς τὴν φαντασίαν σου, ὅπως τὰ φαντάζεσαι, ἀλλὰ ἄρχισε κατὰ πρῶτον νὰ σχεδιάζῃς ὅ τι βλέπεις, ὅτι εὕρῃς ἐμπρός σου, καὶ προσπάθει νὰ τὸ σχεδιάζῃς ἀκριβῶς. Τοῦτο νὰ κάμνῃς, παιδί μου, τώρα καὶ τὰ ἄλλα θὰ ἔλθουν μὲ τὸν καιρόν. Μὴ ἀποθαρρύνεσαι ὅταν βλέπῃς ὅτι δὲν τὸ ἐπέτυχες ὅπως τὸ ἐπερίμενες, ἄρχισέ το πάλιν, καὶ πάλιν, καὶ θὰ κατορθώσῃς ἐπὶ τέλους νὰ τὸ ἐπιτύχῃς, ἄκουσε ἐμὲ ὅπου σοῦ τὸ λέγω, κάτι εἰξεύρω ἐγώ. Διὰ νὰ ἀναβῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, πρέπει νὰ κοπιάσῃ, νὰ ἱδρώσῃ, νὰ κατακοπῇ, ἀλλὰ ὅταν φθάσῃ ἐπάνω, ποία εὐχαρίστησις τὸν περιμένει· ἀπαράλλακτα, παιδί μου, καὶ ἡ τέχνη ἔχει τὴν κορυφήν της καὶ πρὶν ἀναβῇ εἰς αὐτὴν ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ κοπιάσῃ πολὺ περισσότερον· θάρρει λοιπόν, Παυλέ μου, καὶ θὰ ἐπιτύχῃς!...

Θὰ ἐπιτύχῃς!... αἱ λέξεις αὗται τοῦ καλοῦ διδασκάλου εἶνε ἀκόμη ἔναυλοι εἰς τὰ ὦτα τοῦ μικροῦ Παύλου καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὴν τρυφερὰν καρδίαν του.

— Ναί, ναί! εἶπε καθ' ἑαυτόν, θὰ ἐργασθῶ, θὰ ἐπιμεληθῶ, θὰ καταγίνω, διότι θέλω νὰ ἀληθεύσῃ ἡ προφητεία τοῦ διδασκάλου μου... θὰ ἀναβῶ εἰς τὴν κορυφήν, καὶ θὰ ξεκουράσω καὶ τὴν μητέρα μου, νὰ ζήσῃ καλὰ καὶ εὐτυχισμένη, νὰ λησμονήσῃ τὴν δυστυχίαν της καὶ τὰ βασανά της. Πῶς! αὐτὴ δὲν ἐκοπίασε τάχα δι' ἐμένα, δὲν ὑπέφερε τόσα καὶ τόσα; Λοιπὸν τώρα εἶνε ἡ σειρά μου νὰ τὴν βοηθήσω καὶ ἐγὼ καὶ νὰ τῆς πληρώσω ὄχι ὅσον τῆς ἀξίζει ἀλλ' ὅσον εἰμπορῶ, τὰ καλὰ ὅπου τῆς χρεωστῶ. Εἰς ἔργον λοιπὸν χωρὶς νὰ χάνωμεν καιρόν!

«Καθ' ἡμέραν βλέπω τόσα βιβλία ὡραιότατα μὲ λαμπρὰς εἰκόνας... Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ κάμνω μίαν ἡμέραν ἀπὸ αὐτὰς τὰς εἰκόνας, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τὰς ἀγοράζουν οἱ ἐκδόται τῶν βιβλίων. Θὰ κάμνω ἕνα σωρὸ εἰκόνας καὶ θὰ πουλῶ ἕνα σωρό! Καὶ τότε πλέον, μανούλα μου, μὴ ἔχῃς καμμίαν ἔννοιαν, θὰ ζῇς εὐτυχισμένη νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ εὐφραίνωμαι καὶ νὰ μὲ βλέπῃς καὶ νὰ μὲ καμαρώνῃς καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸν ὅτι μοῦ ἔδωκες καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ἔγινα καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος. Ἔχε ὑπομονὴν ὡς νὰ μεγαλώσω καὶ ἔπειτα θὰ ξεκουρασθῇς...»

Καὶ ἐν ᾧ συλλογίζεται ταῦτα ὁ μικρὸς Παῦλος, τὸ μολυβδοκόνδυλόν του τρέχει ἐπὶ τοῦ χαρτίου, καὶ τὸ χαρτίον καλύπτουσιν ἄνθη, πτηνά, κοσμήματα καὶ ποικίλα σχέδια. Δὲν αἰσθάνεται οὔτε κόπον, οὔτε ἀγρυπνίαν...

Αἴφνης τὸ κηρίον ἔπεσε καὶ ἐσβέσθη, καὶ ἐξημέρωσεν. Ἡ ἡμέρα εὗρε τὸν Παῦλον ἐργαζόμενον.

Τὸ φιλότιμον καὶ φιλόστοργον παιδίον βλέπει τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν τῆς μητρός του καὶ λησμονεῖ τὴν σημερινὴν δυστυχίαν ἡ ὁποία τοὺς βασανίζει, λησμονεῖ τὰ παλαιὰ καὶ ἐφθαρμένα ἐνδύματά του καὶ ἓν μόνον συλλογίζεται... τὸ μέλλον!

Τόσον εὐχάριστος, τόσον μαλακὸς εἶνε ὁ ποικιλόχρους καὶ λαμπρὸς πέπλος διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Τέχνη ἐκάλυψε τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ μικροῦ καλλιτέχνου.

Ν.

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Εἰς τὸ δικαστήριον τῆς πόλεως Τ* ἔμελλε νὰ γίνῃ παράδοξος δίκη. Παιδίον ἕνδεκα ἐτῶν κατηγορεῖτο ὅτι ἐπλήγωσε καιρίως εἰς τὴν κνήμην καὶ κατέστησε διὰ παντὸς χωλὸν τὸν γείτονά των Τσάμην, ἕνα ἄντρακλα ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω.

Μάρτυς αὐτόπτης δὲν ἦτο κανείς, διότι κανεὶς δὲν εἶδε τὴν τραγικὴν σκηνὴν ἥτις συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρκαντώνη, τοῦ πατρὸς τοῦ μικροῦ Θεοχάρη, μίαν νύκτα τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου. Μόνη ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Θεοχάρη, κοριτσάκι πέντε χρόνων, ἦτο παροῦσα, καὶ αὐτὴ μόνον παρουσιάσθη εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μάρτυς.

Μερικοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξευρον τὰς λεπτομερείας, βλέποντες τὸν Θεοχάρη ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κατηγορουμένων ἔλεγον σείοντες τὴν κεφαλὴν ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο θὰ γίνῃ φοβερὸς κακοῦργος μίαν ἡμέραν, ἀφ' οὗ ἀπὸ τόσην μικρὰν ἡλικίαν ἤρχισε νὰ πληγόνῃ. Ἄλλοι ὅμως οἱ ὁποῖοι ἤξευρον ὅτι ὁ Θεοχάρης ἦτο καλὸν καὶ ἀξιαγάπητον παιδίον, ἐπιμελὲς εἰς τὸ σχολεῖον, εὔτακτον εἰς τοὺς δρόμους, εὐπροσήγορον καὶ φρόνιμον, ἔλεγον ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἔδειξεν ἔκτακτον θάρρος, ἡρωϊκὴν γενναιότητα, καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον ἔμελλε βεβαίως ν' ἀθωώσῃ αὐτό, καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἄλλον, τὸν ὁποῖον ἡ δικαιοσύνη ἐκράτει εἰς τοὺς ὄνυχάς της.

Ὅτε ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων εἶπεν εἰς τὸν Θεοχάρην ν' ἀπολογηθῇ διὰ τὴν πρᾶξίν του, τὸ παιδίον μὲ θάρρος καὶ μὲ φωνὴν σταθερὰν εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ πατέρας μου κάπου κάπου ἐπήγαινε σὲ ταξεῖδι καὶ ἠφώνιζε γιὰ τὸ μαγαζί μας. Ὅταν ἐζοῦσε ἡ μητέρα μας, μᾶς ἄφινε μὲ τὴν μητέρα μας· μὰ ἀφοῦ ἀπέθανε, ἔξη μῆνες τώρα, δὲν ἐπῆγε πουθενά, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσῃ μονάχα· μιὰ μέρα, ἤτανε πλειὰ ἀνάγκη νὰ ἐπάγῃ νὰ ψωνήσῃ καὶ μᾶς εἶπε:

«Θεοχάρη καὶ Μανιώ, νὰ εἰσθε φρόνιμα· ἐγὼ θὰ γυρίσω γρήγορα· κλεῖστε καλὰ τὸ σπίτι· ἤτεις πῶς εἶνε καὶ ἡ μητέρα σας μαζί σας· καὶ θὰ εἶνε μαζί σας· δὲν θὰ τὴν βλέπετε, ἀλλὰ

ἡ ψυχή της θὰ τριγυρνᾷ ὁλόγυρά σας καὶ θὰ σᾶς φυλάγῃ ἀπὸ κάθε κακό.

«Μᾶς ἐφίλησε, ἀνέβηκε 'ς τἄλογό του κ' ἔφυγε.

«Ἐγὼ ἄμα ἐνύκτωσε ἐμανδάλωσα καλὰ τὸ παραπόρτι, ἐκλείδωσα τὴν θύρα, ἔστρωσα τὸ τραπέζι καὶ ἐφάγαμε ἡ ἀδελφή μου σὰν νὰ φοβώτανε λιγάκι· τὸ σπίτι μας εἶνε 'ς τὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, μὰ ἐγὼ γιὰ νὰ τῆς κάνω καρδιὰ τῆς ἔλεγα ἀστεῖα καὶ ἐγελούσαμε· μονάχα ὅταν θυμούμασθε τὴν μητέρα μας δὲν ἐγελούσαμε πλειά, καὶ ἐκυττάζαμε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ ἰδοῦμε τὴν ψυχή της, ποῦ ἐτριγύριζε κοντά μας, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ πατέρας μας.

«Ἐγὼ ἤπῆρα νὰ μελετήσω τὸ μάθημά μου, ὅταν ἔξαφνα βλέπω πῶς ἡ ἀδελφή μου ἔγεινε κίτρινη σὰν κερὶ κ' ἔτρεμε σὰν φιλοκάλαμο.

«— Μανιώ! Μανιώ! φωνάζω· τί ἔχεις;

«Ἐγύρισα καὶ εἶδα πρὸς τὸ μέρος ποῦ κυττάζαν τὰ ὑλάνοικτα μάτια της καὶ ἡ φωνὴ 'κόπηκε 'ς τὸν λάρυγγά μου. Σ' τὸ παραθύρι ἤτανε ἕνα κεφάλι, ἕνα κεφάλι μὲ κέρατα· τὰ μάτια του ἔλαμπαν σὰν κάρβουνα ἀναμένα· καὶ μᾶς ἐκύτταζε σὰν νὰ ἤθελε νὰ μᾶς φάγῃ.

«Πρὶν προφθάσω νὰ κινηθῶ, ἀνεπήδησε ἀπ' τὸ παραθύρι μέσα· τὸ κορμί του ἦτο μαῦρο καὶ μαλλιαρό, εἶχε μακρυὰ οὐρά, καὶ 'μύριζε θειάφι· 'μύριζε κόλασι. Ἦταν ὁ διάβολος, ὅπως τὸν εἶδα ζωγραφισμένο σὲ κάτι βιβλία, ὁ διάβολος σωστός, καὶ ἤρχουνταν νὰ πάρῃ τὴν ψυχή μας.

«Τί προσμέναμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τί 'βλέπαμε! Ἄρπαξα τὴν Μανιώ μας καὶ ἔτρεξα νὰ κλεισθοῦμε 'ς τὸ κελλάρι· μὰ ὁ διάβολος ἔτρεχε κατόπι μας μὲ τὰ τέσσαρα καὶ μᾶς ἐκυνηγοῦσε, καὶ δὲν 'πρόφθασα νὰ κλείσω τὴν πόρτα· ἤθελα ν' ἀνάψω λιβάνι καὶ νὰ τὸν ξορκίσω, μὰ ποῦ καιρός; ὁ διάβολος ἔχωσε τὸ μαλλιαρό του χέρι μέσα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας καὶ μὲ φωνὴ χονδρή, σὰν νὰ ἔβγαινε ἀπὸ μέσα ἀπὸ κανένα πηγάδι, ἐφώναξε:

«— Αἴ, Θεοχάρη καὶ Μανιώ, παιδιὰ τοῦ Μαρκαντώνη, πέτε μου ποῦ φυλάγει ὁ πατέρας σας τὰ λεπτά του, εἰδεμὴ θὰ σᾶς φάω καὶ τοὺς δυό σας!

«Ἄμα ἤκουσα πῶς ἤξερε τὰ ὀνόματά μας, τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μας, μ' ἔπιασε δυνατὴ τρεμοῦλα· εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου· αὐτὸς τὰ ξέρει ὅλα· εἶνε ὁ διάβολος· ξέρει καὶ ποῦ ἔχει ὁ πατέρας τὰ λεπτά· θὰ τὰ βρῇ καὶ χωρὶς νὰ τοῦ τὸ 'πῶ· θὰ μᾶς φάγῃ ἄδικα, θὰ φάγῃ τὴν καϊμένη τὴν Μανιώ μας· ας τοῦ δείξω τὴν κάσα.

«— Νά, διάβολε, τοῦ λέγω; καὶ ἡ φωνή μου ἔτρεμε γιατὶ φοβήθηκα μὴ μοῦ πάρῃ τὴ φωνή, ὅπως εἶδα σὲ μερικὰ παραμύθια ποῦ κάνουν ἡ μάγισσες. Καταίβα αὐτὴ τὴ σκάλα· κάτω εἶνε μία καμαροῦλα αὐτοῦ τὰ φυλάγει ὁ πατέρας μου τὰ λεπτά του μέσα 'ς ἕνα σεντουκάκι.

«Ὁ διάβολος 'ς τὴ στιγμὴ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόρτα, 'δρασκέλισε τὴν αὐλὴ καὶ κατέβη τὴν σκάλα ποῦ 'πήγαινε 'ς τὸ ὑπόγειο.

«Σ' τὸν τοῖχο ἤτανε κρεμασμένο τὸ τουφέκι τοῦ πατέρα· ἄφινε πάντα ἕνα 'ς τὸ σπίτι γιὰ καλὸ κακὸ ὁ πατέρας μου· χύνομαι καὶ τ' ἁρπάζω.

«— Ἀχ! διάβολε, εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου, θέλεις νὰ κλέψῃς τὰ λεπτὰ τοῦ πατέρα μας, ποῦ ἔφαγε τὰ νειάτα του 'ς τὲς στράτες καὶ 'ς τὰ μονοπάτια γιὰ νὰ τὰ κερδίσῃ, καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃς πτωχὸ καὶ ἔρημο, καὶ κακομοιριασμένο! Εἶσαι διάβολος σύ, μὰ κ' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου καὶ κάνε με ὅτι 'μπορέσεις· ὄχι δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι νὰ τὸν ξεγυμνώσῃς!

«Αὐτὰ δὲν τἄλεγα ἔτσι ἀργὰ μέσα μου· 'πέρασαν μονομιᾶς ἀπὸ τὸ νοῦν μου· ἔτρεξα κατόπι ἀπὸ τὸν διάβολο· ἔφθασα 'ς τὸ στόμα τῆς σκάλας· ἔκανα τὸ σταυρό μου, ἔκλεισα τὰ μάτια μου, καὶ ἐτράβηξα. Μαζὶ μὲ τὸ βροντο τοῦ τουφεκιοῦ, ἄκουσα βαθειὰ κάτω σὰν κάτι νὰ κρεμνοτσακίζεται καὶ ὕστερα ἄκουσα μιὰ φωνὴ σὰν σιγανὸ οὔρλιασμα.

«Δὲν ἔχασα καιρό· ἔρριξα τὴν γκλαβανὴ κ' ἐσκέπασα τὸ στόμα τῆς σκάλας· ἔπειτα ἔτρεξα 'ς τὸ εἰκονοστάσι· μέσα 'ς ἕνα γιαλὶ εἴχαμε ἁγίασμα ἀπὸ τὰ φῶτα· ἐπῆρα κ' ἔρρανα ἀπάνω ἀπὸ τὸ σκέπασμα· ἐπῆρα καὶ λιβάνι κ' ἐλιβάνισα ὁλοτρόγυρα γιὰ νὰ τὸν ἐξορκίσω «τὸν ἔξω ἀπὸ 'δῶ.»

«Ὕστερα 'πῆρα τὴν Μανιώ κ' ἐπήγαμε 'ς τὸ στάβλο κ' ἐκρυφθήκαμε· ποιός ξέρει; διάβολος ἦτον αὐτός· 'μποροῦσε ν' ἀναιβῇ ἐπάνω καὶ νὰ μᾶς φάγῃ· ἐκεῖ ἐμείναμε ὡς τὴν αὐγή, χωρὶς νὰ κλείσωμε μάτι.

«Τὴν αὐγὴ ἦλθε ὁ πατέρας μας.

«— Ὁ διάβολος, ὁ διάβολος! ἐφωνάζαμε·

«— Τί λέτε, βρὲ παιδιά μου;

«Τοῦ εἴπαμε τὰ καθέκαστα.

«— Ποῦ εἶνε ; μᾶς ἐρωτᾷ.

«Στὸ ὑπόγειο, ποῦ 'πῆγε νὰ κλέψῃ τὴν κάσα.

«Τὸ σπίτι μας εἶνε μοναχικό, καὶ τὸ μαγαζί μας εἶνε σὰν χάνι γιὰ τοὺς ἀγωγιάτες· ὅταν περνοῦν ποτίζουν ἢ ταγίζουν τ'ἄλογά τους, τρῶν κι' αὐτοί· μὰ 'λίγο παρέκει ἀρχίζει ἡ γειτονιά.

«Ὁ πατέρας μου ἔβαλε τῆς φωνές, γιατὶ κατάλαβε τί τρέχει.

«Ἔτρεξαν οἱ γείτονες.

«Ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς σκάλας, καταβαίνει κάτω κ' εὑρίσκει τὸν διάβολο αἱματοκυλισμένο, μὲ τὸ ἕνα ποδάρι σπασμένο. Τὸν ἔσυραν δύο τρεῖς ἀπάνω, τοῦ ἔβγαλαν τὸ μαλλιαρό του φόρεμα, τὰ κέρατα καὶ τὴν οὐρὰ καὶ ἔξαφνα βρέθηκε πῶς ἦταν ὁ Τσάμης, ὁ γείτονάς μας, ποῦ ἔρχεται συχνὰ 'ς τὸ μαγαζί καὶ πίνει τὸν περίδρομο· εἶδε πῶς ἔφυγε ὁ πατέρας μας κ' εὗρῆκε καλὴ τὴν περίστασι γιὰ νὰ μᾶς κλέψῃ· 'χώθηκε μέσα 'ς τὸ τομάρι ἑνὸς τράγου γιὰ νὰ μᾶς φοβερίσῃ καὶ νὰ μὴν τὸν γνωρίσωμεν.»

Οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν τὸ παιδίον ἀθῶον παμψηφεὶ καὶ πανηγυρικῶς. Ὁ μικρὸς Θεοχάρης ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου κρατῶν μὲ τὴν μίαν χεῖρα του τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του καὶ μὲ τὴν ἄλλην τῆς ἀδελφῆς του, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ ὡς ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἡσυχον τὴν συνείδησίν των.

Ἐν ᾧ ἐξήρχετο ἤκουσε μερικοὺς νὰ λέγουν :

— Μὲ καρδιὰ παιδί! ὡς καὶ 'πάνω 'ς τὸ διάβολο ἐτράβηξε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πατρός του.

Ὁ Τσάμης ἔμεινε διὰ παντὸς χωλός· ἀλλ' ἐπὶ πολὺν καιρὸν δὲν εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ μακρινὸν περίπατον καὶ νὰ λυπηθῇ πολὺ διὰ τὸ δυστύχημά του, διότι δικασθεὶς κατεδικάσθη καὶ ἐκλείσθη ἐπί τινα ἔτη ἐντὸς τῶν στενῶν τοίχων φυλακῆς.

Α.—Ε.

ΤΟ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

Ὁ Παναγῆς κι' ὁ Θοδωρῆς
Τὸν μύλο τους κυττάζουν,
Καὶ πῶς τὸν ἐκατάφεραν
Κι' αὐτοὶ πολὺ θαυμάζουν.

Γιὰ δοκιμὴ ὁ Θοδωρῆς
Σπίρτ' ἀπ' τὴν τσέπη βγάζει
Καὶ εἰς τὸν μύλο τους φωτιά,
Μὲ δίχως σκέψι, βάζει.

Ἀνάβει ὁ μύλος καὶ γυρνᾷ,
Σπίθες μ' ὁρμὴ σκορπίζει,
Καὶ Θοδωρῆ καὶ Παναγῆ
Ἀναποδογυρίζει.

ΕΙΣ ΒΡΕΦΟΣ

Τὸν ἥλιο σὰν ἀντίκρυσε πρώτη φορὰ ἡ ματιά σου,
Χαρὲς καὶ γέλια 'σκόρπισε παντοῦ ἡ γέννησί σου·
Καὶ μόνο σύ, χρυσὸ παιδί, μὲ τὰ μικρὴ λαλιά σου
Φανέρωσες μὲ δάκρυα τὴν πρώτην ὕπαρξί σου.
Νὰ σ' ἀξιώσῃ ὁ Θεός, ὅταν θὰ φύγῃς πάλι,
Σὺ μόνον τότε νὰ γελᾷς, νὰ κλαῖνε ὅλ' οἱ ἄλλοι !

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Παράδοξος συνταγή.

Ἡμέραν τινὰ εἰς χωρικὸς ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸ μοναχικὸν σπιτάκι του μὲ τὸ ἁμάξι του, τὸ ὁποῖον ἔσυρεν ἰσχυὸς ἵππος. Ἀφ'οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν ἐστάθη πρὸ τοῦ φαρμακείου, κατεβίβασεν ἀπὸ τὸ ἁμάξιον μὲ προσοχὴν μίαν μεγάλην θύραν ἀπὸ ξύλον ἐλάτης καὶ ἐκουβάλησεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ φαρμακείου.

Ὁ φαρμακοποιὸς παρετήρει ἔκπληκτος, μὴ ἐννοῶν τί συμβαίνει.

— Διατί σὲ παρακαλῶ ἔφερες αὐτὴν τὴν πόρτα ἐδῶ μέσα ; ἠρώτησε.

— Νὰ σοῦ τὸ 'πῶ, κῦρ φαρμακοποιέ. Ἡ γυναῖκά μου, ἡ κυρὰ Μαλαμματένια, εἶνε 'ς τὸ κρεββάτι· ἐκάλεσα τὸν γιατρό· εἶδε τὴν γλῶσσά της, ἔπιασε τὸν σφιγμό της, 'κτύπησε μὲ τὰ δάκτυλά του 'ς τὴν πλάτη, κ' ὕστερα εἶπε πῶς ἤθελε νὰ γράψῃ μιὰ *ρετσέτα*. Ἐξοχώτατε, τοῦ λέγω, ἐδῶ δὲν ἔχομεν οὔτε πέννα, οὔτε μελάνη, οὔτε χαρτί, μονάχα τεπεσίρι ἔχομε. Ἀμ πῶς νὰ κάμωμε τὸ λοιπόν; εἶπε ὁ γιατρός. Νά, γράψε τοῦ λόγου σου τὴ *ρετσέτα* μὲ τὸ τεπεσίρι 'πάνω 'ς τὴν πόρτα, ἐγὼ βγάζω τὴν πόρτα, τὴν φορτώνω 'ς τ'ἁμάξι, τὴν πάγω 'στὸ φαρμακοποιό, διαβάζει αὐτὸς τί θὰ τοῦ γράψῃς καὶ κάμνει τὸ γιατρικό!

Ὁ φαρμακοποιὸς ἐμειδία.

—Ἔλα, κάμε γρήγορα. κῦρ φαρμακοποιέ, γιατὶ γιὰ νὰ σοῦ φέρω τὴν ρετσέτα, ἔμεινε ὁλάνοικτη ἡ κάμαρα καὶ θὰ κρυώσῃ ἡ κυρὰ Μαλαμματένια μου!

Μία φωλεὰ καὶ τρεῖς ἀρχιτέκτονες.

Εἰς βασιλεὺς ἐπῆγε ποτὲ εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ κυνηγήσῃ. Ἐν ᾧ διήρχετο πλησίον θάμνων τινῶν παρετήρησεν ἐπ' αὐτοῦ μίαν φωλεάν. Δὲν εἶχε τίποτε μέσα ἡ φωλεὰ καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς. Δὲν ἦτο μεγαλειτέρα ἀπὸ ἓν φλυζάνιον ἀλλ' ἦτο μὲ θαυμασίαν τέχνην κατεσκευασμένη. Ὁ βασιλεὺς τὴν ἔθεσεν εἰς τὸν κυνηγετικὸν σάκκον καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του.

Ὁ βασιλεὺς εἶχε τρεῖς ἀρχιτέκτονας, οἱ ὁποῖοι καὶ τέχνην εἶχον πολλὴν καὶ πεῖραν μεγάλην. Ἐκάλεσεν αὐτοὺς καὶ τοῖς εἶπε :

— Ἕως τώρα μοῦ ἐκτίσατε πολὺ εὔμορφα παλάτια. Ὁ εἷς ἀπὸ σᾶς μοῦ ἔκτισεν ἓν παλάτι μέσα εἰς μίαν ὡραίαν κοιλάδα· ὁ ἄλλος μοῦ ἔκτισεν ἓν ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον· ὁ ἄλλος μοῦ ἔκτισεν ἓν μέσα εἰς μίαν θελκτικὴν λίμνην. Τώρα θέλω νὰ μοῦ κάμετε καὶ κᾶτι ἄλλο. Χθὲς εἰς τὸ δάσος εὑρῆκα αὐτὴν τὴν φωλεάν. Ἤθελα ὅμως νὰ ἔχω καὶ ἄλλην μίαν ὁμοίαν καὶ ἀπαράλλακτον. Ὅποιος ἀπὸ σᾶς μοῦ φέρει τὴν φωλεὰν ὅπως τὴν ἐπιθυμῶ θὰ λάβῃ ὡς δῶρον ἓν πολύτιμον δακτυλίδιον. Σᾶς δίδω προθεσμίαν τριῶν ἡμερῶν.

Οἱ τρεῖς ἀρχιτέκτονες ἀνεχώρησαν καὶ ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐσκέπτετο :

— Ἀ! μπᾶ! τί εἶνε νὰ κάμῃ κανεὶς μίαν φωλεά ; ἕνα παιγνιδάκι! μὲ 'λίγο ξηρὸ χορτάρι καὶ μ' ὀλίγα πούπουλα ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἐπερίμενε. Ἀλλὰ παρῆλθε μία ἡμέρα, παρῆλθον δύο καὶ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις. Παρῆλθε καὶ ἡ τρίτη, καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀνυπομονήσας ἐστειλε καὶ τοὺς προσεκάλεσε.

—Διατὶ δὲν μοῦ ἐφέρατε τὴν φωλεὰν εἰς τὴν ὡρισμένην προθεσμίαν ; ἠρώτησε μὲ αὐστηρότητα.

Οἱ ἀρχιτέκτονες ἔκλιναν ἐξ ἐντροπῆς πρὸ τοῦ στήθους τὴν κεφαλήν των καὶ ἀπήντησαν :

— Μεγαλειότατε, ἀνάκτορα καὶ περίπτερα καὶ μέγαρα ἠμποροῦμεν νὰ κατασκευάζωμεν, ἀλλ' ὄχι καὶ φωλεάν.

Τὸ διηγημάτιον τοῦτο δηλοῖ μὲ ποίαν τέχνην εἶνε ἐκτισμέναι αἱ φωλεαὶ τῶν πτηνῶν καὶ μὲ ποίαν καλαισθησίαν ἐπροίκισεν ὁ Θεὸς τοὺς πτερωτοὺς ἀρχιτέκτονας.

Τί ἀέρας φυσᾷ ;

Βαδίζομεν εἰς τὴν ὁδὸν· πολλάκις δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ κανεὶς ἀνεμοδείκτης, τὰ φύλλα τῶν δένδρων μόλις σείονται καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τί ἄνεμος πνέει· τοῦτο πολλάκις μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ· ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος εἶνε νέφη πυκνὰ ἀπειλοῦντα βροχήν, ἂν ὁ ἄνεμος τὰ φέρῃ εἰς ἡμᾶς θὰ ἔχωμεν βροχήν, ἂν τὰ διώξῃ παρακάτω θὰ ἔχωμεν ὡραίαν ἡμέραν. Πῶς νὰ κάμωμεν λοιπὸν νὰ μάθωμεν τί ἄνεμος πνέει ; Θέτομεν τὸν λιχανὸν ἐντὸς τοῦ στόματός μας καὶ βρέχομεν αὐτὸν διὰ σιέλου· ἔπειτα· ὑψοῦμεν αὐτὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν μας· μετ' ὀλίγον αἰσθανόμεθα ὅτι ἀπὸ μέρος τι ἤρχισε νὰ κρυώνῃ, ἐν ᾧ ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη δὲν αἰσθάνεται τίποτε. Ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην ὅπου ἐκρύωσεν ὁ δάκτυλός μας πνέει ὁ ἄνεμος.

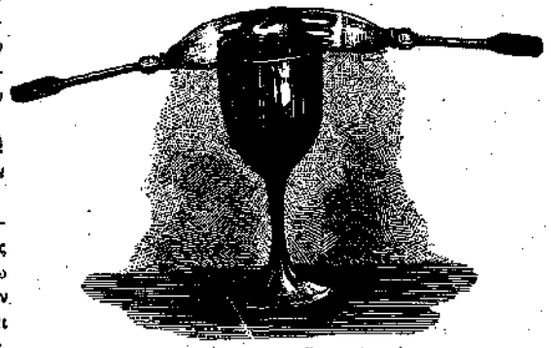

Ἡ ἰσορροπία τῶν περονίων.

Λαμβάνομεν δύο περόνια καὶ μίαν δεκάραν, τὴν ὁποίαν, ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα, παρεμβάλλομεν μεταξὺ τῶν ὀδόντων τῶν περονίων. Κατόπιν ἀκουμβῶμεν τὸ ἄκρον τῆς δεκάρας ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου, καὶ ἀφοῦ φέρομεν εἰς ἰσορροπίαν τὰ περόνια εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου ἀφίνομεν αὐτὰ ἐλεύθερα, τότε δὲ αὐτά, ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα, φαίνονται ὡς νὰ κρέμανται μετέωρα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου.

Ὁ Παγανίνης καὶ ὁ μικρὸς βιολιστής.

Ὁ ἔνδοξος βιολιστὴς Παγανίνης συνήντησε μίαν ἡμέραν εἰς τινα δρόμον τῆς Βιέννης μικρὸν παῖδα παίζοντα βιολίον. Ἠρώτησε τὸν μικρὸν ἂν κερδίζῃ ἀρκετὰ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ ἅμα ἔμαθεν ὅτι μὲ τὰ ὀλίγα λεπτὰ τὰ ὁποῖα οἱ διαβάται ἔρριπτον εἰς τὴν σκοῦφόν του δὲν ἠδύνατο νὰ διαθρέψῃ τὴν μητέρα του καὶ τὰ μικρά του ἀδελφάκια, συνεκινήθη ὁ μέγας μουσικὸς καὶ ἔδωσεν εἰς τὸν φιλόστοργον υἱὸν ὅλα τὰ χρήματα ὅσα εὑρέθησαν εἰς τὰ θυλάκιά του. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ ἔξοχος καλλιτέχνης κρίνων τὸ παιδίον ἄξιον μεγαλειτέρας ὑποστηρίξεως, ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖράς αὐτοῦ τὸ βιολίον καὶ ἔνθους ἤρχισε νὰ παίζῃ γλυκυτάτας μελῳδίας. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ πολυπληθὲς ἀκροατήριον συνηθροίσθη περὶ αὐτόν· ὁ δὲ Παγανίνης μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μουσουργήματος περιῆλθε τὸ ἀκροατήριον μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας καὶ συνέλεξεν ἀρκετὰς δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ μικροῦ βιολιστοῦ.

Κύκλοι καὶ σταυροί.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο παίζεται ὑπὸ δύο μόνον. Οἱ παῖκται σχηματίζουσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἢ ἐπὶ τοῦ ἀβακίου ἓν τετράγωνον τὸ ὁποῖον ὑποδιαιροῦσιν εἰς ἐννέα μικρότερα τετραγωνίδια, ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα.

+	o	+
o	o	+
+	+	o

Κατόπιν ἐντὸς ἑκάστου τετραγωνιδίου χαράσσουσιν ἀλληλοδιαδόχως ὁ μὲν εἰς ἕνα σταυρόν, ὁ δ' ἕτερος ἕνα κύκλον. Κερδίζει τὸ παιγνίδιον ὁστις ἐκ τῶν δύο κατορθώσῃ πρῶτος νὰ καταλάβῃ διὰ τοῦ σημείου του τρία τετραγωνίδια κείμενα κατὰ σειρὰν ὁριζοντίως, καθέτως, ἢ διαγωνίως, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀντίπαλόν του νὰ φθάσῃ πρῶτος εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο.

Εἷς μεθυσμένος παρὰ τῷ Δουμᾷ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, ὁ υἱός, εἶνε προστάτης τῶν καλλιτεχνῶν. Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ζωγράφος τις καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ.

—Ἔρχομαι, εἶπεν, ἀπὸ μέρους τοῦ φίλου σας κυρίου Β... Εὑρίσκομαι εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν, καὶ σᾶς καθικετεύω νὰ μὲ προστατεύσετε.

Ὁ Δουμᾶς ἐπλησίασεν, ἀλλ' ἀμέσως κατελήφθη ἀπὸ βαρυτάτην ἀποφορὰν οἴνου. Ὁ ζωγράφος ἦτο μεθυσμένος.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Δουμᾶς ἐνταμώνει τὸν φίλον του Β... —Ἦλθε σήμερον ὁ προστατευόμενός σας, τῷ λέγει. Ἔχετε πολλοὺς καθὼς αὐτόν;

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἔχω μερικούς. Ἀποθνήσκουν οἱ δυστυχεῖς τῆς πείνης.

—Πολὺ καλά, ἀπήντησεν ὁ Δουμᾶς. Μὴ μοῦ τοὺς στείλετε ὅμως παρὰ ὅταν ἀποθνήσκουν τῆς δίψης.

Μὴ κοιμᾶσθε πολὺ τὸ πρωΐ.

Ἐγνώρισα πρό τινος μικρὰν κόρην τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς εἶχον ἀρκετὴν περιουσίαν. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ κόρη των δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ κάμνῃ ἄλλο τι παρὰ νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ, νὰ παίζῃ, νὰ κοιμᾶται ὅσον ἠμποροῦσε περισσότερον τὸ πρωΐ, καὶ ὅταν ἐξυπνᾷ νὰ πηγαίνῃ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον ὡς ἐκ περισσοῦ. Ἦτο πάντοτε δύσθυμος ἡ κόρη, διότι πάντοτε ἐγείρετο ἐκ τοῦ ὕπνου μὲ πονοκέφαλον καὶ ἦτο πολὺ φιλάσθενος. Οἱ γονεῖς ἐπὶ τέλους ἀνησυχήσαντες περὶ τῆς ὑγιείας τῆς ἀγαπητῆς των θυγατρὸς προσεκάλεσαν τὸν καλλίτερον ἰατρόν. Οὗτος ἀφοῦ ἐξήτασε καλὰ τὴν ἀσθενῆ, εἶπεν ὅτι πᾶν φάρμακον εἶνε περιττόν· διέταξε μόνον νὰ κοιμᾶται ἡ κόρη ἑνωρὶς τὸ ἑσπέρας καὶ νὰ ἐξυπνᾷ πολὺ πρωΐ, ἂν θέλῃ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ὑγιείαν της. Ἡ μικρὰ ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ ἰατροῦ, καὶ τῳόντι μετ' οὐ πολὺ ἔγεινεν ὑγιεστάτη, ροδοκόκκινη, καὶ εὔθυμοτάτη.

Εὐγενὲς σκυλάκι.

Μία νεᾶνις εἶχεν ὡραῖον κάτασπρον σκυλάκι τὸ ὁποῖον εἶχε μάθῃ, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων παιγνιδίων, νὰ φέρῃ καὶ τὰς παντούφλας εἰς τὴν κυρίαν του. Πρό τινος μία φίλη τῆς νεάνιδος ἦλθε νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας μαζί της, καὶ το σκυλάκι, βλέπον πόσην ἀγάπην ἐδείκνυεν ἡ κυρία του εἰς τὴν φίλην της, συνέλαβεν ὡραῖα σχέδια εἰς τὴν μικράν του κεφαλήν! Ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐπροξένει εὐχαρίστησιν εἰς τὰς δύο φίλας, ἂν ἐπεριποιεῖτο ἐξ ἴσου καὶ τὰς δύο, ἂν προσέφερε τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην. Μίαν ἑσπέραν λοιπὸν λαμβάνει τὰς παντούφλας καὶ φέρει τὴν μίαν εἰς τὴν κυρίαν του καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν φίλην της

Δὲν ἦτο πράγματι εὐγενὲς σκυλάκι;

Σοφὰ λόγια.

—Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀπελπίζεται· ὁσονδήποτε μεγάλαι καὶ ἂν εἶνε αἱ ἀνθρώπιναι ἀθλιότητες, ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀκόμη μεγαλειτέρα.

—Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν πρέπει κανένα νὰ περιφρονῶμεν, διότι πολλάκις εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ λάβωμεν τὴν ἀνάγκην ἐκείνων τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ὑπεθέτομεν ὅτι ἠδύναντο νὰ μᾶς φανῶσι χρήσιμοι.

—Ὅλα τὰ ἐλαττώματα εἶνε κακὰ καὶ φέρουν τρομερὰ ἀποτελέσματα. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τῆς ὀργῆς εἶνε τρομερώτερα ἐπειδὴ εἶνε καὶ ταχύτερα. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πράττῃ τίποτε ἐνόσῳ ὁ νοῦς εἶνε σκοτισμένος.

—Τὰ καλὰ παιδία χρεωστοῦν νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας καὶ νὰ τοὺς λυποῦνται, διότι δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ τρέξουν οὔτε νὰ ἰδοῦν καλά.

—Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε μάτια διὰ νὰ *βλέπωμεν*, ἀλλὰ μᾶς ἔδωκε καὶ βλέφαρα συγχρόνως διὰ *νὰ μὴ βλέπωμεν*. Πρέπει *νὰ βλέπωμεν* ὅ τι εἶνε ὡραῖον καὶ καλόν. Καὶ πρέπει *νὰ μὴ βλέπωμεν* ὅ τι εἶνε κακὸν καὶ αἰσχρόν. Ὅταν τὸ κακὸν ζητεῖ νὰ ἑλκύσῃ τὰ βλέμματά μας, εὐθὺς *ἂς καταβιβάζωμεν τὰ παραπετάσματα!*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μεμῆς εἶνε λαίμαργος· διὰ τοῦτο, ὁσάκις ἀτακτεῖ, ὁ πατήρ του ὡς μόνην ποινὴν τῷ ἐπιβάλλει νὰ φάγῃ ξηρὸν ψωμί.

Ὁ Μεμῆς μίαν ἡμέραν εἶχε κάμῃ μεγάλην ἀταξίαν καὶ προβλέπων τιμωρίαν πλησιάζει ταπεινῶς τὸν πατέρα του καὶ διὰ φωνῆς παρακλητικῆς:

— Καλὲ μπαμπᾶ, αὐτὴ τὴ φορὰ μὴ μ' ἀρίσῃς μόνον μὲ ψωμί, ἄφησέ με μόνον μὲ γλύκισμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συλλέκτου.

—Σοῦ εἶπα χίλιες φορές, Τοτό, νὰ μὴν ἀφίνῃς τὰ κουκούστια ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζομάνδυλο, ἀλλὰ νὰ τὰ μαζεύῃς 'ς τὴ γωνία τοῦ πιάτου σου.

—Ναί, μαμά, ἀλλὰ δὲ βρίσκω τὴ γωνία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνας.

Ἡ μικρὰ Θεώνη ἀκούει τὴν διδασκάλισσάν της λέγουσαν ὅτι ὁ χρόνος τρώγει σιγὰ σιγὰ τοὺς ἀνθρώπους.

— Μπᾶ! λέγει ἀποροῦσα ἡ Θεώνη, ἐμένα ὁ παπποῦς μου εἶνε ἐνενήντα χρόνων καὶ δὲν εἶνε διόλου φαγωμένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μανρομμάτας.

Φαλακρὸς τις κύριος, μὲ ἀρκετὰ μακρὰν γενειάδα ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πατέρα τῆς Ἑλένης. Ὡς τὸν εἶδεν ἡ Ἑλένη τρέχει πρὸς τὴν μητέρα της καὶ λέγει:

—Μαμά, μαμά! ἔλα νὰ 'δῇς ἕναν ἄνθρωπο ποῦ ἔβγαλε τὰ μαλιά του ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὰ 'κόλησε 'ς τὰ μάγουλά του.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μαλαμᾶ Μαυραγάνη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 15 Ἰανουαρίου λήγει σήμερον, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς δὲ φυλλαδίου ἄρχεται *νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων*, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους οὓς θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

Χίλια φιλιὰ στέλλω εἰς τὸν *Ἀγοικτόκαρδον* ὁ ὁποῖος συνέθεσε ἕνα ποιηματάκι καὶ τὸ λέγει ὁσάκις τοῦ πηγαίνει ὁ διανομεὺς τὸ φύλλον μου· — εἰς τὴν *Λευκὴν Μαργαρίταν* ἡ ὁποία πρέπει νὰ γράφῃ καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά της εἰς τὰς ἐπιστολάς της· —εἰς τὸν *Νυμφαγέτην Ποσειδῶνα* τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια αὐξάνει ὅσον προχωρεῖ ἡ διήγησις τῶν «Διετῶν διακοπῶν»· — εἰς τὸν *Εὐελπιν* ὁ ὁποῖος ἐλπίζω νὰ ἔγινε πλέον καλὰ καὶ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν νὰ μοῦ γράφῃ· —εἰς τὸν *Ταγματάρχην Λώρην* ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει νὰ παρακινήσω τοὺς φίλους μου νὰ μελετοῦν, διότι πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις, ἐγὼ ὅμως τὸ θεωρῶ ὅλως διόλου περιττὸν νὰ τοὺς τὸ εἴπω διότι ἄλοι οἱ φίλοι μου τὸ ξεύρουν μόνοι των καὶ μελετοῦν νύκτα 'μέρα ποιὸς νὰ βγῇ πρῶτος εἰς τὰς ἐξετάσεις· —εἰς τὴν *Πόπην Χ. Παλαμᾶ* ποῦ δὲν ἠμπόρεσε ἀκόμη ψευδώνυμον νὰ τῆς ἀρέσῃ· —εἰς ἓξ τὸν *Σωκράτην Ι. Φωστηρόπουλον*, τοῦ ὁποίου τακτικὰ λαμβάνω τὰ γράμματα· —εἰς τὸν *Παῖδα* τοῦ *Παταχαϊκοῦ*, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ τελευταία ἐπιστολὴ ἦτο γεμάτη τρυφερὸν αἴσθημα καὶ ἀνταξία τῆς καλλίστης ἰδέας ἣν ἔχω περὶ αὐτοῦ· —εἰς τὸν *Ἡρακλῆν Σκυλοσδάκην*, τοῦ ὁποίου ἐδιάβασα μὲ εὐχαρίστησιν τὸ πρῶτον ποιηματάκι· —εἰς τὸν *Πολεμιστὴν τοῦ 1821*, τοῦ ὁποίου αἱ ἐγκάρδιοι εὐχαὶ καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη μὲ συνεκίνησαν· —εἰς τὸν *Τουρκομάχον Τζαβέλαν*, ὁ ὁποῖος «ὅταν ἀναγινώσκῃ τὰ φυλλάδιά μου εὐχαριστεῖται τόσον, ὅσον θὰ εὐχαριστεῖτο ἂν μετὰ δεκαετῆ ἀπουσίαν ἐπανέβλεπε τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς του», οἱ ὁποῖοι πῶς νομίζετε ἀποκαλοῦν τὴν φίλην σας ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ; «Νέον Σωκράτην» καὶ ὁ φίλος μου *Τουρκομάχος Τζαβέλας* τὸ ἀκούει πάντοτε ὑπερηφανευόμενος.

Ὡραῖον ἦτο τὸ τετράστιχόν σου, *Δούλη Ἑλλάς*, τὸ ὁποῖον εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 79 πνευματικῆς ἀσκήσεως μοὶ ἔστειλες· ἂν καὶ τὰ ἄλλα σου ποιηματάκια εἶνε τόσον ὡραῖα θὰ τὰ διαβάσω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ὅταν μοῦ τὰ στείλῃς. Κάτι μοῦ λέγει μέσα μου ὅτι ἡ εὐχή σου, ἡ ὁποία εἶνε καινὴ καὶ ἐγκάδιος εὐχὴ ὅλων μας τῶν Ἑλλήνων, δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ τότε... θὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον πλέον· ἔ;

Σοῦ εὔχομαι ἐξ ὅλης καρδίας νὰ εἶσαι πάντοτε εὐχαριστημένη, *Κρητησίκλεια*, πάντοτε γελαστή, πάντοτε εὐτυχής, ὅπως ἦσο τὴν στιγμὴν ὅπου μοῦ ἔγραφες τὴν ἐπιστολήν σου.

Ἡ τιμὴ τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα ζητεῖς, φίλε *Γεώργιε Ὀδιεντώτη*, εἶνε φρ. 1,20. Μετὰ τοῦ ἀντιτίμου στεῖλε καὶ τὴν διεύθυνσίν σου καὶ θὰ τὰ λάβῃς.

Μικροῦλα ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ γεμάτη αἴσθημα καὶ ἀγάπην, *Βασιλεῦ τῆς Ἄμμου*. Σὲ εὐχαριστῶ πολύ, φίλε μου, καὶ σὲ ἀγαπῶ ἄλλο τόσον καὶ ἐγώ.

Ἀφοῦ μοῦ ζητεῖς συγχώρησιν, *Ἄσπρε Κόρακα*, σὲ συγχωρῶ ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς, ἂν καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ μοῦ ἔπταισες ποτέ.

Δὲν ἐνεκρίθησαν, φαίνεται, αἱ πνευματικαί σου ἀσκήσεις, *Γενναῖε Θησεῦ*, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐδημοσιεύθησαν· στεῖλε λοιπὸν ἄλλας καλλιτέρας.

Ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου καλούτσικο ἦτο τὸ ποιηματάκι σου, *Ἀθῶα Περιστερά*· μὲ τὸν καιρὸν θὰ γράψῃς καὶ καλλίτερα.

Λοιπὸν πῶς πάει ἡ ἐφαρμογὴ τῆς συμβουλῆς μου, *Ἀκακία*; ἐσυνήθισες τέλος πάντων νὰ μεταχειρίζεσαι περισσότερον λάδι παρὰ ξύδι; Φίλησέ μου τὰ ἀδελφάκια σου.

Πολὺ ῥωμαντικὸς εἶνε ὁ φίλος μου *Βύρων*: «Εἶνε λέγει τόσον εὐχάριστα τὰ διηγήματά μου ὥστε νὰ τὰ ἀναγινώσκῃ τις εἰς ἓν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων δασῶν τῆς Εὐρώπης». Δύσκολον εἶνε νὰ ἔχῃς πρόχειρον τοιοῦτον μελετητήριον, καλέ μου φίλε· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε λόγος, ἐλπίζω, νὰ μὴ διαβάζῃς τὰ διηγήματά μου.

Εἶσαι φιλαλήθης, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*, καὶ δὲν δυσπιστῶ εἰς τοὺς λόγους σου.

Ὁ φάκελλός σου ἔρχεται πάντοτε γεμάτος, φίλε *Ἡρακλῆ Μαφούτη*· σὲ συγχαίρω διὰ τὴν φελοπονίαν σου· δὲν θὰ ἦτο ὅμως ἄσχημον, ἂν κἄποτε κἄποτε ἐσυλλογίζεσο ὅτι «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ.»

Βεβαίως, *Πυροπλικὸν τοῦ Κανάρη*, πρῶτα ἀπ' ὅλα τὰ μαθήματα!» αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ τὸ ἀκούω ἀπὸ τοὺς φίλους μου.

Τὸ νὰ προτιμήσῃς, καὶ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἀκόμη, τὴν ἀναγνωσίν μου ἀπὸ τόσας ἄλλας ἀπολαύσεις ἦτο πολὺ μεγάλη θυσία, *Πρῶτε Σωματοφύλαξ*· καὶ μόνον ἀπὸ πολλὴν ἀγάπην κάμνει τις τοιαύτας θυσίας· ἡ τόση δὲ ἀγάπη σου μὲ κάμνει νὰ ὑπερηφανεύωμαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐντῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαΐου.]

129. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, μέλαν τὸ δεύτερόν μου,
Ἀρχαίου κράτους κάτοικος εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομάχου Τζαβέλα.

130. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα νησὶ χωρὶς οὐρὰ καὶ ἕνα φῶς ποὺ καίει,
Σὲ κάνουν νὰ μὴν ἐννοῆς κανένα τί σοῦ λέει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰακίνθου.

131. Στοιχειόγριφος.

Ὅταν εἶμαι μὲ κεφάλι
Νὰ μὲ ἴδῃς θὰ τὰ χάσῃς.
Καὶ χωρὶς κεφάλι πάλι
Νὰ μ' ἀκούσῃς θὰ τρομάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας τῶν Κρητῶν.

132. Παίγνιον.

Λάβετε εἴκοσι πυρεῖα καὶ σχηματίσατε τὰ κατωτέρω τέσσαρα σχήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται, ὡς βλέπετε, ἐκ πέντε πυρείων.

Τώρα εἰπέτε μου πῶς εἶνε δυνατὸν ἐκ τῶν δέκα πυρείων, μὲ τὰ ὁποῖα σχηματίζονται τὰ δύο πρῶτα σχήματα, νὰ ἀφαιρέσωμεν τρία καὶ νὰ μείνῃ ἕν; ἐκ δὲ τῶν ἄλλων δέκα, μὲ τὰ ὁποῖα σχηματίζονται τὰ δύο τελευταῖα σχήματα, νὰ ἀφαιρέσωμεν πάλιν τρία πυρεῖα καὶ νὰ μείνουν ἕξ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Καρδιᾶς.

133. Παίγνιον.

Ἀναγνώσατε τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα:

ΣΗΚΑΛΑΦΕΚΟΙΦΥΟΚ
ΣΟΤΣΗΝΜΙΕΑΟΙΑΤΕΤΠΥΡΚ
ΑΤΑΒΑΙΔΩ
ΝΗΤΥΑΤΑΚΑΛΠΝΗΤΟΠΥ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ Ἀστέρος.

134. Λογοπαίγνιον.

Εἶδα ἕναν ἄνθρωπον ποὺ ἐκρατοῦσε Σ μὲ Α. Ποιὸ ἦτον τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομβαλοῦ.

135. Ἀπροσδόκητον.

Πόσους τόνους ἔχει ἡ Κινεζικὴ γλῶσσα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρυγόνος.

136. Φύρδην—μίγδην.

Ἰλιοπερμὲ παζοκὶε νὲ σὸφ σεῖαι ονὲς
Ἀδι ἀν μὴ ἐνατζῆμος ὀτ ρὔστονε τιωμαὶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκατέρου Ἑρμοῦ.

137.—140. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀστερισμῶν.

α'.) Ὁ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ σταυρὸς ἔσωσε τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

β'.) Εἶνε μικροὶ ὅσοι τῆς ἀρετῆς προτιμῶσι τὸν πλοῦτον.

γ'.) Μὴ ἀναμιχθῆς εἰς κακῶν διαλέξεις.

δ'.) Ὑψηλαὶ ὄντως καὶ οὐράνιαι εἶνε αἱ ἀρχαὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βειτχόβεν.

141. Κρυπτογραφικόν.

1π—293—ζ8π—ε98π—6ω87φω53—ψ1ξω58π—27φπ—[εγ2ρρ1,
1π—ζφπ—Ρ8δ3φπ—389—419π2ζ19—1ξ1πψ9π8π—ζ8[—3ζ2ρρ1,
269ρ2γ88,—ξ8691α2—ξ'—293—ζ5π—3ζ2π87φω91π
3ζ871α88—ζφπ—ρ2γγ8πζφπ—388—2ζφπ-ζ5π-28ζ8791π.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

142. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσατε γνωμικὸν ἐκ τριῶν λέξεων.

Α Α Α Α Γ Η Η Ι Κ Κ Μ Ρ Ρ Σ Τ

Ἐστάλη ὑπὸ Σωκράτους Φωστηροπούλου.

143. Συλλαβικὴ ἀκροστοιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

1. Φυτόν. 2. Πέρσης στρατηγός. 3. Πλάσμα πρὸ μικροῦ λαβὸν ὕπαρξιν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡρακλείους Μαφούνη.

144. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνδόξου Ῥωμαίου στρατηγοῦ.

1. Πόλις τῆς Ῥωσσίας. 2. Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 3. Ἄνθος. 4. Πτηνὸν παμμέλαν. 5. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6. Θηρίον. 7. Ἀρχαῖος ἕλλην στρατηγὸς ἐνδοξότατος. 8. Ἀέριον. 9. Κελαδιστικὸν πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως.

145. Φωνηεντόλιπον.

Μρκν—πλσν—κ—πδτν—χρσν—στν—ψδρπδν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σωκράτους Φωστηροπούλου.

146. Γρῖφος.

Α
τῆς
ἐστάλη — εἶδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰκολαΐδος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαρτίου πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

90. Σοφοκλῆς (σοφός, κλεής). — 91. Ἀναπαραδιὰ (ἀνά, παρά, διά). — 92. Τὸ Λεξικόν. — 93. Διάκος (διά, Κώς). — 94. Ὁ ποντικός. — 95 - 100. — α'.) Λιχανός. β'.) Λόχος καὶ χόλος. γ'.) Ὅρχος. δ'.) Μοτός. ε'.) Θῦμος καὶ θυμός. ς'.) Ἀρχὴ καὶ ῥάχη. — 101. Πέντε δακτύλους μόνον, διότι εἶνε μία καὶ ἡ αὐτὴ μονόχειρ γυνή. — 102.

σφάγια	ὃν	(Ζῶον, ὄνειρον, εἰρωνικόν, εἰκονικόν, Ἰκόνιον,
Μῆλος	εἴρων	Ἰόνιον, οἰονεί, οἶμος,
ὦ	οἶκον	μυῖαι, ἔπειτα, Πιτταχός,
κοινὸν	εἰκὼν	κόσκινον, κοινωνῶ, ὅμιλος, μηλοσφαγία, σφαγιάζω).
Κὼς	ἶον	
πήττα	ἶον	
αἱ	οἱ	

μὴ

103. Τὸ Γαλάζιον. — 104. Τὸ γράμμα Ο, τῇ προσθήκῃ τοῦ ὁποίου σχηματίζονται αἱ λέξεις, ὀπωρινὸς-ὄπου-κόπανος-ἄγουρος-χροιά. — 105. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων,
Ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.

106. ΝΟ ΜΙ ΣΜΑ
ΜΙ ΝΥ ΡΑ
ΣΜΑ ΡΑ ΓΔΟΣ

— 107. Ὁ σκύλος δὲν θὰ συλλάβῃ τὸν λαγόν· διότι ὅταν φθάσῃ εἰς τοὺς θάμνους θὰ ἔχῃ εἰσχωρήσῃ ὁ λαγὸς ἓν μέτρον εἰς τὸ βάθος αὐτῶν. — 108. ΚΕΡΚΥΡΑ (1. Κάλυμνος. 2. Ἐρέτρεια. 3. Ῥῆνος. 4. Κύμη. 5. Ὕδρα. 6. Ῥωμύλος. 7. Αἴγιον).

109. Ὀργὴ καὶ μέθη ἀδελφαί, διαφορὰν δὲν ἔχουν·
Ἐγκλήματα καὶ κίνδυνοι κατόπιν αὐτῶν τρέχουν.

110. Ἡ εὐγένεια ὁμοιάζει τὸ ῥέον ὕδωρ ὅπερ λειαίνει καὶ τοὺς τραχυτάτους χάλικας.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 15ην Ἰανουαρίου λήγει σήμερον, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς δὲ φυλλαδίου ἄρχεται νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους οὓς θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὰ ἑπόμενα φύλλα.